Nelly Noel - Sângele lui Isis

Sângele lui Isis

Cap. 1 Pariul

Casa familiei Bishop (cârcotaşii vor spune că nu e vorba de nici o casă Bishop, ci de bătrâna casă părintească a fetelor Mac Namara) se găseşte în capătul unui parc englezesc, îngrijit cum se cuvine de un grădinar la fel de albit de ani ca şi proprietarele locului. Ca să punem lucrurile la punct odată pentru totdeauna şi să dăm dreptate tuturor, s-o spunem pe-a dreaptă: casa fusese construită de mama fetelor, doamna Mac Namara, posesoarea unei spiţerii care făcuse avere bunicică şi avusese ambiţia să-şi construiască o reşedinţă luxoasă, de burghez înstărit, la nici o oră de mers cu maşina de nebunia şi aglomeraţia din New York. Dar aici timpul părea că s-a oprit în loc – casa şi parcul aduceau mai mult cu un amestec între o vilă în stil victorian și un palat în dulcele stil al sudului, din vremea războiului de secesiune, decât cu o construcţie modernă, iar linişte din jurul casei contribuia şi ea din plin la impresia de lume în afara timpului.

Doamna Mac Namara avusese două fiice: pe mezina Caroline, zisă Cora, o fată bătrână căreia îi lăsase casa, o fiinţă firavă cu sănătatea şubredă (sau cel puţin aşa se vorbea, pentru că era foarte rar văzută în public) şi pe Evelyne, căsătorită Bishop, care revenise în casa părintească după moartea soţului. Deşi casa era a Corei, Evelyne se ocupa acum de locuinţă şi de acareturi și firea ei voluntară își pusese amprenta personală asupra locurilor, astfel încât de o vreme cam toată vecinătatea vorbea despre locuința fetelor Mac Namara ca despre casa Bishop. Chiar şi la anii ei, Evelyne era o femeie de neoprit, ambiţioasă, tenace şi plină de energie. Cât despre vârsta Evelynei – asta era o taină pentru care ziariştii de la rubricile mondene ar fi plătit bani grei. Femeia se ţinea extraordinar de bine şi spre deosebire de

sora ei, ea îşi afişa frumuseţea încă orbitoare la toate sindrofiile şi petrecerile la care putea să participe. Strânsese o căruţă de bani şi încă mai învârtea afaceri în stil mare, deşi oficial firma „Evelyne cosmetics” fusese preluată de cei doi băieţi ai proprietarei, George şi Michael, care însă (tot de la gurile rele am aflat și asta) nu îndrăznesc să iasă din cuvântul mamei lor.

În dimineața de ianuarie în care începe istoria noastră, vremea era mizerabilă: ploua mocănește, o ploaie rece și măruntă, care se oprea numai ca să se transforme în lapoviță, ca peste câteva minute apa din cer să revină la starea lichidă, bătând enervant în acoperiș și în geamuri. Deși casa avea toate dotările moderne necesare, incluzând și niște calorifere fierbinți, Evelyne socotise necesar să înfrunte frigul umed aprinzând focul în șemineul din salon, iar acum ea și sora ei tocmai se aflau în această încăpere, discutând. Cora, după cum îi era obiceiul, ocupa un fotoliu lângă foc, în timp ce sora mai mare – normal pentru ea – măsura camera cu pași repezi umblând încoace și încolo. Nici că se puteau imagina două surori atât de diferite – Cora se îmbrăcase într-un halat cald de casă, cu imprimeuri florale palide și avea părul alb strâns în coc, în timp ce Evelyne era vopsită blond-platinat, cu părul impecabil coafat, purta o rochie de stradă și pantofi cu un toc atât de înalt, că ar fi dat bătăi de cap și unei femei cu jumătate de secol mai tinere. Pe gâtul ei alb și lung se înfășura un colier din trei rânduri de perle negre, între care fusese prinsă o uriașă piatră roșie, extrem de strălucitoare.

Cora vorbi cu glasul ei domol și plăcut:

-Să înțeleg că nu te pot face să te răzgândești? Ai totuși intenția să întreprinzi călătoria aceea acum?

Evelyne Bishop își strânse buzele, enervată. Nu era ea omul care să se lase întors din drum – în nici un caz de către soră-sa.

-Am șaptezeci și șase de ani. Am amânat destul, știi asta!

-Păi, peste trei luni vei avea tot șaptezeci și șase de ani, observă cu justețe Cora. Numai că atunci va fi primăvară și o vreme mult mai potrivită pentru călătorii decât acum.

-Poate că ai dreptate, dar nu mai pot aștepta. Toată presa vuiește că iubitele mele nurori și-au împărțit deja bijuteriile mele și am de gând să le fac o mică surpriză – nu vor găsi după moartea mea piesele la care se așteptau, ci altele mult diferite. Vând totul la licitație și-mi cumpăr alte bijuterii. Din rai sau din iad, de unde voi ajunge, va fi un spectacol sublim să-mi contemplu nurorile păruindu-se.

-O mostră de adevărată dragoste de soacră, făcu mucalită Cora. Atât că te cam grăbești – străbunica noastră a trăit o sută de ani și toate femeile din familie s-au bucurat de o longevitate ieșită din comun.

-Nici eu n-am de gând să dau colțul prea curând, râse Evelyne. Râsul îi dădea încă un aer tineresc, amintind oricui o vedea că fusese o frumusețe la viața ei. Sper să-mi pot enerva nurorile încă douăzeci de ani de-acum înainte. Dar sunt o mamă bună și vreau să îndepărtez obiectul tentației de fiii mei. Piatra aceea așa-zis aducătoare de nenorociri trebuie să iasă din casa noastră!

-Aha, deci vinzi colierul la licitație! Sau numai piatra?

Cora avea prea mult bun-simț ca să-i reamintească surorii ei că aceasta râsese mereu de superstițiile prostești – Evelyne le numise întotdeauna doar superstiții – privind diamantul sângeriu. În fond, părea să aibă dreptate – în cei patruzeci de ani de când Evelyne poseda diamantul, acesta nu-i pricinuise nici cel mai mic necaz.

-Nu știu încă ce voi face cu piatra, recunoscu ea. Poate că soarta va decide în locul

meu, cum s-a întâmplat și altădată. Doar că trebuie să scap cumva de ea, ca nici unui dintre băieții mei să n-o atingă vreodată.

„Deci iarăși am avut dreptate”, gândi Cora. „Nu dai o ceapă degerată pe poveștile din vechime, dar când e vorba de copiii tăi, ai fi în stare să te descotorosești de piatră prin orice mijloace”.

Evelyne își pierduse deja răbdarea, ceea ce se întâmpla nu de puține ori în prezența Corei, o ființă înceată în tot ce făcea și care (credea sora ei) uneori părea cam lentă în gândire (un eufemism delicat pentru a spune că Evelyne își considera surioara o proastă).

-Spune șoferului să pregătească mașina. Vreau să merg la Schwartz, pentru asigurarea de călătorie.

-Care dintre mașini? întrebă Cora, deși intuia deja răspunsul.

-Cea mai rapidă, desigur! Vreau să fie gata de plecare într-un sfert de oră, tună Evelyne. Foșnetul rochiei îi dădu Corei de veste că soră-sa părăsise încăperea.

Ascensorul urcă rapid și silențios spre etajul optzeci al clădirii. Un salariat al firmei Schwartz „Bancă și societate de asigurări” le însoțea pe cele două surori. Era evident pentru oricine că Evelyne Bishop n-ar fi discutat cu nimeni altcineva decât cu domnul Schwartz în persoană, iar biroul directorial al acestuia se afla la mare distanță de ghișeele de la etajele inferioare, unde se înghesuiau plebeii de rând.

-Am ajuns, doamnelor. Dacă veți binevoi să mă urmați... spuse funcționarul pe tonul cel mai politicos cu putință.

-Perfect. Era și timpul replică sec Evelyne, luându-și sora de braț. Cora se sprijinea de un

baston cu mânerul fin prelucrat, din os alb. Își urma sora mai mare cu pași nesiguri, deși își amintea că mai fusese în locul acela. Dar pe coridoare pot să apară din senin tot felul de piedici, așa încât Cora pipăia cu vârful bastonului spațiul înconjurător, la fiecare mișcare. Evelyne era însă de-ai casei și înainte ca funcționarul s-o ajungă din urmă, ea deschidea deja ușile masive de stejar aurit care duceau la biroul domnului Schwartz.

Nimeriră într-o încăpere sobră, dar frumos mobilată și foarte mare. O secretară tânără, elegantă, le primi cu un zâmbet profesional.

-Domnul Schwartz are momentan un oaspete, le comunică aceasta. Luați loc, vă rog, vă va primi în cel mai scurt timp cu putință.

Evelyne își conduse sora spre canapeaua de piele aflată în fața biroului secretarei, dar ea rămase în picioare. O persoană așezată dă mereu impresia că are timp să aștepte, iar timpul înseamnă bani, nu-i așa?

-Doamna Evelyne Bishop așteaptă în antecameră, domnule Schwartz, anunță la interfon secretara, care în sinea ei dezaproba metoda aceasta de a da buzna fără a fixa o întâlnire la telefon. Însă Evelyne Bishop era cunoscută în lumea afacerilor pentru metodele ei de lucru neortodoxe. Dacă în șaptezeci de ani nu reușise nimeni să i le schimbe, era clar că încercarea nu merita efortul.

-Să poftească, răsună vocea domnului Schwartz. Prietenul meu Samuel tocmai pleca.

La auzul numelui Samuel, Evelyne își arcui spatele ca o pisică gata de atac, iar pe față i se întipări expresia cuiva care tocmai a înghițit o broască râioasă pe stomacul gol. Ușile masive, cu două canaturi, ale biroului domnului Schwartz se deschiseră și acesta apăru în prag, conducându-și oaspetele. „Prietenul Samuel”, mai cunoscut sub numele firmei sale decât sub propriul nume, ca faimosul Samoz, șlefuitorul de diamante, era un

om mai degrabă mărunțel, adus de spate sau mai bine zis ușor cocoșat, cu o chelie mascată de smocuri răzlețe de păr alb, un nas coroiat și doi ochi chilimbarii, ca de bufniță. Fără doar și poate, omul era urât. Dar avea un zâmbet cald, o voce plăcută și o avere imensă – trei argumente solide ca oamenii să-i caute mereu tovărășia.

-Rămânem deci înțeleși, astă-seară cinezi cu mine, zise domnul Schwartz oaspetelui său.

-Da, dacă până atunci găsești un restaurant decent, care să gătească și mâncare koșer.

-Unul pescăresc ți-ar conveni?

-De minune, acceptă Samuel Oz.

De fapt era lucru bine stabilit în oraș că Samuel (Saul, pe numele primit la naștere) era orice, numai un evreu habotnic nu. Mâncarea koșer avea mai multă legătură cu colita lui proverbială, decât cu vreo credință religioasă. Când trecu pe lângă doamna Bishop, își înclină capul, destul de ceremonios.

-Bună ziua, Evelyne.

-O zi bună și ție, Sam, murmură Evelyne printre dinți, vădit incomodată că trebuie să răspundă la salut.

Dar Samuel trecuse deja de ea și o remarcase pe Cora, care se foi neliniștită pe canapeaua ei, parcă simțind tensiunea din aer. Vocea bărbatului deveni dulce ca mierea când o abordă.

-Cora dragă, e o plăcere pentru mine să te întâlnesc! Ieși din casă atât de rar!

-Pezevenchi bătrân și mincinos ordinar, i-o trânti Cora amuzată, cu aerul cuiva care-și permite să tachineze un vechi prieten. Ia un loc aici, lângă mine, dacă nu te grăbești!

Samuel aruncă o privire ușii care se închidea în urma Evelynei și a domnului Schwartz si devenind pe dată relaxat, se făcu comod pe locul indicat de Cora.

-Cu ce treabă prin oraș, fetițo?

-Ai vrea tu să știi, râse Cora. Sora mea are grijă să nu-mi spună cu ce se ocupă, tocmai ca unul de soiul tău să nu mă poată trage de limbă.

-Păi, dacă nu ai nimic să-mi spui, îmi pare bine că te-am văzut. Dacă Evelyne e prea scorpie cu tine, promite-mi că te vei gândi la casa mea ca la primul refugiu cu putință.

-Evelyne e o surioară dulce, nu o scorpie, răspunse Cora cu convingere. Și mie-mi pare bine că te-am întâlnit.

Restaurantul ales de domnul Schwartz satisfăcea gusturile cele mai rafinate, până și pe cele ale unui gurmand ca Samuel Oz. Aperitivul, format din tarte cu icre roșii, fusese delicios, iar felul principal, fileu de somon, era o minunăție. Masa celor doi bărbați se găsea aproape de uriașul geam cu vedere panoramică – Statuia Libertății și jumătate din Manhattan se zăreau perfect din locul acela, iar panorama era impresionantă. Dar pe Samuel îl preocupa mai degrabă dansul fulgilor care se cerneau prin fața geamului. Întreaga zi căzuse o lapoviță enervantă, care odată cu lăsarea întunericului se transformase în zăpadă. În restaurant mai erau câteva mese ocupate, în general de cupluri de tineri. La aceste mese ardea câte o lumânare parfumată. Dar la masa a doi bărbați discutând afaceri, o asemenea iluminare romantică ar fi părut cel puțin deplasată: cei doi veniseră neînsoțiți, nici o prezență feminină nu încălzea atmosfera de la masa lor. Doamna Schwartz participa în aceea seară la o acțiune caritabilă în altă parte („o adevărată comoară săracii ăștia, pentru oameni avuți ca noi. Ne oferă oportunitatea unor evenimente mondene pe care le desfășurăm spre binele lor” observase Samuel ușor cinic). Bătrânul șlefuitor de diamante venise singur

– tocmai era în căutarea celei de a patra doamne Oz, după ce înmormântase pe rând trei neveste.

-Beatrice, secretara mea, moare de invidie că cinez astăzi cu tine, spuse amuzat domnul Schwartz.

-Dacă îi plac poveștile despre pietre prețioase, o pot trece oricând pe lista candidatelor la un posibil măritiș cu mine. Deși la vârsta mea nu mai sunt cine știe ce partidă – am nevoie de o femeie care să-mi pregătească ceaiurile medicinale, iar averea am împărțit-o de mult între copii.

-Sam, nu fii modest. Oricine ți-ar asculta poveștile ore în șir, cât despre bijuteriile pe care le purtau soțiile tale, le-ar fi invidiat și o regină.

Domnul Schwartz fusese destul de diplomat ca să nu-și zorească tovarășul de masă, oricât de mult i-ar fi dat ghes curiozitatea. Știa că Samuel avea pregătite câteva duzini de istorii fascinante, pe care le spunea cu mare plăcere, atât timp cât nu-l enerva nimeni și era lăsat să mănânce în liniște. Iar domnul Schwartz ar fi dat oricât să audă astfel de povești – îl relaxau după o altă zi anostă petrecută în spatele biroului său de bancher. Odată farfuria curățată de ultimele rămășițe ale fileului de somon, se aduse tortul preferat al bătrânului, cel cu cremă de lămâie și se servi un vin dulce, care dezlega limbile. Domnul Schwartz crescuse cu aceste istorii fabuloase – Samuel Oz fusese prieten cu tatăl său.

-Deci ce ai vrea să afli? Despre safirul regelui Edward Confesorul sau colierul cu diamante al Mariei-Antoaneta ți-am vorbit de nenumărate ori.

-Să trecem la ceva mai ... contemporan, încercă domnul Schwartz să-și mascheze nerăbdarea din voce. Mi s-a părut mie sau Evelyne chiar îți poartă sâmbete? Sau nu vrei să vorbești despre asta?

-Fii serios, n-am nimic de ascuns. Femeia aia mă urăște de-a dreptul!

-Adevărat, deci? Auzisem niște zvonuri... Dar ce i-ai făcut, omule?

Samuel Oz zâmbi liniștit.

-Eu? Nimic, nici măcar nu i-am suflat vreo afacere bănoasă. Ea se ocupă de cosmeticele ei, iar eu cred că o femeie ajunge să poarte o tiară cu briliante ca să sucească toate capetele, indiferent dacă are tenul impecabil sau nu. Dar, vezi tu, Evelyne mă consideră cumva vinovat de moartea soțului ei.

Domnul Schwartz făcu ochii mari.

-Ei, asta e prea de tot! Ancheta a stabilit clar că George Bishop a ignorat avertizările turnului de control și s-a aventurat singur cu avionul în furtună. Păcat numai că a murit de tânăr, lăsând-o pe Evelyne singură cu doi copii mici. Dar tot nu pricep ce legătură ai tu cu evenimentele de acum patruzeci de ani. Gurile rele zic că erai plecat din țară când s-a petrecut tragedia.

Samuel aprobă dând din cap, apoi spuse mai mult șoptind:

-Acum îți voi pune la încercare spiritul de observație. Ai remarcat cum era îmbrăcată Evelyne azi de dimineață?

-Nu în mod special. Ea e întotdeauna elegantă. Cred că Beatrice ar avea mai multe să-ți spună despre subiectul ăsta decât mine.

-Ești un adevărat bărbat, râse Samuel. O femeie nu-ți atrage atenția atât timp cât e îmbrăcată.

-Ei, și tu acum, protestă domnul Schwartz. Evelyne e trecută de șaptezeci de ani!

-Are șaptezeci și șase, bătuți pe muchie, preciză Samuel. Sunt cu un an mai tânăr decât ea și tot cu un an mai bătrân decât domnișoara Caroline, sora ei. Dar dacă n-ai reținut cu ce era îmbrăcată, probabil n-am nici o șansă să aflu ceva despre bijuteriile pe care le purta.

-Parcă un rubin uriaș, nu? Cam cât oul de găină sau în orice caz nu cu mult mai mic, făcu ezitant domnul Schwartz.

-Dragul meu, ești un dezastru! Samuel Oz îl amenință cu degetul arătător întins, așa cum ai dojeni un copil. De câte ori să-ți mai amintesc oare să nu clasifici pietrele în funcție de culoarea lor? Știi bine că există o singură piatră care nu are mai multe varietăți coloristice, iar piatra aceea e smaraldul. Când spui „verde-smarald", toată lumea știe exact la ce culoare te referi. Dar restul pietrelor... Samuel se luă cu mâinile de cap, într-un gest teatral. Există safire incolore ca diamantele și diamante albastre ca safirele. Rubinul poate avea o infinitate de nuanțe de roșu, uneori virând spre mov. Se poate lesne confunda cu granatul sau spinelul. De topaz, ce să mai comentez? Numai galben nu e! Săptămâna trecută mi-a venit la fațetat un superb topaz și imaginează-ți că oricine îl poate drept safir, atât e de albastru. Dar fie, îți iert prostia, s-a întâmplat și la case mai mari. Știai că o parte din rubinele istorice ale casei regale britanice sunt de fapt spineli? Până și rubinul Prințului Negru, din coroana imperială, e tot un spinel.

Așa era Samuel Oz, divaga mai mereu. Dar formidabila cantitate de informații despre pietrele prețioase, care îl făcuse să fie considerat o enciclopedie ambulantă în domeniu, cât și modul fascinant în care își istorisea poveștile, făceau ca interminabilele lui divagații să-i fie iertate. Domnul Schwartz se rezumă să constate că va afla ceva mai multe despre piatra purtată de Evelne peste vreo oră sau două, așa că se adânci în fotoliul de catifea și se pregăti să asculte.

-Sugerezi că în coroana imperială a reginei Angliei se află o piatră inferioară, de mică valoare?

-Dragul meu, asta e a doua ta prostie pe ziua de azi. Pietrele prețioase au o valoare

financiară și o altă valoare, mult mai importantă, dată de puterea lor ascunsă. Rubinul Prințului Negru care e de fapt spinel, o piatră cu numai o treaptă mai jos pe scara de duritate Mohs, conferă invincibilitate în luptă posesorului ei. Asta s-a verificat de pe vremea războiului de o sută de ani, când piatra apare pe armura neagră a Prințului de Wales, fiul regelui Edward al II-lea. De atunci rege după rege și luptă după luptă, piatra a adus întotdeauna victoria purtătorului ei. Gurile foarte rele sugerează că Hitler, în loc să bombardeze Londra, ar fi trebuit să fure acel spinel roșu, ca să facă Anglia vulnerabilă.

-Hm, se îndoi domnul Schwartz, un furt din bijuteriile coroanei engleze – aproape imposibil! Mai simplă mi se pare transformarea Londrei în teren arabil. Dar tu crezi în povestea asta cu puterea pietrelor prețioase, cu pietrele benefice și cele malefice?

-Prin meseria mea, sunt confruntat zi de zi cu această putere. Chiar și acum – Samuel Oz coborî tonul vocii – când le-am predat nobila artă a fațetării diamantelor fiilor mei, sunt pietre pe care le iubesc și sunt altele, de care mă tem. Să mă explic, ca să-ți fie mai clar cum vine asta: pietrele sunt ca o sugativă, se impregnează cu emoțiile posesorilor, în ciuda aspectului lor dur și strălucitor. Sunt mii de amintiri, de trăiri și de evenimente păstrate în ele și toate aceste evenimente, fie fericite, fie tragedii, posedă o energie proprie care se transmite pietrei. Când o atingi, piatra e rece. Când o șlefuiești, simți o căldură sau uneori un fior rece urcând din piatră către bijutier. Eu zic că am eliberat astfel spiritul adormit în piatră. Bun sau rău – nu se va afla decât mai târziu, în funcție de întâmplările viitoare care vor marca soarta posesorilor pietrei respective. Dar o piatră malefică se va răzbuna întotdeauna, ucigându-l prima oară pe cel care a șlefuit-o.

-Sună cam lugubru, recunoscu domnul Schwartz. Dacă nu știi dinainte ce demon, bun sau rău, zace într-o piatră, cum te poți proteja?

-Ei, aici e secretul meu. Dacă știu că am de tăiat o piatră, postesc trei zile înainte de a mă apuca de lucru, mă rog și îmi cer iertare de la spiritele care zac în piatră pentru durerea pe care le-o voi pricinui fără voia mea.

-E cam ca și cum pietrele ar fi vii și ar simți durere?

-Cam așa, într-adevăr.

-Atunci nu e mai simplu să prelucrezi doar pietre nou descoperite, care n-au acumulat energiile negative ale altor oameni? Ocupația asta, de a re-șlefui pietre deja purtate, mi se pare după descrierea ta mai periculoasă decât cea de înghițitor de flăcări.

-Nici măcar pietrele noi nu sunt lipsite de trecut, vorbi calm Samuel Oz. Ca o piatră prețioasă naturală să ia naștere, e nevoie de presiuni și temperaturi extrem de mari, iar piatra are memoria energiei telurice care a generat-o. Dacă vrei un cristal inocent, cumpără-ți unul sintetic, o oribilitate din acelea fabricate de om, bun de nimic.

Se lăsă tăcerea pentru câteva momente. Domnul Schwartz își drese glasul, hotărât să readucă discuția la subiectul care îl interesa: piatra de la gâtul lui Evelyne Bishop.

-Deci Evelyne purta și ea un spinel, nu un rubin? Sau poate un granat, dată fiind nuanța închisă, sângerie, a pietrei?

-Ha! Pe fața lui Samuel Oz se lăți un zâmbet de satisfacție. Mai tânărul meu prieten, acum urmează abia lovitura de teatru. Piatra lui Evelyne e ceva chiar mai valoros decât rubinul cel mai nobil, pentru că e un diamant.

Ochii domnului Schwartz se rotunjiră de mirare.

-Atât de mare? În cazul acesta valorează o avere!

-O avere e puțin spus, confirmă Samuel Oz. Diamantele colorate sunt chiar mai scumpe decât cele incolore, fiind mai rare, iar diamantul roșu e cea mai rară varietate de diamant.

-Și vrei să cred că n-ai încercat niciodată să intri în posesia pietrei? Parcă nu te-aș cunoaște! Iubești diamantele mai mult decât îți iubești familia!

-Hm,mormăi bătrânul bijutier, mă cunoști bine. Nu-mi neg această mică slăbiciune. Ei bine, acum patruzeci de ani fostul proprietar a suferit pierderi financiare însemnate și a fost obligat să scoată piatra la licitație. Pe atunci avea deja fațetarea actuală, în briliant, dar nu făcea parte dintr-un colier. Am participat la licitația cu pricina și eram decis să-mi dau și ultimul bănuț, numai ca să am piatra. Prețul urca și în cursă nu mai rămăsesem decât eu și George Bishop. Evelyne născuse de curând cel de-al doilea copil, o naștere grea, cu complicații, care era s-o coste viața iar George voia să-i facă un cadou demn de o împărăteasă. Dar nici eu nu mă lăsam! Până când am primit un mesaj de la o sursă de care nu m-am îndoit niciodată – mesajul îmi cerea să fug mâncând pământul de piatra aceea blestemată. Oricât m-ar fi durut alegerea pe care urma s-o fac, am renunțat la diamant, iar George a câștigat licitația. Cum bietul de el era un om complet lipsit de bun-gust, a cerut unui bijutier să-i monteze minunăția de piatră pe post de închizătoare într-un colier din trei rânduri de perle negre de Tahiti, obținând astfel o oribilitate mult prea împopoțonată. Dar așa era George, n-avea nici un pic de gust. N-a făcut decât o singură alegere înțeleaptă în toată viața lui, atunci când s-a însurat cu frumoasa Evelyne. În ziua când colierul a fost gata, un curier al bijutierului i l-a adus la firmă. George urma să-l dăruiască în aceeași seară iubitei

sale soţii. Numai că un telefon de urgenţă îi cerea să plece în New Jersey iar el, ca să fie acasă la cină, şi-a luat avionul în ciuda vremii nefavorabile. Din punctul ăsta de vedere, el şi Evelyne se asemănau ca două picături de apă: totul era urgent, totul era important, nimic nu avea timp să aştepte. Ce a urmat se ştie: George s-a prăbuşit şi a murit pe loc, iar când i-au deschis sertarele biroului, au găsit o cutie cu inscripţia „iubitei mele Evelyne" şi înăuntru colierul cu fatidicul diamant sângeriu. Evelyne a aflat, nu ştiu cum, că eu licitasem contra lui George şi că mă retrăsesem de la licitaţie. Aşa i-a încolţit în cap ideea că George a murit din cauza pietrei şi că, dacă eu aş fi licitat în continuare, soţul ei ar fi rămas viu şi nevătămat.

Domnul Schwartz ascultase povestea în tăcere, plin de atenţie. Când Samuel termină de istorisit, el întrebă, încurcat:

-Şi totuşi, Evelyne poartă diamantul. Ea nu se teme, ei nu-i face nici un rău?

-Evelyne are motive sentimentale să poarte colierul. Vezi tu, perlele negre de Tahiti – între noi fie vorba, întotdeauna am detestat culorile tari şi asocierea de roşu cu negru într-o bijuterie – ei bine, cum ziceam, aceste perle ei îi aduc aminte de luna de miere, pe care ea şi George au petrecut-o în Tahiti. Şi-apoi blestemul pietrei priveşte în mod explicit numai bărbaţii.

-Să înţeleg din afirmaţia asta că ai făcut cercetări privind istoria diamantului roşu?

Samuel aprobă dând din cap.

-Să nu-ţi închipui cumva că am putut sta deoparte! Diamantul apare pentru prima oară într-o pictură reprezentându-l pe Napoleon înconjurat de generalii săi. În tablou, unul dintre ofiţerii superiori ai împăratului purta piatra montată în mânerul sabiei sale. Nu ştim nimic despre diamant până în acel moment – legendele spun că a fost adus în Franţa în urma campaniei lui Napoleon în Egipt, unde ofiţerul cu pricina l-a cumpărat într-un

bazar și că ar data din vremea Egiptului faraonic, dar eu personal sunt înclinat să nu cred această poveste.

-Ai vreun motiv să te îndoiești de ea?

-Desigur – egiptenii antici foloseau cu predilecție trei pietre prețioase: turcoazul, coralul și lapislazuli. La tehnologia acelei epoci îndepărtate nu putea fi vorba de fațetare , iar aceste pietre se șlefuiesc relativ ușor, prin abraziune, având duritate mică. Nisipul cuarțos al Saharei s-a dovedit un șmirghel excelent, permițând egiptenilor să obțină din zorii civilizației lor caboșoane superbe. Dar nu foloseau diamantul și tot nisipul deșertului n-ar fi fost suficient să șlefuiască o piatră atât de dură. Pe de altă parte, celebrul Tavernier, negustorul de pietre prețioase al curții Regelui Soare a adus numeroase diamante din India. Numai că acele pietre au fost purtate la curtea Bourbonilor, înainte de Revoluția Franceză. Nici o piatră – nici una atât de frumoasă – nu putea rămâne uitată prin vreun scrin peste o sută de ani, ca să apară în epoca lui Napoleon. Deci și Tavernier, ca sursă a diamantului, cade. Ca să rezum situația, nu știm nimic despre piatră, înainte de campania lui Napoleon din Egipt. Nu e însă exclus să fi ajuns la Cairo tot din India – indienii aveau, încă de pe atunci, o metodă rudimentară de fațetare a diamantelor, obținând un produs intermediar între caboșon și fațetarea standard actuală, în briliant. Pietrele aveau după acest tip de prelucrare sute de fețe minuscule, ceea ce le reducea mult strălucirea. Cam în felul acesta arăta piatra în pictura în care ea a fost imortalizată pentru întâia oară. De aici însă, istoria ei e clară. Ofițerul a murit pe frontul rusesc, iar piatra a ajuns la o familie aristocratică rusă și și-a etalat roșul sângeriu aproape un secol la curtea țarilor, aducând sărăcie și nenoroc familiei în posesia căreia se afla. Oamenii aceia au avut totuși un dram de minte și atunci când creditorii voiau să le

ia totul, au trimis piatra la Paris, împreună cu una din tinerele membre ale familiei, care mergea să învețe acolo. Tânăra a dus o viață de lipsuri în Franța, dar nu s-a putut întoarce acasă – în Rusia izbucnise Revoluția Bolșevică și cu toate că erau scăpătați de-acum, toți bărbații din familia ei au fost împușcați datorită sângelui lor albastru, iar femeile siluite și expediate în Siberia, în lagărele de muncă. Tânăra noastră s-a lăsat convinsă de băiatul pe care-l iubea să-și încerce norocul în Lumea Nouă. Au plecat amândoi spre America, dar de ajuns a ajuns doar ea – tânărul a murit pe drum și să nu-mi spui că piatra n-a avut nici un amestec în această moarte. Singură și speriată, fata a debarcat într-o lume străină cu o singură avere – piatra, pe care a fost nevoită s-o vândă unui negustor hrăpăreț, mult sub valoarea ei, pentru a-și cumpăra de mâncare. De fata aceea nu mai știu nimic – sper că, după vânzarea diamantului, și-a găsit un bărbat cumsecade, un loc de muncă și un rost în noua ei țară. Negustorul însă a re-șlefuit diamantul, dându-i forma actuală. S-a sinucis în timpul marii recesiuni, după un faliment răsunător și nici măcar faptul că vânduse piatra cu câteva săptămâni înainte nu l-a mai putut salva, pentru că, în sărăcia de atunci, a fost silit să o vândă și el sub preț. Piatra a mai trecut prin mâinile câtorva proprietari, lăsând în urmă un incendiu, o crimă niciodată elucidată și un posesor care a sfârșit la ospiciu, până a ajunge în final în mâinile lui George Bishop și ale soției sale Evelyne.

-Hm, mormăi în barbă domnul Schwartz. Mda, impresionant, n-am ce zice. Și totuși nu cred că o piatră prețioasă a dus la înfrângerea lui Napoleon în Rusia, la Revoluția Bolșevică sau la marea criză din anii 30. Toate aceste evenimente s-au întâmplat independent de piatră și toate au dus la moartea a mii și mii de oameni. Nu cumva atribui coincidenței un rol prea mare în această istorie? Evelyne, din câte știu, are o familie fericită

și o situație materială de invidiat, iar băieții ei sunt personaje influente, de succes și se bucură de o sănătate de fier - știu asta pentru că la mine și-au făcut asigurările de viață. Cât despre biata domnișoară Caroline, problemele ei cu ochii au început din tinerețe. Nici nu știu dacă Evelyne era măritată pe-atunci și în orice caz încă nu avea diamantul.

-Nu, confirmă Samuel, nu diamantul i-a făcut rău Corei, ci o extrem de rară boală genetică. Dar cu toate astea să știi că viața Evelynei n-a fost o continuă sărbătoare după ce a intrat în posesia pietrei. La moartea lui George avea datorii mari și a fost nevoită să vândă uriașul conac pe care i l-a construit acesta, mutându-se înapoi în casa părintească, la mama ei și la Cora. În plus, Cora, chiar și cu vederea alterată de boală, și-a continuat studiile și avea o profesie, pe când Evelyne, știindu-se cea mai frumoasă dintre surori, n-a făcut decât să-și îngrijească frumusețea și să caute ceea ce se numea pe vremea mea „o partidă bună”. La moartea lui George, ea nu știa practic să facă nimic.

-Evelyne nu e proastă,ripostă domnul Schwartz. Are o minte capabilă să sesizeze orice oportunitate de afaceri, se mișcă repede și gândește limpede. Situația colosului pe care-l conduce Evelyne e mai mult decât solidă.

-Sau are sfetnici buni, zâmbi misterios Samuel Oz - și o rețetă-minune de cremă de față, moștenită de la bunica ei, în jurul căreia și-a ridicat toate fabricile de cosmetice. În plus, n-a avut niciodată nevoie de starlete scump plătite care să-i promoveze produsele. Evelyne e încă frumoasă și e o reclamă vie la cremele ei anti-rid. Dar dacă n-ar fi profitat de ideile celor din jur și n-ar fi ascultat de sfaturile bune primite, frumoasa Evelyne, cu tot cu diamantul ei, ar fi rămas săracă.

-N-o văd eu ascultând de cineva sau primind vreun sfat, dacă nu-l dorește! Domnul

Schwartz pufni disprețuitor. Aș vrea să știu cine o poate influența pe Evelyne? Nu uita, i s-a dus vestea de femeie îndărătnică și încăpățânată, iar de la moartea lui George Bishop nici un bărbat nu i-a intrat în grații, deși mulți au dorit-o. Chiar azi am încercat s-o înduplec să renunțe la nebunia pe care vrea s-o întreprindă, dar e evident că nu m-a ascultat.

-Da? Sună interesant! Și ce vrea mai nou Evelyne să facă?

-Să plece în Europa, imaginează-ți! A fost pe la mine să încheie o asigurare de călătorie.

-Păi și ce-i cu asta? A mai fost și altădată în Europa, știi că periodic suferă de mania cumpărăturilor, o boală care de noi, bărbații, din fericire nu se lipește niciodată.

-A mai fost, acceptă domnul Schwartz, dar nu în plină iarnă, pe o asemenea vreme. O știi doar, dacă vrea ceva, trebuie să aibă acel lucru imediat, chiar în acest moment. Așa că va pleca peste cinci zile, cu vaporul. De când s-a prăpădit sărmanul George, Evelyne n-a mai pus piciorul la bordul vreunui avion.

-Există vreun căpitan atât de nesocotit încât să pornească pe o asemenea vreme?

-Da, evident a găsit un vapor – Steaua Atlanticului, din câte știu unul din cele mai bune pacheboturi care traversează Atlanticul, chiar și în plină iarnă.

-Sper că vaporul ăla nu e asigurat la tine, replică iute Samuel Oz.

-M-a ferit cerul de prostia asta, slavă Domnului! Dar compania de transport garantează că în trei zile de la plecare, călătorii vor ajunge cu bine la Brest, indiferent dacă în jurul lor se va dezlănțui infernul sau nu.

-La Brest? Cursele astea nu ajung de obicei în Anglia?

-Nu neapărat. Steaua Atlanticului merge în Franța și Evelynei îi convine, vrea să-și vândă în

Paris o parte din bijuterii și să-și cumpere altele, plus garderoba de primăvară. Are impresia că nurorile ei au pus deja ochii pe o parte din superbele ei pietre prețioase și vrea să le schimbe cu altele, ca să le facă tinerelor o surpriză neplăcută. Ce vrei? excentricități de milionară, își poate permite!

-Și-a asigurat cumva bijuteriile la tine?

-Nu, asigurarea de călătorie pe care a încheiat-o prevede plata asistenței medicale în cazul oricărei probleme de sănătate apărute în timpul voiajului. Am întrebat-o și eu de bijuterii, dar mi-a spus că a închiriat apartamentul prezidențial de pe Steaua Atlanticului, acela cu super-seiful despre care au tot scris ziarele.

-Și pleacă purtând colierul cu diamantul sângeriu?

-Da, cred că da. Nu mi-a vorbit despre asta, dar se zice că nu se desparte niciodată de acel colier.

Samuel își dădu vinul pe gât, apoi spuse, cu un aer serios:

-Ei bine, pot să pun pariu pe oricât, cu oricine, că acel vapor nu va ajunge niciodată la Brest.

-Ești cam cinic, observă domnul Schwartz. Dacă vaporul pățește ceva, mii de oameni riscă să moară în apele reci ale Atlanticului. Eu în locul tău, dacă aș ști ceva, m-aș duce la societatea care a asigurat nava și aș încerca să anulez cursa.

-Cine m-ar lua în seamă? Chiar tu însuți susții că tot ce ți-am povestit despre diamant sunt simple coincidențe. În fond nu am nici un temei să cred că lucrurile se vor sfârși rău, decât numai propriile presupuneri.

-Păi, în cazul ăsta, ce-ai zice să pui pariul cu mine? M-am interesat înainte de a încheia asigurarea Evelynei, vaporul e foarte solid, iar căpitanul, un adevărat lup de mare care a văzut multe la viața lui. Rămâne doar să stabilești suma.

-Bine, acceptă bătrânul bijutier. Să fie cinzeci de miare. Pariez că peste zece zile Steaua Atlanticului se va afla pe fundul oceanului și nu în altă parte.

Cap.2 În furtună

Pentru Joel Kervran începea o zi de muncă obișnuită, ca oricare alta. În ultimele două săptămâni urcase zilnic la bordul uriașului vas ancorat la țărm, inspectase personal de zeci de ori fiecare punte, cabină și coridor, verificase ascensoarele folosindu-le pe rând și petrecuse zeci de ore în cabina de comandă și în imensa sală a motoarelor, dând mâna cu băieții din echipa de întreținere a șantierului naval și ascultând zumzetul lin, ca torsul unei pisici, al puternicelor motoare Rolls-Royce. Dar astăzi totuși ziua se anunța diferită prin ceva esențial: pe un scaun îl aștepta pregătită uniforma de gală, cu cămașa albă impecabil scrobită și călcată și cu costumul din stofă fină bleumarin, verificat să arate mai mult decât ireproșabil. Joel își acoperi părul ușor buclat, castaniu amestecat cu alb, cu chipiul pe care nu-l purta decât puțin oblic, într-o parte – poate superstiție marinărească sau poate cu ani în urmă vreo fetișcană din vreun port îi spusese că așa îi stă bine, nimeni nu mai ținea minte. În orice caz, tot echipajul îl știa pe Joel numai cu chipiul pus strâmb. Își aruncă sieși o privire critică, dar oglinda reflecta trăsăturile frumoase și aspre ale unui bărbat ars de soare, de vârstă mijlocie, care arăta nemaipomenit de bine în uniforma de paradă. Joel luă de pe masă o mică valiză cu obiecte personale și încuie ușa apartamentului, dând cheia la coborârea din imobil unei portărese gureșe.

-Pleci de acasă, căpitane? Pentru cât timp?

-Adevărata mea casă e acolo, răspunse Joel arătând spre imensa navă albă, care se zărea bine chiar și de aici, de la o milă și jumătate de port. Joel n-ar fi închiriat în ruptul capului un apartament de la geamul căruia să nu poată vedea Steaua Atlanticului. Traversarea va dura trei zile,

iar întoarcerea e prevăzută peste două săptămâni. Așadar voi lipsi în total cam trei săptămâni.

-Ceva flori de udat? Vreun animal de casă de îngrijit? întrebă femeia.

-Nimic de soiul ăsta, mătușă. Știi bine că nu-mi pot permite așa ceva dacă sunt mai mereu plecat. Rămâi cu bine!

-Vânt bun din pupa, parcă așa se spune, nu?

-Ai învățat bine lecția, răspunse Joel ducându-și două degete la chipiu apoi îi întoarse spatele, având grijă să pășească pe caldarâmul umed întâi cu piciorul drept.

Străbătu distanța până în port pe jos. Ploaia care căzuse molcom o parte a nopții se oprise și el inspiră încântat mirosul sărat al mării. Ca de fiecare dată, plecarea îi dădea o stare de agitație, dar îl făcea cumva și fericit, ca întâlnirea cu o ființă dragă. „Marea e prima mea dragoste" gândi Joel. „Și singura statornică". Ridică ochii spre cer – abia începea să se lumineze, dar norii cenușii se puteau deja ghici pe cerul întunecat. Măcar temperatura săltase un pic, chiar și orașul se dezghețase iar sarea oceanului se îngrijea și ea să nu se formeze vreo peliculă subțire de gheață prin vreun cotlon al vaporului, pe care sigur cineva ar fi avut proasta inspirație să alunece și să-și rupă piciorul. Mai erau aproape patru ore până la plecare, dar Joel n-ar fi suportat să urce mai târziu la bord. O ultimă inspecție era întotdeauna necesară, așa îl învățase bunicul, cel care-l obișnuise de mic cu mirosul sărat al mării și-i sădise în suflet dragostea pentru meseria de marinar. Joel urcă la bord zâmbind și primul drum îl făcu la meteorologul de serviciu, înainte chiar de a-și duce valiza în propria cabină.

-Care e prognoza? întrebă el strângând călduros mâna omului care ședea în fața unui monitor. Pe acesta se zărea o hartă. Alte hărți, de data asta tipărite pe carton, ințesau literalmente

cabina, iar imprimanta tocmai scotea – normal – tot o hartă meteo.

-Nu chiar foarte rea, căpitane. E frig, într-adevăr, dar marea e destul de calmă și timp de o săptămână nu se anunță vânturi furtunoase. La sosire vom avea între două și cinci grade Celsius – francezii măsoară în Celsius, dar dacă vrei, pot face conversia. Ne putem aștepta la ploaie pe drum, dar nimic serios – mai degrabă va enerva pasagerii sau îi va plictisi, după caz.

-Ăsta nu e un lucru grav, răspunse Joel. Sunt aici mai multe mijloace de distracție decât la Las Vegas, pe o suprafață echivalentă. Vor găsi ei ce să facă.

Salută, ieși, își lăsă valiza în propria cabină, apoi se duse la postul de comandă, unde-și bău cafeaua de dimineață. Peste trei ore și jumătate Steaua Atlanticului va ridica ancora…

-Spune-mi ce vezi, ceru domnișoara Caroline surorii sale. Peisajul trebuie să fie superb!

-Zău, Cora, uneori îți imaginezi o lume cu mult mai frumoasă decât e în realitate. Cerul e gri ca plumbul, oceanul așijderea, zgârie-norii ar fi arătat mult mai bine dacă plecam pe însera, măcar ar fi fost iluminați.

-Hotărât lucru, surioară, n-ai nici un pic de talent de povestitor. Eu aud în jurul nostru țăcănitul aparatelor de fotografiat, e sigur că ceilalți pasageri consideră interesant ceea ce văd.

-Treaba lor, dacă au chef de poze oribile. Eu găsesc că e mult mai cuminte să mergem în apartamentul nostru, măcar acolo e cald și bine.

Ca de obicei, Cora nu putea fi decât de acord. Ceea ce ea n-avea cum să vadă era mulțimea rămasă pe țărm, care-și flutura de zor batistele, din clipa în care Steaua Atlanticului se desprinsese de chei, în mugetul prelung al

sirenelor. Dar Evelyne le ceruse nurorilor să nu vină să-și ia rămas-bun „pentru că nu suport scenele lacrimogene”, iar fiul cel mare, George Junior, era în voiaj de afaceri, în timp ce mezinul, Michael, prezida la aceea oră consiliul de administrație. Însă vederea mulțimii de batiste fluturând îi crease Evelynei o stare evidentă de proastă dispoziție, prin urmare deveni posacă și tăcută. Era supărată că nimeni n-o condusese pe chei, în afara șoferului bineînțeles, dar faptul că el îi urase „călătorie plăcută” nu se punea la socoteală. De parcă nu tot ea ar fi interzis familiei să vină s-o conducă, necăjindu-l pe Michael care era gata să-și reprogrameze ședințele din dimineața aceea! Cora nu putea decât să se întrebe de ce, dacă vremea e proastă, ea nu simțea vaporul zgâlțâindu-se, până când camerista repartizată apartamentului lor o lămuri că imensa navă nici nu ia în seamă adierile de vânt, având o stabilitate excepțională. Cora nu știa că totuși cineva le urmărise cu privirea, până când Steaua Atlanticului se topise în depărtare și omul acela nu stătea în umezeala de pe chei pentru Evelyne. Samuel Oz urmări uriașul vas plecând și în clipa aceea își dori mai mult decât orice să piardă cinzeci de mii de dolari.

Plecarea fusese programată dinadins înainte de prânz, ca prima grijă a pasagerilor să fie alegerea unuia dintre numeroasele restaurante ale pachebotului, îndată după ce și-au luat cabinele în primire. Asta le dădea o ocupație și le umplea rapid stomacul făcând ca și cei sensibili la răul de mare să suporte mai ușor începutul călătoriei. „La bordul navei mele”, obișnuia Joel Kervran să spună, „răul de mare e o iluzie de bolnav închipuit! Vaporul acesta se mișcă atât de lin, chiar și pe vând puternic, încât ai impresia că ești acasă, în propriul fotoliu”. Și avea dreptate!

După ce ultimii zgârie-nori dispărură din vedere, un timp se mai zări torța ridicată a Statuii

Libertății. Mici ambarcațiuni mișunau încoace și încolo, dar cu timpul și ele deveniră tot mai rare, iar în final pescărușii care urmaseră vasul se reîntoarseră la cuiburile aflate pe țărm. Steaua Atlanticului plutea singură și maiestuoasă între cer și mare, iar Joel răsuflă adânc și-și atinse, pe sub cămașa impecabil de albă, micul medalion celtic pe care bunicul i-l dăruise demult, în ziua când luase comanda primului său vas. Făcea asta de fiecare dată când părăsea uscatul, ca să-i aducă noroc, deși, dacă l-ar fi întrebat cineva de ce face gestul cu pricina, Joel ar fi negat cu înverșunare că e un tip superstițios. Acum, din punctul lui de vedere, partea cea mai neplăcută a călătoriei se încheiase. Pentru un om mai degrabă taciturn și introvertit, primirea pasagerilor cu tradiționala cupă de șampanie și schimbul de amabilități reprezentau o sarcină de serviciu mult mai spinoasă decât menținerea vasului pe linia de plutire în plină vijelie. Firește, mai urma și seara căpitanului, în cea de-a treia zi, dar până atunci Joel avea timp să-și studieze călătorii ca să poată înjgheba o discuție agreabilă cu fiecare. Acum gusta din plin senzația de libertate pe care i-o dădea întinsul mării . Joel se considera un om fericit, care-și urmase chemarea și-și modelase viața după bunul lui plac. Iar faptul că urma să ancoreze la Brest îi făcea o reală plăcere: străbunicul lui părăsise ținuturile bretone din nord-vestul Franței între cele două războaie mondiale, luându-și lumea în cap în căutarea unei existențe lipsite de griji. Familia se stabilise în Statele Unite, dar Kervranii s-au considerat mereu bretoni, marinari din naștere cu apa mării curgându-le prin vene, cum se mai spune și azi la apus de Vannes. Joel fusese de câteva ori în ținuturile de baștină ale strămoșilor și mereu se simțise bine în lumea aceea aspră, alcătuită din stânci, cer, mare și case risipite în cele mai sălbatice golfulețe ale coastei. Cunoștea Brestul și se bucura de această cursă

liniștită, care-l va duce din nou în locuri pe care le considera cu adevărat ca fiind „acasă”.

Bucuria plecării pe mare nu-i fu umbrită decât de apariția lui Jim, care sprijinea tocul ușii cabinei de comandă, deși teoretic nu avea ce să caute acolo. Jim era fotograful oficial al vasului și din cei peste o mie de membri ai echipajului, singurul cu care Joel avusese diferende majore. Jim era – în rarele clipe când nu plutea în aburii alcoolului – un artist de geniu, care realiza imagini minunate. În restul timpului nu era decât un bețiv ordinar, pus mai mereu pe scandal. Joel ar fi putut să sugereze companiei Atlantic Voyages să-l dea pe Jim afară, dar se ferise să o facă, pentru că nu pierduse definitiv speranța de a-l despărți de sticla de rom cu care acesta trăia într-un concubinaj perpetuu. Pentru că nu plecaseră decât de câteva ore, Jim era încă suficient de treaz ca să se poată vorbi omenește cu el.

-Ce vrei, Jim? Te pot ajuta cu ceva?

Urmă, drept răspuns, un potop de înjurături (ceva firesc pentru Jim) și obișnuita lui văicăreală.

-Să fiu al dracului, îmi pierd vremea de pomană în hardughia asta plutitore, în loc să fiu acum acolo unde trebuie și să fac fotografii adevărate, nu poze cu grăsani urâți având în spate Manhattanul.

După propria lui părere, Jim nu era niciodată în locul unde ar fi trebui să fie (numai el știa unde ar fi putut să se afle acel loc) dar nici nu făcea vreun efort să se ducă acolo: trezitul în zori pentru imaginile cu răsăritul soarelui nu era pentru el, fotografiile cu valuri spectaculoase iarăși nu (i-ar fi udat bunătate de echipament), așa încât de obicei se mulțumea să pozeze pasagerii stând de vorbă cu căpitanul în vreunul din restaurante. Cum pasagerii găseau drăguțe aceste poze-șablon, Jim avea o pâine de mâncat (și un rom de băut, aspect mult mai important pentru el) la bordul Stelei Atlanticului.

-Și unde crezi că ar trebui să te afli acum? întrebă Joel fără prea mult interes.

-În Islanda, șefule! Acolo e de mine,! Un vulcan tocmai a erupt, când eu nu sunt în zonă și un alt deștept îl trage în poză. Am văzut niște fotografii fenomenale, acum cinci minute.

Pe fața lui Joel se așternu o umbră.

-Sigur nu erau imagini mai vechi? Când și unde le-ai văzut?

Jim nu terminase bine de vorbit, dar Joel deja verifica pe calculator informația. Apoi își chemă urgent o parte din ofițerii de navigație și meteorologul.

-Domnilor, am vești pentru voi și mă tem că nu sunt bune. A erupt un vulcan în Islanda, la nici două ore de la plecarea noastră.

Se stârni un vacarm de voci, peste care se auzi glasul meteorologului:

-Nu mi s-a comunicat nimic!

Unul dintre ofițerii tineri întrebă cu candoare:

-Și ce avem noi cu asta? Doar nu mergem într-acolo!

Joel îl privi aspru, apoi trăsăturile i se relaxară. Cu un sfert de veac în urmă, ar fi întrebat și el aceeași prostie. Hotărî că tânărul merita o explicație detaliată și începu:

-Ultima erupție în Islanda a avut loc acum optsprezece ani – eram novice ca dumneata, plin de entuziasm și m-a prins tot pe Atlantic, navigând pe un vapor mult mai mic. Problema e că deasupra unui vulcan în erupție se formează o masă de aer foarte fierbinte, iar momentan deasupra Atlanticului și a Europei de nord-vest avem o masă de aer rece. Vântul tinde să egalizeze temperaturile, aducând întreaga atmosferă la aceeași presiune. Acum înțelegi?

-Va fi furtună, fraților, se amestecă meteorologul, una nasoală rău, pentru că diferența

de presiune dintre cele două fronturi atmosferice trebuie să fie foarte mare.

Joel aprobă dând din cap.

-Ceea ce vă cer, reluă el, e să urmăriți situația cu maximă atenție. Vreau câte un buletin meteo detaliat din oră în oră, zi și noapte. Viteza și direcția vântului sunt esențiale. Deocamdată călătorii să nu fie alertați și ne urmăm cursul, dar toți cei prezenți ne vom întâlni tot aici, peste patru ore. Toate pregătirile pentru o furtună să fie făcute până atunci. Și informați echipajul, dar cu maximă discreție!

Peste patru ore, aeroportul din Reykjavik fusese deja închis și o zonă de cinzeci de kilometri din jurul vulcanului, evacuată.

Peste opt ore, toate aeroporturile din Peninsula Scandinavă se închiseseră.

Prima noapte la bord trecu liniștită pentru călători și cu somnul întrerupt adesea pentru ofițerii de navigație. Către dimineața celei de a doua zile, aeroporturile din Anglia, Scoția și Irlanda se închiseseră, iar Parisul aștepta ordinul de închidere din clipă în clipă.

-Pentru avioane e mai rău, explică meteorologul, care lucrase cândva într-un turn de control. Motoarele sunt răcite cu aer, iar dacă în aerul cu pricina intră particule de zgură vulcanică, ele pot duce la griparea motoarelor. În asemenea condiții un avion se prăbușește ca o insectă moartă.

-Motoarele noaste sunt la adăpost, observă Joel. Dar fiți gata oricând să spălați punțile, n-am nevoie de pete negricioase de cenușă pe bunătate de vopsea albă.

Ca înainte de fiecare cursă, Steaua Atlanticului fusese atent spălată, vopseaua scorojită înlocuită și vasul părea de la distanță, în ciuda masivității sale, o grațioasă lebădă albă. Joel ținea la imaginea asta, iar mușii erau mereu puși la muncă, în slujba curățeniei navei.

-Și eu am învățat meserie frecând puntea cu peria, obișnuia Joel să spună. Cine iubește marea nu se dă deoparte de la nici o muncă pe vas.

La prânzul celei de a doua zile, călătorii fură anunțați că „seara căpitanului” se devansează și va avea loc în aceeași zi, în cel mai mare dintre restaurante și pe uriașa promenadă interioară a vaporului. Seara cu pricina era o tradiție agreată de toți călătorii – un banchet somptuos, cu cele mai selecte mâncăruri și băuturi, prezidat de căpitanul însuși, ocazie care le permitea doamnelor să-și etaleze toaletele de gală. Frizeriile și coafurile vasului fură luate cu asalt.

-Le-am dat o preocupare, își spuse Joel. Astă-seară marea promite să fie calmă încă. Mâine seară, cine poate ști?

-Dragă, de ce se devansează seara căpitanului? întrebă candid domnișoara Caroline.

-De unde vrei să știu? i-o trânti Evelyne.

-Păi, poimâine după-amiază sosim la Brest, lămuri camerista și domnul căpitan a spus că în ultima seară pasagerii sunt de obicei mai ocupați cu făcutul bagajelor. Petrecerea ține până dimineața și cine ar vrea să debarce în Franța după o noapte de nesomn, cu ochii încercănați?

-Are dreptate, aprobă Evelyne și se apucă să-și răscolească febril bagajul, alegând una din mulțimea rochiilor de seară pe care le adusese cu ea și aruncându-le pe celelalte prin toate încăperile somptuosului apartament prezidențial pe care îl rezervase pe durata călătoriei.

Cora nu-și făcea griji de soiul acesta. Se orienta greu într-un mediu necunoscut, așa încât ieșea rareori pe punte, numai la brațul surorii ei sau al cameristei, iar Evelyne ceruse ca meniul festiv din seara căpitanului să-i fie adus în cameră. Pe tot parcursul drumului, Cora se odihnise și ascultase muzică clasică – pe vapor se afla o rezervă impresionantă de discuri la îndemâna pasagerilor. Camerista îi aducea alte și alte piese,

iar ea ședea liniștită în fotoliul ei, cu ochelarii negri pe ochi și doar dădea din cap în ritmul muzicii – singurul semn că nu adormise.

-Compania Atlantic Voyages a răspuns mesajului nostru, îl informă radiotelegrafistul navei pe căpitan. Ei zic să nu ne întoarcem, furtuna e prevăzută peste două zile și până atunci noi vom fi ancorat deja la Brest.

-Aș vrea să fiu atât de sigur de asta ca și ei, murmură Joel. Problema e că vulcanul erupe în continuare, iar aerul deasupra Islandei e tot mai cald și presiunea scade mereu.

Seara căpitanului fu o petrecere foarte reușită, pe o mare cu vânt de gradul patru și pe o ploaie mocănească, dar nici unul dintre pasageri nu se afla la ora aceea pe vreuna din punți ca să se plângă de stropii reci. Înainte de apus, Joel contemplă cerul. Spre răsărit, în direcția lor de mers, o dungă vinețiu-roșiatică de nori, mai închiși la culoare decât restul bolții, îi dădea motive de îngrijorare. Dar își ascunse temerile în dosul unui zâmbet profesional și dădu, pe șoptite, câteva ordine scurte unor membri ai echipajului.

Evelyne plecă la petrecere într-o superbă rochie roșie, cu faimosul colier din perle de Tahiti în jurul gâtului. Se îngrijea atât de atent, încât la anii ei culoarea roșie încă îi venea bine. În restaurantul scăldat în lumină, diamantul sângeriu părea uneori un fulger orbitor, iar alteori aducea cu o rană deschisă pe gâtul său alb.

Cora, în camera ei, cină cu poftă ascultând Mozart, apoi ceru cameristei să-i pregătească patul și adormi pe când petrecerea era în toi. Apartamentul prezidențial se afla departe de restaurante, cluburi sau orice altă sursă de zgomot și liniștea era deplină în partea aceea a vasului. O trezi zgomotul sec al unei uși trântite.

-Ah, scuze, făcu Evelyne, mi-a scăpat din mână.

-Ce oră e? vru să știe Cora.

-Patru și jumătate dimineața. Acum m-am întors de la petrecere și cred că am exagerat nițel cu băutura, pentru că de două ori am avut senzația că ascensorul se zgâlțâie îngrozitor. Dar șampania a fost excepțională!

Evelyne se vârî în pat fără să mai spună o vorbă și adormi de îndată ce puse capul pe pernă. Cora în schimb nu mai putea să doarmă. Se învârti prin încăpere până când dădu de bastonul ei alb apoi, înarmată cu el, porni curajos către fereastră și o deschise. Spre deosebire de micile hublouri rotunde care se asociază în imaginația multor oameni cu geamurile unui vapor, cabinele de lux de pe Steaua Atlanticului erau prevăzute cu geamuri spectaculos de mari, care să permită călătorilor să se bucure de albastrul mării. Cora își punea lipsa de somn pe seama căldurii din cameră, dar telecomanda aerului condiționat nu-i folosea la nimic, pentru că nu vedea. Așa încât hotărî că o aerisire tradițională, cu geamul deschis, era tot ce-i trebuia. Se aplecă să inhaleze aerul sărat al mării și tresări – ceea ce o izbi peste față era un curent neobișnuit de cald pentru finalul lui ianuarie. Apoi vântul trânti geamul și încercarea ei de a face răcoare se duse de râpă. Nimeri înapoi în pat, își puse bastonul la îndemână și ascultă liniștea din jur, ca toți bătrânii care n-au somn. Poate că ațipise sau poate nu, dar tresări la un șuierat prelung, ascuțit, care sigur nu era mugetul adânc al sirenei vaporului. Șuieratul se repetă iar și iar, apoi deveni continuu și Cora avu senzația că cineva îi dă un bobârnac. „Nu e nimeni aici decât Evelyne, iar sora mea doarme”, gândi ea.. „Înseamnă că e vânt puternic afară”.

Joel plecă din restaurant de-a dreptul în cabina de comandă, deși era schimbul secundului.

-Ceva noutăți?

-Da, răspunse acesta. Marea e de șapte spre opt, vântul de aproape patruzeci de noduri pe oră și încă în creștere. Avem deja valuri de cincisprezece

picioare, dar situația e sub control. Deștepții de la Atlantic Voyages ne-au dat permisiunea să ne întoarcem, acum nici zece minute. Au trimis un mesaj cam într-o doară, nu un ordin clar – ceva de genul „dacă se constată înrăutățirea continuă a condițiilor meteo, puteți lua în considerare și revenirea la New York, ca o ultimă alternativă pentru a nu pune în pericol viețile pasagerilor.

-Ăștia sunt cu desăvârșire idioți, tună Joel. Ei nu știu să se uite pe o hartă meteorologică? Am parcurs două treimi din drum, iar dacă vântul mai crește va depăși viteza vasului și furtuna ne va ajunge oricum din urmă. Alaltăieri, când le-am prezentat situația, nici n-au vrut să audă și m-au amenințat cu concedierea dacă întorc vaporul. Auzi, „să nu punem în pericol viețile pasagerilor !" Dar bineînțeles că le-am pus deja în pericol, din clipa în care ne-am continuat drumul. De acum numai o navă extrem de solidă și un noroc chior ne mai pot ajuta!

-Du-te să te odihnești, îl sfătui secundul. Încearcă să dormi măcar câteva ore, am eu grijă între timp de vas. Cea mai recentă avertizare meteo spune că cel mai rău va fi astă-seară, după lăsarea întunericului.

-Bine, se învoi Joel, dar nu mă lăsa să dorm decât până la prânz și trezește-mă mai devreme dacă situația o cere.

Ar fi dat oricât pentru un somn bun, dar nu reuși să ațipească decât pentru o oră, apoi se trezi plin de îngrijorare și cu durere de cap. Steaua Atlanticului se zgâlțâia rău de tot, spărgând creasta unor valuri care ajungeau la înălțimea unei case. Marea devenise plină de o spumă albicioasă, dar dedesubt apele păreau negre ca smoala, iar întunericul apăsa pe creștetele oamenilor, furtuna transformând ziua în noapte, deși teoretic era dimineață. Joel bău o cafea fierbinte, dintr-o înghițitură, pentru că orice ceașcă pusă pe masă ar fi alunecat de acolo instantaneu. Trecu prin câteva

din spațiile comune ale vasului – restaurante, baruri, sala de cinema - și le găsi pustii, semn că pasagerii încă mai dormeau după petrecere. Pe punți nu se vedea țipenie de călător, numai marinarii de cart se uitau încruntați la apele amenințătoare și scrutau cu privirea orizontul, dar vizibilitatea scăzuse foarte mult. Rafale de ploaie, infect de murdare, scăldau carena albă, lăsând în urmă binecunoscutul nisip vulcanic, negricios și aspru la pipăit. Joel se duse la postul de comandă, unde trei ofițeri urmăreau crispați instrumentele de bord.

-Băieți, în voi mi-e speranța, îi încurajă Joel. Atenție la sonar și la radare, fiindcă e aproape imposibil să zărești ceva cu ochiul liber pe-afară. Și treziți-l careva pe Tom, deși n-a ieșit din schimb decât ieri seară. Cereți-i scuze pentru asta din partea mea!

Tom era o legendă vie nu numai pe Steaua Atlanticului, ci pe tot cuprinsul oceanului. Tinerii marinari îl priveau cu venerație , dar el spunea modest că toate istoriile despre cursele lui fantastice nu sunt decât povești marinărești. Apăru cu mersul aplecat, greoi și picioarele rășchirate – se zicea că poate să țină timona și stând cu capul în jos și că nici un uragan nu era destul de puternic ca să-l doboare de pe picioarele lui scurte și îndesate. Într-o ceașcă imensă își ducea cafeaua, tare și amară, fără să verse un strop din ea – un alt lucru de neînțeles pentru restul muritorilor.

-Pe coarnele lui Belzebut, înjură Tom, e de lucru aici, nu?

Apucă timona cu niște mâini noduroase, mari ca niște lopeți.

-Spune, Joel, ce vrei?

-Dans, ce să vreau? Vezi tu o altă soluție?

-Băieți, se adresă Tom tinerilor ofițeri ai navei, aici nu există decât o metodă să nu ne ducem la fund. Nu putem înfrunta asemenea valuri cu prova, așa că vom ține cursul mergând în

zigzag, ca valul să atace odată babordul, odată tribordul. Vasul trebuie să se încline în funcție de unghiul de atac al fiecărui val și nu e timp de calcule, nu ne putem baza decât pe intuiție. Asta se cheamă dans. Ați priceput, mucoșilor?

„Mucoșii” nu se supărară. Erau bucuroși că Tom îi răbda lângă el în asemenea clipe, pentru că o oră cu bătrânul marinar făcea cât cinci ani de școală.

-Trebuie să le vorbesc pasagerilor, hotărî Joel. Până la urmă se vor trezi după chef și-și vor da seama ce se întâmplă.

În fiecare cabină exista câte un difuzor pentru transmiterea mesajelor urgente. Cora, care auzise, stând în pat, declicul difuzorului, își încordă urechea, sperând că cel care va vorbi va avea glasul destul de puternic ca să acopere urletul neîncetat al vântului.

-Bună ziua, vă vorbește căpitanul Joel Kervran. Datorită erupției unui vulcan în Islanda s-a ivit o situație de urgență, o furtună pe care serviciile meteo nu au putu să o prevadă mai din vreme. În condiții de vânt vijelios , este interzisă deplasarea între punți pe scările exterioare sau cu ascensorul. Se vor folosi numai scările interioare și numai în caz de strictă necesitate, pentru a evita să vă dezechilibrați și să cădeți. Pe fiecare punte există un post de prim-ajutor, iar pe punțile trei și zece, câte un spital cu zece paturi fiecare, pentru cazurile grave. Personalul nostru medical e pregătit să vă ajute cu medicamente și sfaturi utile contra răului de mare. Drumul spre punctele de prim-ajutor e jalonat cu lumini roșii, alimentate de generatoarele de curent pentru caz de avarie. Asta înseamnă că ele vor rămâne aprinse chiar dacă, accidental, celelalte lumini se pot stinge. Tot mobilierul cabinelor este fixat în podea, pentru a evita alunecarea lui și rănirea dumneavoastră. Vă rugăm să vă țineți obiectele personale în spații închise. Stați pe cât posibil întinși pe pat și

comandați mâncarea la cabină. Orice problemă ați avea, sunați la numărul unic de telefon de la recepție și veți fi ajutați. Steaua Atlanticului își continuă cursa spre Brest, unde sperăm să ajungem mâine după-amiază, conform programului, eventual cu o mică întârziere. Acest mesaj și altele privind starea vremii vor fi repetate din jumătate în jumătate de oră, până la calmarea furtunii. Vă mulțumesc pentru atenția acordată”.

Cora auzi declicul microfonului închis și încercă să se ridice, dar tangajul o împinse înapoi în pat. Își strigă sora aflată în celălalt dormitor, despărțit de al ei prin salonul de zi al apartamentului prezidențial. De cum sosise pe vas, Evelyne își închisese difuzorul – nu avea chef să fie deranjată de tot felul de anunțuri prostești. După minute interminabile, în care țipase zadarnic numele surorii sale, Cora auzi în fine mișcare dinspre camera Evelynei.

-M-am îmbătat monstruos, mormăi aceasta încă pe jumătate adormită. Toată camera dansează cu mine!

-Evelyne, nu te-ai îmbătat! Suntem în plină furtună, căpitanul tocmai a dat un comunicat ca să prezinte situația. Peste o jumătate de oră, ne va informa din nou ce se întâmplă. Până atunci nu poți decât să stai liniștită, dacă nu vrei să dai cu capul în pereți.

-Ticălosul, izbucni Evelyne. Și părea destul de simpatic aseară, la petrecere! În ce rahat ne-a băgat, nenorocitul dracului?

-Eve, stai cuminte! Crezi că omul a căutat dinadins furtuna? E o situație de urgență, înțelege!

-Da, dar să facă ceva, doar pentru asta e plătit, nu? Să se descurce cum știe și să ne pună la adăpost sau să transmită un SOS ca să fim preluați de altă navă, pilotată de oameni mai capabili.

-Cine crezi că iese din port pe furtună, ca să vină să ne ajute? Din contră, zise Cora, eu îl

consider pe căpitan un om capabil dacă se luptă cu valurile ca să ne debarce la timp la Brest.

Dar Evelyne se ambalase.

-Cum adică, la timp? Vrei să spui că vom mai și întârzia, după ce că mă zgâlțâie îngrozitor? Mă duc să vorbesc cu căpitanul ăsta de două parale sau cu oricine altcineva are pe aici grija călătorilor și să le cer socoteală.

-Eve, nu mă lăsa singură! De unde să știu că n-ai pățit nimic, dacă nu ești aici cu mine? gemu Cora speriată.

-Cheamă camerista și-ți va ține de urât, replică sec Evelyne, după care se simți un curent puternic de aer și trântitul unei uși. „Ea nu știe ce cumplit e să orbecăiești pentru totdeauna în întuneric, nu știe ce înseamnă să depinzi mereu de alții", gândi Cora oftând, apoi se întinse liniștită pe pat și chemă camerista. Fata veni suflându-și nasul.

-Ce e cu tine, fetițo? Ai răcit sau plângi?

-Logodnicul meu e de cart, spuse fata printre suspine. Ne-am întâlnit acum câteva minute, zice că vântul a ajuns la șaizeci de noduri și că el n-a văzut așa ceva niciodată. Nu vă e rău, doamnă?

-Nu, mă simt acceptabil. Ba chiar cred că mi-e puțin foame. Poți, te rog, să comanzi ceva de prânz? Oare se poate face mâncare pe o asemenea vreme?

-Restaurantele au porții preambalate, lămuri fata, pentru orice situație. Nimic care se poate sparge, sări din farfurie, stropi, păta sau altele de soiul ăsta. De fapt cred că e vorba de sucuri la doză și sandviciuri, dar mă interesez.

Când Evelyne reveni în apartament, Cora mânca.

-Ai niște nervi de oțel! Cum poți să mănânci în situația asta?

-Aș zice că e un lucru înțelept și n-ar strica să faci și tu ca mine. Îți calmează stomacul și te

simți mai bine.

Evelyne explodă de nervi:

-N-am de gând să mai stau în locul ăsta nici cinci minute!

-Afară e probabil frig, umed și cu mult mai rău, făcu mucalită Cora.

-Închipuie-ți, le-am cerut să ne debarce undeva pe un pământ care nu se clatină și proasta de la recepție mi-a răspuns că cel mai apropiat pământ e la doi kilometri de aici.

-E aproape, zise împăciuitoare Cora. Ciudat de aproape! Simt că ceva nu-mi place.

-Da, pentru că e în jos, pe fundul oceanului, urlă Evelyne acoperind șuierul vântului.

Cora păru să n-o bage în seamă. Continua să mănânce liniștită. După un timp întrebă:

-Ascultă, surioară, ai scăpat de piatră? Parcă pentru asta suntem aici, nu? Ce minunat ar fi să aduci ofrandă diamantul mării înfuriate și furtuna să se potolească din senin!

-Nici să nu te gândești! Ce legătură are colierul meu cu un vulcan oarecare din Islanda și un căpitan nepriceput? Scoate-ți din cap superstițiile idioate!

Evelyne mai țipă o vreme și Cora o lăsă în pace să-și descarce energia. Știa că sora ei, după câte o ieșire de soiul acesta, se plângea de oboseală și de regulă adormea. Iar ea va putea să asculte, în sfârșit, urletul vântului, o muzică mult mai plăcută decât istericalele lui Evelyne.

Pe sub chipiul lui Joel, picături de sudoare i se scurgeau pe frunte și apoi coborau de-a lungul obrajilor. Era ud ca și cum s-ar fi aruncat îmbrăcat într-o piscină dar fusese pe-afară, pe unele dintre punți, ca să constate stricăciunile și să supravegheze marinarii de cart. Se înnoptase, ceea ce făcea spectacolul oceanului dezlănțuit și mai îngrozitor, pentru că în jur nu se vedea nimic, nu se auzea decât mugetul infernului ud aflat dedesubt și trosnetul și pârâitul sinistru al navei

care părea gata să se desfacă în bucăți la fiecare val pe care-l înfrunta. Tom strângea timona cu degetele albite de încordare și cerea cafea după cafea, iar cei mai mulți dintre ofițeri se adunaseră pe puntea de comandă, fie că erau de serviciu, fie nu. Joel își atingea talismanul celtic cu gesturi mecanice, murmurând inconștient vechi incantații în limba strămoșilor săi, pe care nici vorbitorii de limbă engleză, nici francezii nu le înțelegeau. Alteori răcnea comenzi către oamenii lui, dar de cele mai multe ori nu era nevoie să facă acest lucru – într-o echipă sudată de încercări funcționează un fel de înțelegere intuitivă și telepatică.

Meteorologul se târî până la căpitan, apucându-se cu mâinile de orice îi ieșea în cale, ca să nu cadă.

-Presiunea, zise el printre urletele vântului. Crește și încă foarte rapid. De un sfert de oră urmăresc asta, dar voiam să fiu sigur, să nu dau vești neverificate.

Joel îl îmbrățișă și-l bătu prietenește pe spate.

--Excelent! În cât timp crezi că scăpăm de infernul de-afară?

-În două, cel mult trei ore, dacă cerul ne e favorabil.

Lucrurile nu se îmbunătățiră pe dată, dar totuși atmosfera pe vas se schimbă. Oamenii care luptau de șaisprezece ore cu furtuna, abandonând speranța de a o mai scoate la capăt, zâmbeau din nou.

-Să mai vină o cafea, ceru Tom. A șaptea de azi-dimineață, dacă nu mă înșel.

-N-o să moară în patul lui dacă n-o rărește cu cafelele, observă careva.

-Oricine se pricepe să moară în patul lui, ripostă Tom. E deja banal.

Joel își lipi fruntea asudată de sticla rece a geamului. Pe cerul ca cerneala al nopții zări o stea, apoi încă una. Într-o oră, cerul se umplu de stele și

aerul se răci. Căpitanul ceru să vină radiotelegrafistul.

-Transmite-le un mesaj celor de la companie. Spune-le că ne-am descurcat și că ne continuăm drumul spre Brest. Suntem pe cursul stabilit, cu o întârziere de două ore, din care sperăm să mai scoatem câte ceva până la sosire. Și mai spune-le că le mulțumim pentru ajutorul moral acordat.

Radiotelegrafistul schiță un rânjet, auzind mica ironie a șefului său. Era singurul mod prin care căpitanul se putea descărca de tensiunea acelei zile și nu era o răutate gratuită – învinsese, iar cei de la Atlantic Voyages trebuiau să înghită gălușca și să-l felicite politicos.

Pe la trei dimineața, oceanul deveni calm ca un lac. Medicii fură chemați la raport: trataseră câteva sute de cazuri de rău de mare și patru indivizi cu fracturi, pe care vijelia îi azvârlise de pe scări.

-Telegrafiați la Brest, să fim așteptați cu ambulanțele și oamenii să fie duși la un spital în oraș, ceru Joel.

Peste o oră, rupt de oboseală, se retrase în cabina lui. Făcu un duș fierbinte, își îndepărtă sarea din păr cu un săpunit zdravăn și-și aruncă hainele îmbibate cu apă în coșul de rufe murdare, ca spălătoria navei să se ocupe de ele. Apoi se întinse dezbrăcat de-a curmezișul patului, dar se simțea prea obosit să-și ia pijamaua. Trase de un colț al păturii, cât să se acopere și adormi buștean.

Cap.3 Mirajul

Se trezi amorțit de frig, ceea ce i se păru bizar: Joel Kervran nu era un friguros. Pătura îl acoperea pe de-a-ntregul, cabina era bine încălzită și totuși îl străbăteau din timp în timp fiori care-i făceau pielea de găină. Hotărî să nu stea mult pe gânduri și se azvârli sub dușul fierbinte. După urletul vântului și tangajul îngrozitor, tăcerea și nemișcarea de-acum păreau de-a dreptul suspecte și Joel simți un fior de teamă strângându-i stomacul. Privi pe geam, dar nu avea ce să vadă: o ceață deasă acoperea oceanul și de la mijlocul vaporului prova nu se deslușea deloc.

-E tot ce ne mai trebuie, constată supărat căpitanul și se duse la postul de comandă.

Făcu un ocol ca să intre într-un bar și ceru o cafea tare și câțiva biscuiți. Oare de când nu mai mâncase nimic? Pe drum evaluă starea navei: călca peste un covor de cioburi, o mare parte din geamuri se spărseseră și pe alocuri foi de tablă fuseseră smulse de vijelie, dezvelind stratul de metal aflat dedesubt, cu vopseaua anti-rugină maro-roșcat la vedere, împestrițând urât albul imaculat al Stelei Atlanticului.

-Arăți grozav, îl complimentă barmanul. Ți-au ajuns cearcănele până la bărbie.

-Am dormit o oră în noaptea trecută și două ore acum, către dimineață, mărturisi Joel. Bănuiesc că nu voi merge la Brest la un concurs de frumusețe.

Apoi își continuă drumul și inspecția.

-Ceva nou? îi întrebă pe tinerii ofițeri care stăteau la posturile lor, urmărind radarul și sonarul.

-Ceața, căpitane. Trebuie să fim cu ochii în patru acum, mai ales că după noaptea trecută numai asta nu ne vine să facem.

Joel aruncă o privire către radar.

-Hm, marea pare pustie. Probabil nu vom întâlni o altă navă prea curând, au rămas frumușel în porturile lor ca să se asigure că a trecut furtuna.

Ieși pe punte și privi în jur. Erau primele ore ale dimineții, când soarele stătea să răsară. Frigul devenise mușcător și ceața primise o culoare galben-aurie, dar se îndesise, făcând vizibilitatea aproape la fel de scăzută ca în timpul furtunii. Secundul se ivi practic de nicăieri.

-O mulțime de cabine sunt nelocuibile, anunță el. E prea frig să stai cu geamul spart, așa că i-am înghesuit pe toți pe promenadă, acolo e măcar cald și își țin de urât unii altora. Am avut noroc că vijelia a venit în ultima noapte, nu mai facem decât o jumătate de zi până la Brest și vor suporta ei cumva situația.

-Mulțumesc, zise Joel recunoscător. Ai avut ceva reclamații?

-Nu. Oamenii sunt înțelegători, când s-au adunat și le-am spus că nu sunt victime, au început să aplaude și au ținut-o așa minute în șir. Dar tu mai puteai să dormi, te-aș fi trezit mai târziu.

-Nu pot dormi și ceața asta rece îmi dă fiori. Ceva îmi spune că voi apela din nou la serviciile lui Tom pe o asemenea vreme.

-Tu decizi, căpitane! Dar eu zic să emitem periodic sunete de sirenă, dacă vine cineva înspre noi va ști să ne ocolească. Deși… marea e pustie cum n-am văzut-o demult.

„Ciudat de pustie și de nemișcată” gândi Joel. „Ca și cum furtuna de azi-noapte ne-ar fi aruncat pe apele unei alte lumi, încremenite”. Tocmai atunci se apropie unul dintre marinarii de cart.

-Domnule căpitan, se vede ceva în depărtare.

-Tinere, îl dojeni Joel, ăsta nu e un mod de a raporta. Ce e acel ceva? La ce depărtare? Stă pe loc sau se mișcă? Dacă se mișcă, în ce direcție și aproximativ cu ce viteză? Ce spune radarul?

Tânărul se îmbujoră de rușinea dojenii, dar continuă cu o voce înceată, liniștită:

-Am fost la radare să verific și de acolo m-au trimis la dumneavoastră. Știți, problema e că pe radare nu se vede absolut nimic, marea e pustie. Nici sonarul, nici hărțile nu semnalează prezența vreunei stânci, am verificat deja asta. De la distanța la care am observat obiectul și în ceața cumplită de azi, nu mi-am putut face nici o idee dacă stă nemișcat sau înaintează.

-Avem două variante, gândi căpitanul cu voce tare: o balenă ieșită la suprafață sau un vas care plutește în derivă după furtuna de azi-noapte. Dacă e un vas, trebuie să fie unul foarte mic, din cele de fibră de sticlă folosite de diverși amatori. Probabilitatea de a-l detecta cu instrumentele de bord e în acest caz mai mică.

-E prea departe de țărm, interveni secundul.

-Ieri vântul bătea atât de tare încât putea transporta orice ambarcațiune ușoară la sute de mile. Joel se întoarse spre tânărul marinar cu un „mulțumesc”, apoi îl expedie la postul lui.

-Șeful echipajului mi-a spus că băiatul ăsta are ochii cei mai ageri dintre toți marinarii, de aceea l-am ales să stea de cart pe ceață, lămuri secundul.

-Bine ai făcut! Acum du-te să evaluezi cât de exact poți stricăciunile noastre, preiau eu comanda. Cei de pe șantierul naval de la Brest vor trebui să se miște al naibii de repede , dacă vrem să ne întoarcem de azi în două săptămâni și o listă cu tot ce trebuie reparat le-ar prinde bine.

Secundul salută și dispăru în ceață.

Cora se întinse în așternuturile ei, plăcut impresionată de liniște – urletul vântului nu-i făcuse prea multă plăcere, balansul periculos al navei nici atât. Dar acum era o liniște mormântală,

iar Steaua Atlanticului părea că stă pe loc. Dezorientată, Cora se hotărî să cheme camerista.

-Bună dimineața, doamnă, salută aceasta încetișor, băgând de seamă că ușa camerei lui Evelyne rămăsese deschisă, iar ea încă dormea.

-Bună, drăguțo. Deci e dimineață deja? Mi se părea că stăm nemișcați și mă întrebam dacă nu cumva am ancorat la Brest fără știrea mea. E atât de ușor pentru mine să pierd noțiunea scurgerii timpului!

-Este ora șapte și jumătate, doamnă, iar la Brest vom ajunge probabil pe la șase seara – asta însemnând ora locală șapte.

Domnișoara Caroline se lămurise deja că, dintre cele două cameriste care lucrau în schimburi de câte douăsprezece ore, una vorbea numai folosind ora locală a New Yorkului, iar cealaltă ora Greenwich. Aha, asta era „cealaltă", cea cu prietenul marinar.

-Ce face logodnicul dumitale, e bine?

-Oh, cred că doarme, răspunse fata. Pe timpul furtunii băieții au lucrat ca apucații, fără să țină seama al cui schimb era, au fost toți pe punte, iar acum se odihnesc cu rândul. Oceanul e liniștit, atât că e ceață și căpitanul le-a spus să stea cu ochii în patru, pentru că am putea întâlni tot felul de vaporașe mici care plutesc în derivă după furtună, iar unele s-ar putea să fie fără echipaj și va trebui ca noi să fim cei care le ocolim.

-Fără echipaj? Cora rămase gânditoare.

-Nu vă gândiți la ce e mai rău, doamnă. Vijelia poate smulge ancora ambarcațiunilor ușoare, sau le poate zdrobi de stânci. După o asemenea vreme, plutesc mereu tot felul de lucruri pe mare.

„Oribil", își spuse Cora. „Tot felul de lucruri poate însemna și cadavre, nu? Oh, Evelyne cu ideea ei extravagantă de a pleca acum! Nu putea măcar să mă lase pe mine acasă?"

-Steaua Atlanticului a avut pierderi?

-Nu, doamnă, toți sunt bine, sănătoși. Doar că o mulțime de cabine, mai ales cele de pe punțile de jos, s-au ales cu geamul spart și în unele a intrat apa. Băieții au scos apa cu pompele, iar secundul a adunat călătorii pe promenadă și îi ține acolo până ancorăm, cu pături calde și ceaiuri fierbinți.

Cora se mai liniști. Ceru un mic dejun pe care stomacul ei, în sfârșit oprit din balans, i-l solicita zgomotos și pipăi drumul până la baie. Când sosi mâncarea, Cora stătea în fața geamului deschis, iar Evelyne se trezise.

Cora privea în gol, nevăzând decât întunericul – eternul ei întuneric. Trăia de mulți ani într-o lume fără forme și fără culori, o lume pentru totdeauna cufundată într-o beznă totală. Dar știa să se bucure de vânticelul care-i răcorea fața, de mâncarea gustoasă, de muzica bună. Acum negura din fața ochilor ei căpăta forme. În negru se deslușea o altă pată de negru, mai intensă decât întunericul și pata aceea creștea și se apropia, luând forma unui vas care părea să le intersecteze cursul.

-E ceva acolo, pe mare, bâigui Cora speriată și închise geamul.

Evelyne veni lângă sora ei.

-Ce să fie, Cora? Ești oarbă, nu ai cum să vezi ce e pe mare. De altfel nu cred că văd nici eu, pentru că e ceață, dar marea e pustie și liniștită.

-Eu văd un vas, insistă Cora. E uriaș și ne va tăia calea. Dacă nici ei, nici noi nu ne schimbăm cursul, ne va rupe în două.

-Tu nu vezi nimic, i-o reteză Evelyne. Astea nu sunt decât povești .

Auzind închiderea ușii, Cora întrebă:

-Camerista a ieșit?

-Da.

-Prea bine, atunci îți spun din nou – pentru a câta oară? – că e momentul să scapi de diamant. Altfel simt că ceva rău se va petrece.

Camerista ieșise și acum stătea nedumerită în fața ușii. Ascultase conversația celor două surori, iar bătrâna oarbă, cu firea ei blajină, îi plăcea și-i inspira încredere. Nu era nimic - și dacă, totuși, exista ceva pe mare? Ceva rău? Ea ce să facă? Cine s-o ia în serios dacă va spune că o oarbă a văzut ceva malefic plutind pe apele oceanului? Poveștile marinărești vorbeau despre corăbiile-fantomă, dar logodnicul îi spusese mereu să nu ia în serios asemenea baliverne. Și totuși, pe frigul care se accentuase, tânăra simți o gheară rece, de spaimă, strângându-i inima. Se hotărî iute și alergă să-și trezească iubitul. Băiatul o luă în brațe și toate spaimele se topiră în căldura acelei îmbrățișări.

-N-a fost nimic, prostuțo, nu te speria.

-Dar dacă, dragule…

-Nu, nu mă pot duce la căpitan cu așa ceva. Dar știu pe cineva care are mintea plină de istorii fantastice și sigur ar vrea să arunce o privire. Mă duc să-l caut pe bătrânul Tom.

Joel se plimba nervos pe punte, urmărind ceea ce părea o umbră uriașă proiectată pe un ecran de ceață, ca într-un joc chinezesc. În mod cert obiectul nu putea să fie nici o balenă, nici o mică ambarcațiune. După dimensiuni era o copie nu cu mult mai mică a Stelei Atlanticului și în mod evident se apropia. Dar aici se termina tot ceea ce rațiunea putea să priceapă. Obiectul era uneori vizibil, alteori ceața îl înghițea cu totul, ca să reapară peste câteva secunde. Avea alura evidentă a unui vapor, dar și niște coșuri înalte pe care se zărea ieșind abur, un detaliu care nu avea ce să caute pe o navă modernă. Instrumentele de bord nu semnalau în continuare nici o prezență pe ocean. Tom se insinuă lângă căpitan, balansându-se pe

picioarele lui proverbial de stabile. Când vorbi, își scoase practic nasul dintr-o stacană de cafea.

-Un vas-fantomă, nu? După furtuna de ieri, un miraj pe mare nici nu e ceva atât de neașteptat.

În spatele lui se iviră ochii măriți de groază ai unui marinar tânăr.

-E Olandezul Zburător, nu? întrebă acesta.

-Nu-i rosti numele pe vasul meu, mârâi Joel printre dinții strânși și-și atinse, pe sub cămașă, talismanul celtic. Nava aceea se numise cândva Marie Celeste și noi tot așa îi spunem când vorbim din întâmplare despre ea. Dar asta nu e Marie Celeste – aceea era un velier, pe când aici avem de-a face cu un vas cu aburi, după cum arată coșurile.

-Sfârșit de secol XIX și început de secol XX, își dădu Tom cu părerea. Nu știu decât o singură navă de mărimea și construcția ăsteia, care s-a scufundat pe aici cu mai bine de o sută de ani în urmă. Și vine încoace cu toată viteza de care e în stare!

-E … e un miraj, nu? Adică nu există cu adevărat, constată tânărul cu glas pierit.

-Asta contează mai puțin acum, cât faptul că ar fi bine să nu ne ciocnim. Indiferent dacă e un vapor real sau o iluzie, prefer să nu am de-a face cu așa ceva.

Joel aprobă dând din cap spusele lui Tom.

-Bine, dau comanda să sune sirena, ca să avertizez nava aceea că mai suntem și noi pe-aici. Eu încă sper că e o navă reală, care va ști frumușel să-și ajusteze cursul, nu cine știe ce apariție.

Căpitanul se îndepărtă. Tom rămase să urmărească prin binoclu ciudatul fenomen.

-Dacă nu e real, nu ne poate face nimic rău. Adică, trecem prin lucrul acela ca prin fum, nu?

Bătrânul timonier clătină sceptic din cap.

-Băiete, eu, unul, cred că mai degrabă vrea să ne tragă în fundul oceanului. Întâlnirea trebuie evitată cu orice preț!

Sirena mugi, apoi se așternu o liniște nefirească. Tom stătea cu auzul încordat, așteptând. După o vreme, clătină din cap.

-Da, sigur, nici nu le pasă de avertizarea noastră. Dacă pe nava aia ar fi fost oameni vii, ar fi răspuns până acum la salutul nostru.

Joel se întoarse, luă binoclul din mâna timonierului și privi.

-Nu se vede nimeni la bord, anunță el. Nici țipenie de om!

Tânărul marinar făcu câțiva pași în spate, cu o expresie evidentă de groază întipărită pe chip. Joel, rămas singur cu Tom, îl luă de braț și-i șopti:

-Avem noroc că pasagerii și o mare parte din echipaj încă mai dorm. Aș avea bătăi de cap să explic ce e asta. Dar vreau să preiei tu timona, pentru orice eventualitate. Și aș mai vrea al dracului de mult să știu ce vas e ăsta, care e când vizibil, când invizibil, de parcă ar încerca să se materializeze de undeva din afara lumii fizice. Mă duce cu gândul la experimentul Philadelphia.

-Nu, se opuse timonierul. Aici avem de-a face cu un vas civil, cu o generație mai vechi. Uită-te atent!

Joel privi prin binoclu, apoi păli și își mai atinse odată medalionul celtic, după care începu să răcnească:

-Să meargă cineva după Jim, să vină încoace cu toate aparatele alea ale lui, în orice stare s-ar găsi: viu sau mort, beat sau treaz.

Jim veni cu aerul că fusese trezit din somn. Purta o pereche de blugi, șlapi în picioare și o cămașă pe care nu apucase s-o încheie. Avea în jurul gâtului curelele a două aparate de fotografiat, ambele impresionant de mari, din cele folosite numai de profesioniști.

-Cine dracu m-a… ah, scuze, căpitane, dar a fost prea mult pentru o singură cursă. În noaptea care tocmai a trecut am vărsat tot romul din mine, iar acum vine un nebun și mă trezește și când îl

întreb ce-a pățit se uită la mine fix și începe să tremure.

-Eu te-am chemat. Joel întinse mâna înainte și arătă spre straniul vapor. Ai și tu, odată în viață, norocul să fii acolo unde trebuie, când trebuie. Vreau să-mi fotografiezi chestia care apare și dispare la orizont. Când se va apropia de noi, vreau poze cu toate detaliile posibile. Dacă ai un aparat vechi, pe film, să faci poze și cu el – din câte am citit pe undeva, filmul e mai sensibil decât memoriile electronice. Clar?

Jim își încordă privirea, scrutând orizontul în direcția indicată de mâna căpitanului. Își potrivi lentilele, duse aparatul la ochi, focaliză atent apoi mâna începu să-i tremure spasmodic. Joel îi puse o mână pe braț.

-Știu că ți-e greu să crezi ce vezi acum. Și mie mi-e greu - și eu aș vrea să fug mâncând pământul. Dar avem amândoi o misiune, un post de la care nu putem pleca. Iar misiunea ta e să-mi dai acele poze pe care le aștept. Apucă-te de treabă!

Tremurul mâinii încetă și Jim declanșă de câteva ori, în timp ce misterioasa navă se apropia, ascunsă parțial privirii de ceața zorilor. Frigul devenise îngrozitor. Apoi vaporul răsărit din neant, tot fără țipenie de om pe punte, păru să accelereze brusc, îndreptându-se ca o săgeată spre Steaua Atlanticului, de parcă ar fi vrut să-și înfigă prova ascuțită în tribordul pachebotului. Dar Tom era la cârmă. Viră iute și marea lebădă albă răspunse comenzii incredibil de repede, descriind grațios un arc de cerc strâns în jurul celeilalte nave.

-Acum, Jim, fotografiază carena!

Pe bordajul navei străine, numele acesteia strălucea, părând scris cu vopsea proaspătă. Jim trăgea un cadru după celălalt, Joel își scoase chipiul și-și ștergea transpirația de pe față, iar nava fu înghițită de cețuri și se evaporă literalmente de pe suprafața oceanului, ca și cum n-ar fi fost acolo

niciodată. Înainte de a dispărea, Joel zări totuși o făptură omenească, o singură ființă vie pe uriașa structură metalică: era o fată tânără, îmbrăcată extrem de demodat, într-o rochie lungă, care stătea la pupa și făcea semne disperate cu mâna către nu se știe cine, sau poate către Steaua Atlanticului, pe care părea s-o fi zărit. Pe pieptul fetei strălucea o imensă piatră sângerie…

De îndată ce nava pieri, frigul mușcător cedă și ceața se risipi aproape instantaneu. Joel alergă să-l felicite pe Tom pentru manevra îndrăzneață, în timp ce Jim își privea fotografiile cu o dezamăgire crâncenă întipărită pe față: în nici una din fotografii nu se vedea vreo urmă a misteriosului vas, absolut nici una…

-Bravo, Tom, bătrâne, ești genial ca de obicei, începు Joel, apoi vorba îi rămase în gât și simți că gâtul i se strânge, ca și cum ar fi rămas brusc fără aer. La timonă stătea unul din „mucoși", învățăceii lui Tom, privind crâncen înainte și având lacrimi în ochi. Trei dintre ofițerii de bord îl culcaseră pe bătrân de-a curmezișul pe niște scaune și îl păzeau, îngrijorați.

-Am chemat medicul, bâigui unul dintre ei. A căzut peste cârmă după manevra aceea de ocolire.

De pe buzele învinețite ale bătrânului Tom se scurgea un firicel de sânge. Joel își întoarse privirea. Același gust amar îi năvăli în gură ca în ziua când murise bunicul. „Vor veni medicii și vor avea grijă de el", se încurajă singur. „Știi bine că nu", îi răspunseră propriile gânduri. „Tom a murit, e dus pentru totdeauna. După tot ce s-a întâmplat în această călătorie blestemată, marea a cerut o victimă. Și l-a ales pe cel mai bun dintre noi".

Medicii își făcură intrarea, aruncară o privire, apoi îl duseră pe Tom în zona rezervată spitalului. Printre șoaptele lor, Joel auzi cuvintele „stop cardiac". „Exact ca bunicul", gândi căpitanul. Doar că atunci fusese un tânăr marinar

și încă își mai putuse permite să plângă. Acum era comandantul a o mie de oameni și căpitanul uriașului pachebot, iar oamenii așteptau hotărârile lui. Lacrimile trebuiau să rămână pe altădată!

-Te descurci? îl întrebă pe timonier.

-Da, domnule.

-Bine. Ține cursul spre răsărit, spre Brest. Și… mult noroc.

Oare există cu adevărat noroc pe lumea asta, sau toată viața omului nu e decât o vale a plângerii? Ar fi vrut să discute cu secundul, un prieten aproape la fel de bun și de vechi ca și Tom, dar îi îngăduise acestuia răgazul unei odihne binemeritate. În clipele acestea amare, Joel era singur. Privi oceanul luminat de soarele palid al iernii și simți ura clocotindu-i în suflet. „Te-am iubit, am iubit albul valurilor, seninul și furtunile tale, apele adânci și misterioase, plajele cu nisipul lor fin, numai pentru că tu îți lăsai comorile, scoicile și mărgeanul, pe acel nisip. Te-am iubit ca pe o femeie și nu te-am trădat cu nici una dintre cele pe care viața mi le-a scos în cale. Iar tu ce-mi faci? Mi l-ai luat pe bunicul, mi-l iei acum pe Tom… tata a avut dreptate să se țină departe de mare și să-și cumpere o fermă. Tata trăiește și e bine, sănătos. Poate ar trebui să merg să-l văd, deși nu mi-a înțeles niciodată dragostea de mare. Dar o mai iubesc oare până și acum? O mai pot iubi, după tot ce a făcut? N-ar fi cazul să-mi cumpăr și eu o fermă?"

Joel se scutură, dezgustat de idee. „Știi bine că nu. N-ai putea trăi fără mare și ești conștient de asta. Într-o zi o vei termina ca și bătrânul Tom, pe cine știe ce corabie anostă". În fața ochilor îi reveni misterioasa navă întrupată din ceața zorilor, numai că acum la pupa nu stătea o fată tânără, ci Tom cu uriașa lui cană de cafea, râzând și făcând semne cu mâna.

-Domnule căpitan, domnule căpitan telefon de la infirmerie!

Matelotul îi întinse receptorul, iar Joel îl apucă automat.

-Căpitane, veștile nu sunt bune. Am făcut tot ce ne-a stat în putință, avem aparatura unui spital de pe țărm, dar Tom nu a putut fi salvat.

„Știam”, ar fi vrut să spună Joel. În loc de asta, murmură un „mulțumesc” slab și închise, apoi chemă radiotelegrafistul.

-L-am pierdut pe bătrânul Tom. A făcut un stop cardiac pe când stătea la timonă. Ia legătura cu Atlantic Voyages și află dacă avea aparținători care ar dori să-i aducem trupul acasă. Mai află și dacă a lăsat vreun mesaj privind modul în care dorea să fie înmormântat și vino să-mi raportezi, cât de repede poți.

Radiotelegrafistul dispăru, ca să apară din nou peste câteva minute.

-E noapte la New York, dar am reușit să contactez pe cineva. Tom nu avea aparținători și dorea să fie înmormântat după tipicul marinăresc.

-Așa mă gândeam și eu. Să ne grăbim atunci, coasta franceză e din ce în ce mai aproape.

Medicii de pe vas întocmiră rapid certificatul de deces, iar Joel se duse în cabina lui să se schimbe. Își puse uniforma de gală, cea pe care o purtase la plecarea din New York și în seara căpitanului – simțea că bătrânului Tom i se cuvenea acest lucru. Se privi în oglindă – Tom n-ar fi admis să-l vadă altfel decât reglementar îmbrăcat și ferches - și-și puse chipiul într-o parte, dar încremeni. Din oglindă îl privea o față cunoscută, având însă părul alb ca neaua…

După ceremonia simplă, dar impresionantă prin care corpul bătrânului fu încredințat mării (având alături uriașa stacană de cafea pe post de lest) Joel se duse la frizerie.

-Rade-mă pe cap, ceru el. În tăcere, dacă se poate!

Își scoase chipiul și frizerul rămase perplex. Buclele castanii ale căpitanului erau

celebre în rândul echipajului.

-Căpitane, nu pot să… Poate te mai răzgândești.

-Nu vreau să se vadă nici un fir de păr de sub chipiu, repetă Joel insistent. Oamenii nu sunt orbi!

-Asta se poate aranja fără să te sluțesc. Te tund perie și chipiul va acoperi tot părul.

-Bine, se învoi Joel, fă ce știi dar ține-ți gura închisă.

După ce ieși din frizerie, cei aflați acolo începură să șușotească.

-Aseară căpitanul avea părul castaniu. Ce-o fi pățit? Poate furtuna de azi-noapte l-a albit așa?

-A văzut el altele, la fel de rele, își dădu cineva cu părerea. Dar ați aflat marea noutate? Bătrânul timonier a murit în zori, cu mâinile încleștate pe cârma vasului.

După care nimeni nu mai avu vreme să se ocupe de părul lui Joel…

Sosiră la Brest după lăsarea întunericului, pe o mare calmă, așa cum fusese toată ziua. Ora sosirii fiind nesigură, pe chei nu așteptau decât câteva rude extrem de răbdătoare. „Câtă deosebire față de plecarea noastră de acum trei zile, cu puhoi de lume și batiste fluturând. Comandam atunci o navă imaculat de albă, iar acum mă strecor în port la adăpostul nopții, pe o hardughie pe care oricine s-ar grăbi să o dea la fier vechi”, își spuse Joel amărât.

-Trăim cu toții, asta e tot ce contează, observă secundul cu justețe, de parcă i-ar fi citit gândurile. În fine, aproape toți…

-Ai vorbit cu șeful echipajului? Vocea lui Joel era îngrijorată. Spre norocul nostru, puțini oameni au fost azi în zori pe punte și aproape nici un călător. Vreau ca toți să-și țină gura închisă,

pentru că n-am chef să dau explicații pentru ceva ce nici eu nu înțeleg.

-Nu te teme. După furtuna aceea teribilă, e firesc ca oamenii să aibă un comportament mai ciudat. Oricine nu are nervii noștri solizi poate claca. Echipajul va tăcea, asta e sigur, iar dacă dintre călători cineva a văzut ceva, acela sigur n-a priceput nimic.

-Mă neliniștește Jim, recunoscu Joel.

Secundul dădu din mână a lehamite.

-Ăla? Nu-i decât un măscărici veșnic beat, pe care nimeni nu-l ia în serios. În plus, în pozele lui nu se vede nici un fel de vas-fantomă. Nu are practic nici o dovadă, dacă e cumva atât de prost încât să-și dea drumul la gură. Dar tu și bietul Tom ați reușit să identificați nava, în timp ce eu număram geamurile sparte?

Fața lui Joel se albi.

-Da. Am văzut-o și în realitate, acum treizeci de ani, când am fost să-mi fac luna de ucenicie pe submarine. Zace sub ape, la doi kilometri adâncime, mult la nord-vest de locul în care i-am văzut proiecția pe ecranul de ceață, sau spiritul, sau ce o fi fost. S-a scufundat acum mai bine de o sută de ani, la prima ei cursă, înecând peste o mie cinci sure de oameni. Era…

-Știu, nu-mi spune, îl întrerupse brusc secundul. Era un pachebot de lux, cel mai mare de pe vremea lui, așa cum e Steaua Atlanticului astăzi. Brrr, mi s-a făcut deodată frig. Foarte frig!

În scurt timp pasagerii începură să coboare de pe vas. Joel și secundul le strângeau mâinile și le mulțumeau că aleseseră să traverseze oceanul cu Steaua Atlanticului. Joel n-avea nici un chef să strângă mâini, nu se afla în starea sufletească necesară, dar avea datoria să se achite și de această ultimă obligație, înainte de a considera călătoria terminată. Regulile de politețe față de pasageri erau draconice la Atlantic Voyages și Joel știa acest lucru. Încet-încet, începea să-și dea seama că

ceea ce considerase mereu o simplă formalitate îi făcea acum plăcere. Oamenii treceau prin dreptul lui mulțumindu-i pentru că le scăpase viața, pentru că răzbise prin furtună și îi adusese cu bine la destinație. Simți tristețea apăsătoare părăsindu-l. Tom, se gândi Joel, n-ar fi vrut să aibă parte de o moarte banală, în patul lui. Iar voia i se îndeplinise. Căldura și zâmbetele recunoscătoare ale oamenilor care fuseseră niște simpli necunoscuți cu trei zile în urmă avură un efect miraculos asupra lui. Se pomeni gândindu-se că, pe timpul reparării navei, va avea vreme, măcar câteva ore, să hoinărească prin ținutul breton și deja începu să-și facă planuri pentru a doua zi. Dar continua să zâmbească, să strângă mâini și să răspundă la saluturi, mascând cumva faptul că mintea îi era departe. Iar cele două nopți nedormite își spuneau cuvântul, făcându-l să perceapă realitatea ca pe un tablou confuz, pierdut în ceață.

Apoi în fața lui se opri femeia în roșu și Joel redeveni extrem de prezent și de atent la atribuțiile lui protocolare. O remarcase de la seara căpitanului și-i găsise eticheta cuvenită: scorpie, eterna nemulțumită, mereu grăbită, mereu pretențioasă, insensibilă la problemele celor din jur. Pe lângă toate acestea, roșul îi stătea oribil la vârsta ei. Acum femeia avusese inspirația să se îmbrace mai puțin extravagant, dar același colier greoi, masiv și prea bătător la ochi, cu aceleași perle negre și piatră roșie îi stătea pe gât.

-Deci iată-ne cu bine la Brest, căpitane, vorbi Evelyne Bishop din vârful buzelor. Aș fi preferat să nu sosim cu întârziere, dar…

-Doamnă, și eu aș fi preferat să avem o vreme mai favorabilă pe parcursul voiajului, însă din păcate unele lucruri depind numai de jocul întâmplării.

Femeia trecu mai departe trăgând după ea o bătrână simpatică, având ochii acoperiți de ochelari închiși la culoare.

-E oarbă, șopti secundul. N-a prea ieșit din cabina ei.

Bătrâna se opri, privi în gol și rosti încet:

-Am auzit că ați pierdut un om, domnule căpitan. Îmi pare rău. Dumnezeu să-l aibă în pază!

-Vă mulțumesc, doamnă, spuse emoționat Joel. Atenția bătrânei îl înduioșase.

-Haide, Cora, o trase cea pe care căpitanul o numise „femeia în roșu”.

Dar de-acum Joel zâmbea și strângea mâini din nou ca un robot. Gândul îi rămase la giuvaerul roșu, în care se reflectau luminile portului. Părea o rană sângerândă și semăna izbitor de mult cu bijuteria purtată la gât de tânăra fată de pe vasul-fantomă. „Mi s-a părut doar” își zise Joel. Dar știa deja, din clipa aceea, că nu i păruse. Putea jura că piatra era aceeași.

Cap. 4 Față în față

Joel dormi un somn agitat, dar măcar de astă dată destul de lung. Visele îi erau bântuite când de nava-fantomă, când de bătrânul Tom. Îl trezi o gălăgie infernală de voci și se lămuri curând – la bord urcaseră o mulțime de ziariști, care acum fotografiau în draci. Renunțând la duș și la cafea, se îmbrăcă repede și ieși pe punte, unde-l găsi pe șeful de echipaj, asaltat de reporteri. „Sunt ca lăcustele, sau ca șobolanii" gândi Joel. Apoi hoarda înfometată de vești îl reperă pe căpitan și șeful de echipaj, scăpând basma curată, dispăru cât ai clipi din ochi.

-Dumneavoastră sunteți căpitanul?

-E adevărat că ați înfruntat un ocean de gradul unsprezece?

-Ce e cu gradele astea, îmi explică cineva?

-Pasagerii sunt cu toții teferi?

-Vaporul îl dați la fier vechi? Cum vă veți întoarce la New York fără el?

-Ați avut un marinar mort. Cum a murit?

Joel tăcu, așteptând minute lungi ca glasurile agitate să se potolească. Apoi vorbi tare și clar, deși simțea că îi fierbe sângele de furie.

-Da, eu sunt căpitanul și mă numesc Joel Kervran (trebui să le dicteze numele breton pe litere, ceea ce nu fu de natură să-l calmeze). Și apropo de asta, știați că nu puteți urca la bordul unei nave fără aprobarea căpitanului? Cum mie nici unul dintre dumneavoastră nu mi-a solicitat această aprobare, vă aflați cu toții în postura de pasageri clandestini și pot da ordin să fiți aruncați peste bord.

Tăcere perplexă! Joel își savură victoria timp de o secundă, apoi se grăbi să vorbească din nou, înainte ca vacarmul de voci să poată reizbucni.

-Da, am avut parte de o furtună teribilă, pe care meteorologii o pun pe seama erupției vulcanice din Islanda. Noi eram deja pe drum când s-a produs evenimentul și ne-am continuat cursa. Am măsurat viteza vântului până la o mare de grad nouă, după aceea nimeni n-a mai avut timp să măsoare ceva, trebuia să înfruntăm cu toții vijelia. „Gradele” mării ne spun cât sunt apele de agitate, în relație directă cu viteza vântului și sunt în număr de douăsprezece, ultimul corespunzând unui uragan care face imposibilă existența de supraviețuitori. Ca să aveți o idee, e destul să vă spun că la gradul șapte pe uscat nu puteți merge contra vântului, la opt copacii sunt dezrădăcinați iar la nouă construcțiile sunt grav avariate. La gradul zece vântul trece de șaizeci de noduri, asta însemnând aproape dublu, exprimat în kilometri pe oră. Sper că am răspuns cu aceste precizări tehnice și întrebărilor privind starea vaporului. E adevărat că la plecarea din New York și el și eu arătam ceva mai bine. Dar pentru asta există șantiere navale, ca să repare stricăciunile și aici la Brest se găsește unul dintre cele mai bune din Europa. Motoarele navei și echipamentele de navigație au rămas funcționale, altfel n-am fi putut ajunge în port. Acestea sunt părțile esențiale ale unei ambarcațiuni, restul sunt amănunte remediabile. Vedeți deci că mă voi întoarce tot la comanda Stelei Atlanticului și sper să am parte de o vreme mai favorabilă la întoarcere. Nu am avut pierderi din rândul pasagerilor, ci doar unul dintre timonieri, o persoană mai în vârstă, a făcut stop cardiac din cauza epuizării și medicii navei nu i-au putut salva viața. Mai avem și patru răniți dintre pasageri și doi membri ai echipajului, cu diverse fracturi. Practic balansul navei datorat vântului a fost atât de puternic, încât în unele momente nu s-a putut sta în picioare și asta explică existența răniților. Au fost luați cu toții și internați la un spital din oraș. Mai aveți și alte întrebări, vă rog?

-Fotograful navei vorbea de întâlnirea cu un vas-fantomă. Puteți confirma?

Joel afișă un zâmbet superior.

-Dacă e fotograf, cereți-i să vă arate pozele, ca să vă convingeți singuri. Aici în Bretania circulă de secole legende despre vârcolaci. Aduceți-mi unul și vă voi arăta și eu un vas-fantomă.

În grup izbucniră râsete, apoi ziariștii se retraseră. Fără elementul de senzațional pe care să-l descrie în termeni bombastici, agitația lor nu făcea două parale. Joel îi privi ușurat cum coborau de pe vas.

-Lighioane infecte, mormăi el, ar fi fost mult mai interesate de un naufragiu și de un munte de cadavre, asta ar fi vândut ziarele mult mai bine decât o navă care a ajuns relativ decent în port.

Toată ziua îl stăpâni o stare de nemulțumire. Se gândea că după ce trecuse cu succes prin vijelie, normal ar fi fost să se bucure de victorie, dar nu era de loc așa. Nu se împăcase cu durerea pierderii lui Tom, rana aceea nu avusese încă timp să se cicatrizeze. Ar fi vrut să rămână singur și să se odihnească în vreun colțișor al vaporului, dar nu era chip. Cei de la Atlantic Voyages aranjaseră cu șantierul naval ca, pentru reparațiile necesare Stelei Atlanticului, să se lucreze zi și noapte. Întoarcerea la New York urma să fie întârziată cu o săptămână, dar și așa timpul era prea scurt. Prin urmare din primele ore ale dimineții muncitorii urcară pe vas, aducând cabluri electrice și reflectoare puternice, care să le permită lucrul pe exteriorul navei după lăsarea întunericului. Apoi Steaua Atlanticului se transformă într-un imens șantier plutitor: se suda, se tăia tablă, se băteau nituri, se vopsea, se înlocuiau geamuri, se îndreptau pereți îndoiți, se chituia, se grunduia, dar mai ales se zbiera fără oprire. Cum să numești „casă” o asemenea hărmălaie? Joel înghițea cu grămada pastile contra durerii de cap, dar se străduia să fie deodată peste

tot , ca să verifice lucrările. În final se convinse, mulțumit, că trupa de gălăgioși își făcea treaba cu prisosință și nu mai avu ce să le reproșeze.

-Iartă-mă că îmi permit să dau sfaturi, dar ar fi cazul să-ți iei o cameră la un hotel din oraș. Cu ăștia aici nu te poți odihni de fel. Iar mâine au promis că aduc și două macarale!

Secundul venise în spatele lui cu pas ușor, dar ar fi putut tropăi ca o turmă de elefanți, tot nu l-ar fi auzit nimeni.

-Nu pot, răspunse Joel. Căpitanul nu părăsește vasul, știi bine.

-Da, dar mai știu că în condițiile astea nu vei fi bun decât să dormi pe punte la întoarcere. Eu am fost pe țărm, am mâncat la un restaurant pe cinste și am găsit o fată drăguță. Acum viața mi se pare cu mult mai acceptabilă.

-Și eu am fost tânăr ca tine și tot ca tine am făcut. Joel surâse. Și zici că era drăguță?

Secundul îi întoarse zâmbetul. Nu avea decât treizeci și opt de ani, iar părul roșu și pistruii îi dădeau un aer de puștan întârziat.

„La vârsta lui navigam deja pe Steaua Atlanticului”, își spuse Joel. „Ce repede trec anii!” In final se deciseră: căpitanul urma să nu părăsească puntea în timpul nopții, având alături o echipă de marinari de cart. Ziua urmăreau cu schimbul derularea reparațiilor, o zi căpitanul, o zi secundul, asistați de o parte a ofițerilor de pe navă.

Era o senzație plăcută să pășească iar pe uscat. Joel făcu primul drum la un cimitir, găsi crucifixul de lângă capelă, dedicat celor care muriseră departe de casă și depuse un buchet de flori în amintirea lui Tom. „Să fi lăsat lângă cruce o ceașcă de cafea ar fi fost mai potrivit” gândi el și nu se putu abține să zâmbească. Imaginea lui Tom, la bordul unui fantomatic vapor care se pierdea în ceață, îi reveni în minte. Ieși din cimitir, se duse – unde altundeva? – pe malul mării și se plimbă în zona fortificațiilor vechii cetăți, căscând gura la

expoziția de nave cu pânze, ca orice turist . Către prânz alese un mic restaurant cochet și ceru o porție zdravănă de galete bretone, clătitele din făină neagră amestecată cu făină de secară, umplute cu ciuperci, cașcaval, mezeluri afumate și alte bunătăți și stropite din belșug cu unt topit, pe care în copilărie le prepara adesea și bunica lui.

-Un vin bun, domnule? întrebă chelnerul.

-Nu, mulțumesc, nu beau alcool.

-Niciodată? După uniformă sunteți marinar. N-am mai văzut marinar să nu bea. Sau preferați un rom sau un whisky?

-Un suc de portocale, ceru Joel.

-Bine, cum doriți. Sunteți un om ciudat, dar mai bine așa decât ca individul care ne-a trecut pragul aseară. Nu purta uniformă, dar zicea că a debarcat de pe vaporul ăla mare și alb care se repară acum. S-a îmbătat atât de rău, încât a povestit tuturor că a văzut un vas-fantomă. Abia l-am dat afară!

-Îl știu, e omul meu, făcu Joel. După ce zice știu exact câte pahare de rom are la bord. Dacă nu ți-a povestit cum l-a înhățat de pe punte caracatița uriașă, l-a înghițit întreg și l-a vomitat nevătămat pe celălalt mal al Atlanticului, înseamnă că încă n-avea plinul făcut.

Ospătarul se zgudui de râs. Când se opri, întrebă plin de resepct:

-Deci sunteți și dumneavoastră de pe nava aia care a trecut prin furtuna de acum trei zile? Să vedeți ce porcării scriu ziariștii ăștia!

Dispăru și se întoarse cu un teanc de ziare.

Joel ceru o cafea și se pregăti să citească. În grămada de ziare amestecate nu era mare lucru, decât o notiță discretă pe paginile interioare, menționând faptul că Steaua Atlanticului ajunsese eroic la Brest, supraviețuind unui „uragan infernal”. Termenul „uragan” i se păru lui Joel totuși exagerat. Primele pagini erau pline de istorii lacrimogene despre cinci mici ambarcațiuni pe

care marea le zdrobise. Douăzeci de oameni erau dați dispăruți. „Odihnească-se în pace” gândi Joel. „Bătrânul Tom nu duce lipsă de tovarăși”. Apoi ochii îi căzură pe ultimul dintre ziare, iar el nu se putu abține să nu scape o înjurătură printre dinți. Pe prima pagină se lăfăia o fotografie uriașă a Stelei Atlanticului, făcută înainte de a începe reparațiile. Titlul, voit tendențios, al articolului aflat sub fotografie, se întreba: „mai poate o asemenea epavă să traverseze Atlanticul?” Joel citi, simțind gheara furiei strângându-i gâtlejul: „căpitanul vasului Steaua Atlanticului, Jean Kerran („la dracu, le-am spus cum se scrie!”) ne-a declarat că vasul a suferit avarii majore ale motoarelor și mecanismelor de navigație. Cu toate acestea, compania deținătoare a navei, Atlantic Voyages, insistă că în trei săptămâni vaporul va fi gata pentru o călătorie Brest – New York, garantând securitatea pasagerilor și vânzând bilete la această cursă spre moarte pe sume care sfidează bunul simț”.

-Ospătar, unde pot cumpăra niște ziare?

-Chiar aici, la noi!

-Prea bine! Pe acesta să mi-l aduni la prețul prânzului.

Joel luă ziarul și plecă agitat. Nu se opri decât pe puntea de comandă, își chemă oamenii și le arătă articolul defăimător. Se stârni un val de proteste.

-Să dăm ziarul în judecată, fu de părere secundul. E o calomnie ordinară!

-Nu! Trimitem un fax la Atlantic Voyages și cerem ca firma să dea ziarul în judecată, ca de la companie la companie, Își pot permite cei mai buni avocați. Iar eu plec chiar acum la Jandarmerie, ca să cer o patrulă pe lângă vas. Oamenii șantierului își au legitimațiile de serviciu, nimeni altcineva nu are ce să caute pe vapor. Dacă prind un ziarist pe punte, îl duc la Oceanopolis, am

auzit că sunt niște rechini feroce în acvariul de acolo.

-M-aș îndoi să-l mănânce, mormăi mucalit unul dintre ofițeri. Soiul ăsta de oameni nu poate fi înghițit nici cu lămâie, atât e de grețos!

Ca urmare a acelui articol nefericit, paza din jurul Stelei Atlanticului deveni draconică. Jandarmii patrulau zi și noapte, marinarii vegheau la rândul lor și oricine ar fi îndrăznit să se apropie de navă era imediat luat la întrebări. Dar incidentul mai avu o urmare, nu prea fericită pentru Atlantic Voyages: o parte din cei care rezervaseră bilete la cursa de întoarcere renunțară, cu atât mai mult cu cât aeroporturile fuseseră redeschise. Faptul că ziarul trebui să publice un nou articol, în care-și cerea scuze pentru dezinformare, nu avu darul să schimbe situația. Odată răul făcut, vestea despre starea deplorabilă în care se afla Steaua Atlanticului se răspândi ca o molimă.

Omul plăti cursa, dădu un bacșiș șoferului, apoi coborî din taxi și privi în jur. Pe chei se plimbau câțiva curioși, nederanjați de frigul umed, dar în jurul Stelei Atlanticului nu se afla nimeni, doar cordonul de jandarmi. Bătrânul își ridică gulerul paltonului ca să se apere de frig și porni în pas vioi către jandarmi. Mersul lui tineresc contrasta cu smocurile rare de păr alb care-i ieșeau de sub pălăria de fetru, bine îndesată pe cap. Purta haine negre, cu excepția fularului de mătase albă, iar fularul îl făcea să pară distins.

-Domnule, aș putea vorbi cu căpitanul?

Jandarmul se întoarse mirat, auzind că fusese abordat în engleză.

-Nimeni nu are voie pe vas.

Pentru că domnul în negru nu dădea semne că ar fi vrut să plece, jandarmul adăugă:

-Să văd ce pot face. Vorbesc cu unul din marinari.

Echipajul lui Joel era un amestec de nații și de limbi. Jandarmului nu-i fu greu să se înțeleagă în franceză cu unul dintre ofițeri, care coborî de pe punte.

-E un individ care vrea în ruptul capului să discute cu căpitanul și nu se lasă dus de aici.

-Are alură de ziarist?

-Nu, nici vorbă. Dacă a fost ziarist vreodată, s-a pensionat de multă vreme, pentru că e un tip în vârstă. Uitați-l colea!

Jandarmul arătă dând din cap spre individul în negru, care-și balansa greutatea corpului de pe un picior pe celălalt și părea să nu dea nici o atenție discuției celor doi.

„Dacă ăla-i ziarist, eu sunt cașalot" îi trecu prin minte ofițerului. Omul era răbdător și nu avea nimic din curiozitatea bolnăvicioasă a tagmei ziariștilor, care ar fi tras cu urechea la orice cuvânt.

-Lasă-l să treacă, îi spuse jandarmului, strămoșii căpitanului nostru sunt din părțile astea și poate să mai aibă rude pe aici. S-ar supăra dacă ar afla că l-a căutat vreo rubedenie și noi am alungat-o.

Jandarmului cuvintele astea i se părură spuse cu chibzuință, așa că-l pofti pe necunoscut să urce cu ofițerul pe navă. Cei doi traversară nenumăratele încăperi aflate mai mult sau mai puțin în stare de șantier, până când ajunseră la cabina lui Joel. Pe tot parcursul drumului, străinul aruncă în dreapta și în stânga priviri speriate.

-Domnule căpitan, vă caută un om în vârstă, anunță ofițerul și adăugă în șoaptă: sigur nu e ziarist, pot să bag mâna în foc pentru asta.

-Mulțumesc. Invită-l să intre.

Străinul salută ridicându-și pălăria de fetru, apoi îi întinse lui Joel o carte de vizită. Acesta o răsuci încurcat între degete, pentru că nici numele înscris pe bucata de carton, nici înfățișarea omului

nu-i spuneau nimic. Ca să nu prelungească o tăcere care risca să devină penibilă, căpitanul vorbi primul:

-Sunt Joel Kervran, căpitan pe Steaua Atlanticului, domnule. Cu ce vă pot fi de folos? Doriți cumva un bilet la cursa Brest – New York? Pot ruga în acest caz pe cineva să vă conducă la recepție, la registrul de rezervări. Mai avem locuri.

Străinul păru de-a dreptul îngrozit.

-Îmi pare rău, domnule căpitan, dar nu sunt eu omul potrivit pentru o călătorie cu vaporul. Detest orice formă de apă, cu excepția dușului și ideea de a sta pe ceva care se balansează sub picioarele mele îmi dă fiori reci pe șira spinării. Nu, eu mă deplasez numai cu avionul, dacă nu aveți nimic împotrivă. E un mod de a călători tot atât de sigur sau de nesigur, cum preferați, dar dacă e să mor într-un voiaj, aleg s-o fac fără să fiu nevoit să beau apă.

-Atunci cu ce vă pot fi de folos?

-Cu nimic, răspunse ferm străinul. Am zburat încoace de la New York numai ca să-l văd la față pe omul datorită căruia am pierdut cinzeci de mii de dolari.

-Ați pierdut… datorită mie? În ce fel? Nici măcar nu vă cunosc și nu cred că v-am pricinuit vreun necaz vreodată.

Joel nu știa ce să facă. Invitase oare un nebun la bord? Treaba cu paguba omului o trata însă cu seriozitate. Așa-l învățase bunicul, spunându-i adesea: „avem o meserie periculoasă, noi marinarii. Marea se poate supăra oricând pe noi, așa că evită măcar să superi oamenii. Nu da nimănui ocazia să te blesteme, dacă vrei să te bucuri de ape liniștite. Nu înșela, nu trișa la joc, nu lua nimănui pe nedrept banii, sau avutul, sau nevasta”.

-Hm, nu mă cunoașteți. Înseamnă că n-ați fost niciodată căsătorit.

-Nu am fost, aveți dreptate. Dar ce legătură are asta cu…

-Cu mine? Străinul surâse și zâmbetul îi lumină fața. Femeile mă știu și mă găsesc un tip fascinant. În fine, nu chiar pe mine, ci ceea ce fac.

Joel gândea repede, dar individul reuși să-l lase perplex. „Omul ăsta n-a fost vreun Casanova, nici măcar acum cinzeci de ani. Ce să înțeleg eu din asta? Ce treabă are el cu femeile și de unde știe că n-am fost însurat?”

-Nu vreau să par îngâmfat, reluă străinul după câteva clipe de tăcere. Dar e destul să spun că sunt considerat, de cei din breasla mea, cel mai bun șlefuitor de diamante în viață. Vedeți deci, dacă ați fi avut o soție, ea ar fi fost teribil de interesată de munca mâinilor mele.

Joel reluă cartea de vizită – clasică, elegantă. Pe fond negru, litere aurii, în relief: „Samuel Oz – bijutier”. Nici adresă, nici număr de telefon, numai o căsuță de mail pe numele SAMOZ.

-Am pus un pariu, zise Samuel. Am pariat pe cinzeci de mii de dolari că Steaua Atlanticului se va scufunda înainte de a ajunge la Brest și am pierdut.

Lui Joel îi sări țandăra.

-Și îndrăzniți să apăreți în fața mea? Ce fel de om sunteți, dacă viața a patru mii de pasageri și o mie de membri ai echipajului valorează pentru dumneavoastră doar cinzeci de mii de dolari? Aș vrea să uit că v-am cunoscut, domnule Oz!

Bătrânul nu păru impresionat de roșeața care urcase în obrajii lui Joel și nici de tonul lui vehement.

-Mi s-a spus că sunteți iute la mânie. Dar n-am precizat, atunci când v-am vorbit de pariu, că speram din tot sufletul să-l pierd. Atât că nu credeam posibil acest lucru și vreau să vă întreb pe îndelete cum ați reușit să ajungeți la Brest. Nu sunt un sadic, deși așa vă par acum. Sunt un tip onest și

mi-ar fi părut rău să se întâmple o nenorocire vaporului sau pasagerilor. Atât că sorții erau în mod implacabil împotriva dumneavoastră, dinainte de a fi ridicat ancora la New York.

-Și dacă ați știut asta… începu Joel, dar fu întrerupt.

-De ce nu am spus nimănui? Domnule căpitan, nu m-ar fi crezut nimeni. Vedeți, meseriile noastre au un punct comun – misterul. Adâncul pietrelor prețioase e tot atât de misterios ca și cel al oceanelor și e la fel de legat de legende, superstiții, blesteme străvechi și alte lucruri pe care mintea omenească nu le poate nici înțelege, nici cuprinde – ceea ce se numește, generic, paranormal. Dar nu vă mai rețin acum și mai ales nu neg că mă îngrozește de moarte să stau pe puntea unui vapor, fie și ancorat la mal. Cred că cel mai bine putem discuta la cină și știu pe aici câteva restaurante excelente. Îmi faceți plăcerea să cinați cu mine diseară? Ne putem întâlni chiar în fața navei, pe țărm, dacă doriți.

Joel cumpăni. Personajul și explicațiile lui îi treziseră interesul. În fața ochilor văzu vasul-fantomă, apoi pe tânăra fată stând la pupa cu piatra roșie la gât și în fine pe bătrânul Tom, făcând semne cu mâna înainte ca vaporul să se piardă în ceață. oare ciudatul său oaspete știa mai multe despre aceste lucruri?

-Bine, se învoi el, v-ar conveni să ne vedem seara la opt, pe chei?

Bătrânul bijutier alesese într-adevăr bine: un mic restaurant discret și liniștit, cu bucate tradiționale bretone, lucru pentru care Joel îi fu recunoscător în sinea lui.

-La masa asta ar merge un vin alb, sec, declară Samuel. Sau preferi cidrul? După nume pari breton de pe-aici.

Joel ceru oranjadă.

Trecuseră de la „domnule căpitan” și „domnule Oz” la Joel și Sam, în mare măsură datorită firii plăcute și conversației mai mult decât agreabile a șlefuitorului de diamante.

-Deci n-ai fost însurat niciodată?

--Nu. Soția mea e marea. Am crezut mereu că e periculos să ai o familie prin vreun port, pe undeva, pentru că exact în momentele când trebuie să fii cel mai prezent pe mare, riști să te gândești la cei rămași acasă și poți deveni neatent. Pe noi marinarii de obicei neatenția ne costă viața. Dar dumneata, Sam?

-Oh, eu am fost căsătorit mult și bine, dar din păcate sunt văduv a treia oară. Nevestele mi-au dăruit cinci băieți și trei fete – așa m-a învățat tata, că trebuie să am mulți urmași ca să-mi poată moșteni meseria. Toți băieții și-au făcut ucenicia în atelierul meu și acum lucrează în branșă.

-Și fetele?

-N-am permis niciodată unei femei să taie diamante! Fetele lucrează tot în domeniu, una e creatoare de bijuterii, celelalte sunt în sectorul de vânzări.

-Nu ești cam misogin?

-Misogin? Nu, doar prudent! Îmi iubesc familia și nu mi-aș ierta dacă asupra fetelor mele s-ar abate vreo nenorocire. Știi, în diamante zac ascunse puteri adormite, venite din afara lumii fizice, iar unele pot fi neînchipuit de malefice. Nu zic că bărbații ar fi imuni, dar femeile sunt mai sensibile, ele simt aceste puteri și le cad mai ușor în mreje. Este ca un fel de cântec de sirenă, dacă vrei o analogie cu lumea mării. Ceara din urechile noastre e mai groasă, atâta tot. Și dacă am ajuns aici, iată cum am pus pariul acela: în cursa dumitale spre Brest, între pasageri s-a aflat o doamnă care purta unul dintre cele mai malefice pietre cunoscute – un diamant sângeriu.

-Diamant? Joel tresări. Am crezut că e rubin, dar am remarcat piatra. Era la gâtul unei doamne în vârstă, care ocupa apartamentul prezidențial, cel mai luxos de la bord, împreună cu o altă femeie, oarbă, despre care secundul zicea că e sora ei.

-Secundul tău e un om însurat, zise cu fermitate Samuel Oz.

-De unde știi? Ai fost detectiv înainte de a deveni bijutier?

-Nu, am fost bijutier dintotdeauna, de când tata m-a învățat meserie. Dar așa cum milioane de femei visează să poarte coliere Samoz, tot astfel milioane de femei folosesc zilnic cosmetice Evelyne. În mod sigur soția secundului tău are pe undeva prin baie sau pe noptieră o cutiuță frumoasă, neagră cu vinișoare albe și capac roșu, pe care pune mare preț. Evelyne Bishop are șaptezeci și șase de ani, bătuți pe muchie, deși nu arată nici de cinzeci și cinci și în publicitatea produselor ei scrie că vinde tinerețe la cutie. Evelyne e un model pe care multe femei îl copiază. Faptul că nu ai știut cine ți-a fost celebra pasageră îmi dovedește încă o dată că nu ești însurat.

Joel gândi „poate e celebră, însă mie mi s-a părut o scorpie antipatică, iar culoarea roșie nu-i venea bine de loc”. Dar se abținu să spună ceva, pentru că n-avea de unde să știe dacă Samuel Oz nu era cumva un admirator al lui Evelyne. Bijutierul se apucă să depene încâlcita istorie a diamantului, tot așa cum i-o spusese domnului Schwartz, bancherul. Trecu însă sub tăcere faptul că participase el însuși la licitația pentru piatră și că se retrăsese.

-Moartea lui George Bishop, la puțin timp după dobândirea pietrei, a fost evenimentul care a pecetlui definitiv soarta diamantului sângeriu, încheie Samuel. În mod sigur Evelyne vrea să scape de piatră, care între noi fie vorba valorează o avere, numai că la renumele sinistru pe care-l are

diamantul, cumpărătorii fug de el ca de foc. Așa că doamna Bishop probabil încearcă să-l vândă în Europa, sperând că poveștile de groază n-au trecut oceanul, ceea ce este o prostie. Dar Evelyne a fost mereu o fire impulsivă și nu exagerat de deșteaptă.

-Dar mi-ai spus că are un imperiu, după ce soțul a lăsat-o aproape falită, protestă Joel. Sigur nu-i o femeie proastă!

-Nu. Dar contribuția ei la acest imperiu e faptul că a ascultat de cine trebuie. În fine, asta e istoria mea, acum e rândul tău. Povestește-mi tot ce s-a întâmplat de la începutul voiajului, din clipa în care ai ridicat ancora la New York. Dar nu insista prea mult asupra furtunii, pentru că simt că mi se face rău.

Joel cumpăni.

-Păi, furtuna a fost singurul lucru demn de notat pe drumul acela. Nici înainte, nici după ea nu s-a întâmplat ceva semnificativ.

-Serviciile meteo n-au prevăzut-o? A izbucnit din senin, fără nici o explicație?

-Aici țin să te dezamăgesc, Sam. Furtuna a fost provocată de o erupție vulcanică, iar astea nu se pot prezice cu prea multă exactitate, din câte știu eu. Vezi, n-a fost nimic paranormal în toată cursa New York – Brest, doar un vânt cumplit care ar fi putut să ne răstoarne vasul dacă n-am fi fost atenți și n-aș fi avut la timonă un om excepțional.

-Dar care a murit, observă bijutierul.

-Da, Tom a murit. Dar nici ăsta nu e un lucru inexplicabil, era un om care a trăit intens toată viața și a băut exagerat de multă cafea. Era cel mai vârstnic membru al echipajului și a ținut să stea la timonă pe tot parcursul furtunii, iar apoi a reapărut pe punte, deși avea dreptul la niște ore bune de odihnă.

-Spune-mi, căpitane, avea motive să se întoarcă la timonă? De ce a făcut-o? A simțit vreo primejdie?

-Era ceață, preciză Joel. De multe ori dimineața, înainte de răsăritul soarelui, e ceață pe mare mai ales în lunile reci.

-Da, acceptă bijutierul, doar că nici serviciul meteo nici portul Brest n-au semnalat ceața. Sigur nu mai ai nimic de adăugat?

Ochii de chilimbar ai lui Samuel Oz se întâlniră cu cei gri-albaștri ai căpitanului și fiecare îi susținu privirea celuilalt. Continuară conversația, vorbind de una, de alta, dar la despărțire fiecare avu impresia că celălalt îi ascunde o parte din adevăr. Joel se întoarse pe vas și verifică grijuliu lista pasagerilor cursei de întoarcere. Evelyne Bishop nu se afla printre ei și el își atinse, fericit, talismanul celtic.

Cap. 5 Lupul

Evelyne se întoarse mai mult decât mulțumită la hotel, unde Cora o aștepta în fotoliu nemișcată, părând absentă.

-Hei, surioară, sunt încântată! Am vândut și am cumpărat azi, nu glumă! Întinde mâinile și pipăie astea!

În mâinile făcute căuș ale domnișoarei Caroline se revărsară broșe, coliere, cercei și brățări ornate din belșug cu pietre prețioase. Evelyne se apucă să descrie cu lux de amănunte fiecare piesă, în timp ce Cora dădea din cap, aprobator. Când Evelyne tăcu, după ce lăudase și prezentase toate bijuteriile, sora ei întrebă cu o voce moale:

-Și cu piatra roșie ce ai făcut? Ai vândut-o?

-Nu, n-am avut puterea să mă despart de ea. Dar până când ne vom întoarce acasă mai e vreme și poate mă voi decide în sfârșit.

-Deci, vrei să rămânem la Paris mai mult timp? În glasul Corei se citea prudența – ea ar fi preferat, evident, să nu fie transportată ca un colet de colo până colo și să se bucure de tihna propriei case, căreia îi cunoștea fiecare colțișor și unde se putea mișca în voie. Dar asta nu făcea parte din planurile Evelynei, iar surioara trebuia s-o însoțească necondiționat oriunde – așa le știa toată lumea, ca pe biata oarbă și femeia de o bunătate îngerească, în stare de orice sacrificiu ca să-și supravegheze și să-și ajute ruda neputincioasă.

-Ah, nu ți-am spus? Aici e frig și plouă, așa că am rezervat bilete la o croazieră turistică. Vom pleca de la Marsilia, vom înconjura Corsica, Sardinia și Sicilia, ne vom bronza la soarele grecesc, apoi ne vom întoarce la Paris ca să plecăm acasă. O lună de odihnă binemeritată, iar pe drumul de întoarcere la New York vom prinde

ultimele zile ale iernii și începutul de primăvară. Nu e minunat?

-Eu cred doar că e imprudent. Îți forțezi norocul, cu diamantul sângeriu prins la gâtul tău.

-Cora, fii serioasă! Doar știi că diamantul protejează femeile. Oare la ce rău ne-am putea aștepta noi două?

„Noi două?” ar fi vrut să întrebe Cora. „De ceilalți chiar nu-ți pasă?” Dar se abținu. N-avea rost să încerce s-o schimbe pe Evelyne. Dacă ea voia să plece, înseamnă că va pleca. Adică vor pleca – Evelynei i se dusese vestea că e atât de omenoasă încât nu-și părăsește niciodată surioara lipsită de vedere.

Bineînțeles, pentru o nouă croazieră era nevoie de noi toalete, așa încât Corei nu-i fu dat să-și audă sora zumzăind în jurul ei decât dimineața și seara – în restul timpului era singură, iar la prânz camerista îi aducea mâncarea de la restaurantul hotelului.

-Poimâine plecăm la Marsilia pentru îmbarcarea pe vapor, anunță Evelyne într-una din zile. Vrei să-ți cumpăr ceva din Paris?

Cora chibzui câteva clipe.

-Aș vrea să mergem la librăriile din Montparnasse, de lângă Sorbona. Sunt atât de bine aprovizionate, încât au și cărți pentru nevăzători.

-Nu mai avem vreme, dragă! Acum ți-ai găsit să-mi spui? Lasă, poate la întoarcere…

Cora se resemnă. Știuse dinainte că așa va fi și că va trebui să se descurce cumva pe cont propriu.

Leloup se prezentă la directorul închisorii, așa cum i se ceruse. În fine, Leloup nu era numele lui, ci porecla – „Lupul” – dar și-o însușise cu atâta conștiinciozitate, încât se identificase cu ea

de mulți ani. Aici la penitenciar nimeni nu-i spunea altfel.

-Lupule, ești liber, îl anunță directorul de cum îl văzu. Iată ordinul de eliberare, semnat de unul din secretarii de stat din Ministerul de Interne.

Leloup fusese luat prin surprindere.

-Zău, domnule director, cărui fapt îi datorez această atenție neașteptată care mi se acordă? Mai aveam de ispășit cinci ani – oare statul a ajuns la concluzia că nu este un păcat să faci ceea ce face și el?

Directorul izbucni în râs. Opinia lui Leloup era binecunoscută în închisoare, anume că el nu era hoț ci, ca și statul, băga mâna în buzunarul cetățeanului, în funcție de adâncimea acestui buzunar. Era un promotor înverșunat al ideii de reducere a impozitelor, explicând oricui voia să-l asculte că este o măsură justă să lași contribuabilului mai mulți bani în buzunare – buzunare pe care el le va cerceta apoi pe îndelete, pentru a facilita circulația masei monetare.

-Îmi vei lipsi, băiete, tu și bancurile tale seci. Dar aș prefera, pentru binele tău, să ne întâlnim în altă parte, nu aici. Știi doar că în cazul recidivei se adună și cei cinci ani neefectuați.

Leloup își plecă fruntea, semn că înțelesese. Directorul continuă:

-Tu ești corsican, dacă-mi aduc aminte și un fierar-lăcătuș foarte priceput (treaba cu priceperea era bine verificată – o mulțime de seifuri cedaseră acestei priceperi). Dacă ești isteț, te duci acasă și te apuci de o treabă cinstită. Am fost anul trecut în Corsica în concediu, iar la Bonifacio s-au construit niște vilișoare drăguțe, cu gard de fier forjat, suite pe stâncile falezei. Am auzit că se plătesc și zece mii pe un gărduleț din ăsta, dacă e bine lucrat, iar la o fierărie am văzut un anunț, căutau ucenici. Deci ar fi de lucru pentru

tine, numai să vrei. Ascultă-mi sfatul, du-te acasă și uită Parisul ăsta care geme de oameni dubioși.

Leloup aprobă dând spășit din cap.

-Și încă ceva. Știm amândoi că ești aproape imposibil de prins și că ne-ai onorat șapte ani cu prezența ta în acest loc doar pentru că cineva te-a turnat. Îți dau o povață: nu căuta să te răzbuni. Ești hoț, nu criminal. Nu ai sânge pe mâini și nu știi ce înseamnă mustrările de conștiință după ce ai luat viața cuiva. Fă ca lucrurile să rămână la fel în continuare. Și acum poți să pleci, ești liber.

Leloup ieși pe poarta închisorii încă șocat. Nimic nu prevestea această eliberare neașteptată, nu se dăduse nici o amnistie iar purtarea lui nu fusese nici mai bună, nici mai rea decât a altor deținuți. Hotărî să urmeze sfatul care i se dăduse și plecă acasă, la Bonifacio. Orășelul era încă liniștit, nimic nu prevestea obișnuita invazie de turiști din sezonul estival. Leloup găsi o gazdă la un preț decent și-și instală puținul calabalâc într-o cameră mobilată de la demisolul unei case vechi. Nu-i vorbă, și-ar fi putut permite cu mult mai mult, dar n-ar fi fost un lucru chibzuit. Se simțea încă în vizorul poliției, care nu recuperase nici jumătate din prada ultimelor lui jafuri. Să-i ducă de-a dreptul la numeroasele sale ascunzători aflate în sălbăticia stâncilor de pe țărmul mării ar fi fost o prostie.

Așadar, Leloup avea nevoie de o sursă de bani, pentru că nu ieșise din închisoare cu o sumă care să-i permită un trai fără griji. Încercă să se angajeze la un fierar, dar cazierul nu-l ajuta de fel. Hotărî să-și petreacă zilele în locuri aglomerate – detesta găinăriile mărunte și furtul de portofele, dar deocamdată și asta era mai mult decât nimic. Între timp bântuia orașul, încercând să afle cam ce se întâmplase în cei șapte ani cât el fusese „plecat în străinătate" – asta susținea când era întrebat.

Văzu câteva pensiuni turistice noi, care arătau bine. Însemna că la vară vor curge banii, iar

el se va putea angaja cu ziua, ca hamal sau orice altceva. Dar până la vară mai era ceva vreme și Leloup se apucă să studieze casele localnicilor.

În general orășelul nu se schimbase. Aceleași vile cochete pe străduțe înguste, coborând abrupt spre plajă, aceiași oameni – singurul lucru care-i atrase atenția fu ceea ce toți numeau „casa actorului" și Leloup își spuse că, atunci când fusese el arestat, așa ceva nu existase. Hotărî să afle cât mai multe despre subiect, intră în vorbă cu bătrânele care stăteau la taclale pe pragul caselor, bău vin în mici bistrouri de cartier și se lămuri repede, trăgând oamenii de limbă. „Casa actorului" era o construcție nouă, plasată în mijlocul unei grădini impresionante, de mărimea unui parc public. Era a n-a proprietate a unui star de la Hollywood, care filma în celălalt capăt al lumii, un amănunt demn de ținut minte. Leloup se plimbă prin zona cu pricina, dar rezultatul plimbării se dovedi descurajant – casa și întreaga proprietate erau înconjurate de un zid înalt, din piatră, peste care era imposibil să te uiți. Cățăratul pe coama zidului era împiedicat de un număr deranjant de mare de videocamere și Leloup învățase să le deosebească pe cele funcționale de cele false, montate ca simple sperietori. În plus, deși proprietarul nu mai dăduse de luni bune pe acolo, în jurul casei era un du-te – vino permanent. Leloup află că fie prieteni ai actorului ocupau casa, fie prieteni ai prietenilor, dar întotdeauna un personal important, alcătuit din paznici, bucătari, cameriste, rămânea pe loc, ca angajați permanenți.

„Mi-ar plăcea să arunc o privire" își zise Leloup. „Un tip așa de bogat precis posedă în casă o colecție de obiecte de valoare, care ar avea mare trecere la vânzătorii de antichități din Paris". Dar paza strictă a casei făcea imposibilă orice încercare de a pătrunde înăuntru. Leloup decise să urmărească discret mașinile care intrau și ieșeau – o gospodărie atât de mare dispunea probabil de un

număr însemnat de diverși furnizori, iar ce și când furnizau acești oameni era un detaliu interesant de aflat. Nu avu nevoie decât de trei zile să se lămurească. Mașina lui Dubois – „pâine tradițională”, așa scria pe camionetă – oprea zilnic în zori în fața porții și mai era și o dubiță purtând un desen cu un paner împletit, plin de diverse legume.

În fiecare dimineață, Leloup își bea cafeaua și citea ziarele la un mic bistrou. Cum în Corsica începutul de februarie aduce primele zile însorite, proprietarul scosese deja mesele și scaunele pe stradă, iar primii curajoși nu prea sensibili la frig ședeau și priveau lumea trecând. Dar Leloup nu-și pierdea vremea să caște gura la lume și oricum privitul după femei era un sport rezervat pentru vară, când acestea nu circulau încotoșmănate în pulovere groase. Luă teancul de ziare, căută pagina de oferte de serviciu și o parcurse în speranța că brutăria lui Dubois sau magazinul celui cu legumele aveau nevoie de un om bun la toate, care să încarce și să descarce sacii de făină sau lăzile de tomate.

Când dezamăgirea îi atinse cote maxime – hotărât lucru, nu era sezonul angajării de zilieri – un om trecu atât de aproape de el, încât era cât pe ce să-i smulgă ziarul din mână.

-Uite-te pe unde mergi, îl apostrofă Leloup, dar celălalt cotise deja pe o străduță lăturalnică , dispărându-i din vedere.

Leloup se întoarse la ziarul lui și tresări: pe măsuță, lângă ceașca de cafea, se afla o hârtie mototolită despre care putea să jure că nu fusese acolo cu câteva clipe mai devreme. Inima începu să-i bată nebunește: cu ani în urmă, pe când „lucrase” în echipe mari pentru persoane importante, acesta era modul obișnuit de comunicare între membrii bandei. Luă biletul, îl puse în buzunar și plăti cafeaua, apoi se îndreptă spre casă cu un pas care se voia leneș, deși ar fi

preferat s-o ia la goană. Dar prudența înainte de toate – dacă vreun polițist văzuse scena, nu trebuia să bănuiască faptul că vechile obiceiuri fuseseră reluate. Ajuns în cămăruța lui, încuie atent ușa și citi bilețelul. Cu litere cursive, cineva scrisese „ora opt seara, casa actorului. Spune-ți numele și vei intra”. Mesajul era scris pe o filă ruptă dintr-o agendă datată. Pe colțul hârtiei, data se putea citi cu claritate: 5 februarie. Mâine. Leloup sări în sus de încântare. Voise să intre în casa aceea și era invitat înăuntru, căutase o slujbă și probabil va primi una și încă o slujbă care să-i solicite vechile abilități. „Dacă e să-mi mai doresc ceva de la viață, este să-l văd mort pe Toto Trei-degete”, gândi el. Era fericit cum nu mai fusese demult.

Seara la opt e deja beznă la început de februarie, iar casa actorului fusese construită într-un loc izolat, departe de centrul localității. Leloup se apropie de poartă și găsi butonul soneriei.

-Cine-i? întrebă o voce.

-Leloup.

-Intră!

Se auzi un declic și poarta se deschise. În față i se întindea o alee pavată cu pietriș alb,mărunt, care șerpuia printre pini, urcând spre casa care de aici, de la intrare, nici măcar nu se putea bănui. Lămpi cu senzori se aprinseră în grădină, luminând grupuri de stânci aranjate de peisagiști pricepuți, de pe care curgeau cascade în miniatură, alimentând mici heleșteie. „Frumos” gândi Leloup. „Și miroase al dracului a bani, mulți bani”. Voi să pășească pe alee, dar simți o mână ca plumbul lăsându-i-se pe umeri. Cineva îi scotoci buzunarele și îl supuse la o perchiziție corporală minuțioasă.

-Așa, mormăi celălalt, un negru uriaș din care nu se zărea decât albul dinților. Mi s-a spus că n-ai arme, dar serviciul e serviciu, trebuia să verific. Mergi liniștit, e totul în ordine.

Hoțului îi mai veni inima la loc. Înaintă până la prima bifurcație a aleii, unde dădu de un majordom stilat

-Domnul Leloup? Urmați-mă, vă rog!

Drumul cotea de câteva ori, urca niște trepte și se termina în fața unei clădiri albe, de mari dimensiuni. Leloup se abținu să fluiere admirativ. „Ditamai palatul”, își spuse. Trecură pe sub un portal susținut de patru coloane de marmură albă, urcară o scară monumentală, cu balustrada aurită și se opriră în fața unei uși capitonate cu piele fină.

-Intrați.

Leloup abia atinse clanța, o lucrătură de feronerie superbă, de asemenea aurită. Ușa se deschise și el se pomeni într-un interior de bibliotecă veche. O mulțime de cărți se înșirau de-a lungul pereților, iar un birou masiv, sprijinit pe suporți în formă de gheare de leu, se afla într-un colț. Omul care ședea la acest birou îi era cunoscut, dar vederea lui îi smulse o exclamație de mirare. Se găsea față în față cu unul din capii mafiei italiene, pentru care mai lucrase cândva demult.

-Ești surprins că mă vezi?

-Credeam că e casa unui actor, domnule.

-Credeai ce trebuie. Așa este, dar omul mai are și prieteni, nu? Iar unii dintre acești prieteni se îngrijesc să-i procure prafurile care-i asigură relaxarea după munca încordată și țin micul viciu ascuns de ochii publicului. Locul ăsta e o binecuvântare, pentru că toată lumea știe cât detestă starurile ziariștii, iar poliția n-ar vrea să deranjeze cu nimic o celebritate care-și plătește impozitele. Aici pot să-mi văd de afacerile mele în liniște perfectă. Singura condiție e să vin și să plec fără să stârnesc vâlvă - știi, nu trebuie să se afle că bărbatul care salvează câte o fecioară neprihănită în fiecare din filmele lui are legături cu lumea noastră.

-Le salvează? făcu mirat Leloup. Eu credeam că le seduce!

-Ei și tu acum! Totul e o chestiune de interpretare, nu crezi? Dar nu te-am chemat ca să-ți impun gusturile mele în materie de cinematografie, ci ca să văd dacă în cei șapte ani cât ai stat la răcoare nu ți-ai pierdut proverbiala îndemânare.

Omul apăsă pe un buton mascat sub birou și în încăperea aflată în penumbră se aprinse un candelabru strălucitor. Sub el se găsea ceva ce-i făcu ochii lui Leloup să strălucească de plăcere: o masă pe care fusese așezat un acvariu plin cu apă, iar pe fundul acvariului un mic seif.

-Am fost deținut, nu handicapat, preciză Leloup și extrase din buzunarul pantalonilor o simplă agrafă de birou, pe care începu s-o îndoaie. O privi de câteva ori apoi, mulțumit de ceea ce făcuse, își aruncă haina pe speteaza unui scaun, își ridică deasupra coatelor mânecile cămășii și-și introduse cu grijă mâinile în apă. Omul din fotoliu veni să privească totul de aproape. Fiecare pas îi era urmat de cel al unei gărzi de corp, sub haina căreia se ghicea conturul unei arme. Leloup deschise seiful înainte ca cei doi să poată observa ce se petrece. Era gol…

-Ești îndemânatic ca întotdeauna. Se pare că nici apa nu te incomodează!

-Nu, de ce m-ar incomoda? Atât timp cât se poate vedea prin apă…

-Da, excelent, exact ce-mi trebuia. Este păcat că talentele tale au zăcut șapte ani nefolosite.

-Asta e isprava lui Toto Trei-degete, mărturisi cu năduf Leloup.

-Și bănuiesc că vrei să te răzbuni, nu? De ce să-ți irosești prețiosul timp, când oamenii mei se pricep la asta mai bine decât tine?

-Păi, nu prea am ce face cu timpul meu momentan. Căutam să-mi iau o slujbă, ceea ce e ultimul hal al degradării la care aș putea ajunge.

-Îți ofer eu o slujbă, una adevărată, potrivită pentru tine. Îți pot da bani, echipamente, oameni și tot ce-ți trebuie ca să reușești. E vorba de o operațiune mai mare și n-ai decât o săptămână la dispoziție ca să o poți pregăti. În plus, e în domeniul tău preferat – bijuteriile.

-Să sparg magazinul vreunui bijutier din insulă? Poliția ar ști imediat că e mâna mea la mijloc.

Leloup își privi speriat interlocutorul, dar acesta zâmbea.

-Dacă aș vrea bijuterii dintr-un magazin, m-aș duce pur și simplu să le cumpăr. Nu, eu te tocmesc pentru pietre vechi, rarisime, din cele care trec într-o familie din generație în generație și sunt foarte rar scoase la câte o licitație.

-Și unde găsim așa ceva?

-Pe un vapor, dragul meu. Ai auzit de Costa Brava?

-Știu doar că e un loc în Spania, iubit de vilegiaturiști. N-am fost niciodată un as la geografie, recunoscu Leloup.

-Iar eu îți spun că e numele unui vapor de croazieră, din acelea care plimbă în toiul iernii turiștii bogați pe Mediterana, oameni amatori de soare și de peisaje care se schimbă de la o oră la alta. Vaporul acostează și în Corsica dar, să fim înțeleși, n-aș dori o spargere atât timp cât e ancorat la țărm. Ar fi prea bătător la ochi. Găsește ceva ca oamenii să nu-și dea seama că au fost jefuiți decât mult mai târziu. Apartamentele de lux au propriile lor seifuri, pentru celelalte cabine există un seif comun, împărțit în atâtea compartimente câte cabine sunt pe vapor și fiecare compartiment se deschide independent de celelalte. Turiștii vor participa la bord la tot felul de serate și femeile adoră întotdeauna să strălucească, așa că bijuterii vor fi destule. Mă interesează tot ce e frumos și valoros, dar în special o piatră roșie, montată într-un colier din trei șiraguri de perle negre.

-E atât de valoros că pot implica oameni, echipamente și bani ca să-l obțin?

-E chiar mai valoros de atât. Legendele din jurul pietrei spun că poate să ucidă. Poliția te caută dacă asasinezi pe cineva, nu dacă trimiți cuiva bijuterii, iar în mâinile mele piatra aceea ar avea o valoare inestimabilă.

-Aha, deci are un fel de ascunzătoare în care poți pune otravă, își dădu Leloup cu părerea.

-Nu știu asta, dar ipoteza ta e interesantă. Tu fă-mi rost de piatră,iar eu voi cerceta ce știe ea să facă. Bineînțeles, tu conduci oamenii și toată acțiunea, iar pentru asta vei avea o parte considerabilă din pradă. Bănuiesc că preferi banii, altfel te-ai da de gol. Voi vinde ceea ce nu mă interesează și voi împărți suma obținută. Iar asta nu poate decât să-ți convină, pentru că am interpușii mei și voi scoate un preț bun. Fă o listă cu tot ce ai nevoie și transmite-mi-o prin cel care ține cafeneaua unde ai fost contactat. Patronul e omul meu, răspund pentru el.

Leloup plecă fericit, cu mintea plină de gânduri din cele mai plăcute. Era un tip ingenios și trebuia să dea o spargere ingenioasă. Se simțea ca peștele în apă făcând asta. După ce el părăsi casa actorului, chiriașul de moment al acesteia își chemă garda de corp.

-Ce știi despre acest Toto Trei-degete? Ne-a fost bun la ceva, vreodată?

-E un fost muncitor care și-a pierdut două degete de la mâna dreaptă pe când lucra într-o fabrică. De atunci cerșește, fură și observă pe toată lumea. L-am folosit de câteva ori, dar n-am avut niciodată încredere deplină în el. Acum măcar știm sigur că e turnător.

-Deci ne putem dispensa de el?

-Da, șefule.

-Prea bine. Îi datorăm acest mic serviciu prietenului Leloup, ca să-l stimulăm să lucreze cu spor.

Garda de corp schiță un gest mirat.

-Eu nu-l înțeleg pe Leloup ăsta. Dacă are nevoie de o armă ca să-i facă de petrecanie lui Trei-degete, poate fura una de la orice secție de poliție, cu toți polițiștii înăuntru și nimeni nu ar sesiza nimic. Nu pricep de ce ezită.

-Îți spun eu: Leloup nu suferă să vadă sânge. Își dorește moartea lui Toto Trei-degete, dar n-ar fi în stare să-l execute chiar el. Vezi, de aceea ne va fi foarte recunoscător dacă-l scăpăm de munca asta ingrată.

-Bine, șefule, lasă pe mine. Mâine individul e mort.

-De acord, dar nu-i ascunde cadavrul. Vreau să fie găsit, ca Leloup să știe că l-am ajutat. Dar nu aici – ia-l și aruncă-l pe țărm undeva în sudul Franței continentale. Și taie-i limba, ca să fie clar pentru toată lumea că a fost pedepsit fiindcă a turnat.

Între Corsica și Coasta de Azur sunt o sută de mile – o sută șaizeci de kilometri, o nimic toată pentru o ambarcațiune rapidă, care are întreaga noapte la dispoziție. Gorila șefului ieși din încăpere mângâindu-și arma – promitea să fie o misiune ușoară.

Cap. 6 Eroul de la Brest

Plecând din Brest către răsărit, drumul spre Plougrescant se bifurcă la stânga din șoseaua națională, o șosea bine întreținută, lată cât o autostradă. De la bifurcația cu pricina însă se desprinde un drum îngust, de numai două benzi, care se unduiește printre ierburi, urmând linia domoală a reliefului breton. Pe alocuri din vârful câte unei pante se întrevede sclipirea, mai mult cenușie decât albastră, a Mării Mânecii. Vântul care bate aici tot timpul face ca șoseaua să se acopere uneori de mici particule de granit roșiatic și aduce din depărtare miros de alge și țipătul pescărușilor. Joel închiriase o mașină la Brest și făcuse legământ cu sine însuși că nu se va întoarce la New York fără să vadă satul străbunilor săi – o promisiune greu de îndeplinit, pentru că șantierul de pe Steaua Atlanticului îi mâncase fiecare oră din zi sau din noapte. Dar acum își lăsase secundul pe vas și luase drumul Plougrescantului. Reparațiile fuseseră încheiate cu bine, iar pe el îl aștepta un peisaj care-i rămăsese în suflet din tinerețe, de când bunicul îl adusese pentru prima oară aici.

Intră în sat și privi construcția care identifica Plougrescantul pe toate cărțile poștale , o biserică înaltă de piatră, în stil romanic, greoaie și pătrățoasă. Se ridica deasupra caselor așezării de aproape o mie de ani dar, de parcă înălțimea ei neobișnuită nu ar fi fost de-ajuns ca să o facă vizibilă de la distanță, în cursul secolelor bravii săteni împodobiseră ciudatul edificiu cu un turn metalic, îngrozitor de înclinat și cu totul asimetric. Drumul principal ducea prin fața bisericii și o ținea înainte, lovindu-se parcă de biserica nouă, care nu număra decât vreo cinci-șase sute de ani. Aceasta din urmă era de un gotic fără cusur și părea amplasată de-a curmezișul șoselei. Localnicii știau

însă că drumul cotește brusc, ocolind clădirea și cimitirul din spatele ei și luând-o spre mare. Peste drum de biserică se afla un soi de han – hotel - tutungerie – cafenea, toate îngrămădite în aceleași odăi mici și extrem de pitorești ale unei case de piatră, la fel de bătrână ca și biserica.

Joel aruncă o privire ceasului de bord – era ora amiezii, iar prezența hanului părea providențială, pentru că de acolo urma doar un drum pustiu într-un ținut care avea aerul unui loc părăsit. Își lăsă mașina în parcarea hanului și intră în restaurant, bucuros la gândul unei porții aburinde de galete bretone. Hangiul dădu comanda fetei de la bucătărie, apoi veni să discute cu clientul, un obicei des întâlnit în așezările mici unde oamenii mai trăiesc încă în ritmul domol al secolelor trecute.

-Mergeți la căsuță? S-o luați tot înainte până se termină drumul, e o parcare amenajată acolo.

Toți turiștii trebuiau neapărat să meargă la căsuță, cu toate că aceasta nu figura pe nici un pliant turistic. Cu ani în urmă proprietarii se judecaseră cu primăria și agențiile de turism, iar de atunci era interzis ca fotografia casei să apară pe vreun panou publicitar. Măsura nu avu alt efect, decât că legendele se răspândiră și mai abitir, aducând și mai mulți turiști pe capul bieților proprietari care nu voiau decât să fie lăsați în pace.

-Mulțumesc, zise Joel, știu drumul. Am mai fost acolo.

Hangiul nu mai avu ce să comenteze. Se învârti o vreme în jurul clientului său, apoi constată:

-Aveți fața arsă de soare. Sunteți un om al mării.

Din dimineața în care albise atât de brusc, fața lui Joel părea mult mai bronzată, prin contrast cu părul scurt, care începuse din nou să-i crească în bucle. De astă dată nu purta uniformă și nici

chipiu, ci o pereche de blugi și o haină de vânt, sub care se ghicea un pulover gros de lână.

-Sunt marinar. Căpitan de vas.

Un subiect excelent pentru hangiu, care-și dădu drumul la gură.

-Păi atunci sunteți de-al nostru. Aici, câte case, tot atâția căpitani de vas. Fiecare are câte ceva, măcar vreo bărcuță. Până și părintele de la biserica de peste drum are una și zău că se pricepe să meargă cu ea. Ce spuneți de furtuna de acum trei săptămâni? De mult n-am mai văzut așa ceva!

-Nu-mi amintiți de ea! Eram pe mare și mi-a ajuns!

Dar hangiul nu avea astâmpăr.

-Dacă la noi a fost teribilă, cum or fi arătat valurile pe Atlantic, în plin ocean? Or fi fost mai înalte decât turla bisericii?

-Ei, nici chiar așa. Lumea mai exagerează!

-Unde ați fost exact, de știți asta cu precizie?

Joel își dădu seama că nu avea scăpare.

-Pe Atlantic. Veneam de la New York și mă aflam la o zi de portul Brest.

Fața hangiului se lungi de mirare.

-Sunteți… sunteți eroul de la Brest?

-Nu știam că așa mi se spune. Dar sunt, într-adevăr, cel care a ajuns cu Steaua Atlanticului la Brest trecând prin furtună.

-Domnule, sunt onorat să vă cunosc! Lăsați-i naibii pe ziariști, tot ce știu ei despre mare e să se joace cu bărcuțele de hârtie într-un lighean cu apă. Dar oamenii din sat, adevărații oameni ai mării, numai așa vă spun: eroul de la Brest. Auziți – am citit că strămoșii v-au fost de pe aici – nu vreți să cumpărați o căsuță și să vă stabiliți la noi? Niște americani au cumpărat vechiul far, cel care nu se mai folosește de treizeci de ani, l-au reparat și s-au mutat în el.

-Hm, nu m-am gândit niciodată la asta. Lucrez pe partea cealaltă a Atlanticului, la Atlantic

Voyages și serviciul mă obligă să locuiesc acolo. Dar recunosc că mi-ar plăcea să am o casă aici, fie și într-un far vechi. Acum însă trebuie să plec – vreau să ajung la căsuță și până diseară înapoi la Brest. Pot să păstrez șervețelul?

În restaurant se găseau șervețele din hârtie, pe care o minte ingenioasă tipărise un mic dicționar breton – francez.

-Bineînțeles! Turiștii le adoră. Hangiul descuie un sertar al unei comode vechi și scoase de acolo o mână de șervețele, pe care i le dădu lui Joel, râzând.

-Amintire de la Plougrescant. Când vă întoarceți în America?

-Poimâine, răspunse Joel.

-Bine, atunci am ceva pentru dumneavoastră, căpitane.

Joel se pomeni împins în fața barului. Pe peretele din spatele acestuia fusese bătută în cuie o bucată de lemn extrem de veche, purtând urme ale apei sărate a mării. În Bretania asemenea obiecte nu sunt rare și decoratorii le caută ca să creeze o atmosferă marină prin localurile frecventate de turiști. Hangiul desprinse o așchie neagră și o împachetă cu grijă într-unul din șervețelele-dicționar.

-Luați asta. E din pluta originală pe care s-a salvat din naufragiu marinarul care a ridicat căsuța. Pe aici se spune că e un talisman de noroc extrem de puternic, pentru că marea nu ia înapoi ceea ce a dăruit odată. Dacă v-a lăsat să trăiți, înseamnă că are ea un plan cu dumneavoastră și vă așteaptă fapte mărețe. Vânt din pupa, căpitane!

Joel plecă de la han cu așchia de lemn pusă cu grijă în buzunar. Nu era un tip superstițios, dar… Legenda o auzise de zeci de ori de la bunicul său, în copilărie. Un vapor se scufundase în furtună și nu supraviețuise decât un singur marinar, pe o plută improvizată pe care marea dezlănțuită o purta în voia valurilor. Se zice că

omul acela își dorise atât de mult să ajungă pe uscat, încât promisese divinității că-și va înălța casa pe primul petic de pământ întâlnit în cale. Iar peticul acela se numise Plougrescant, mai precis locul cunoscut sub numele de „la goufre”. Ce anume însemna cuvântul în cauză, Joel n-ar fi putut spune, dar știa ce-l așteaptă pe drum de îndată după biserică și ieșirea din sat. Ținutul e format dintr-un țărm dantelat, cu sute de golfulețe în care marea intră furioasă, chiar și în absența oricărei adieri de vânt. Arareori se zărește câte un smoc de iarbă aspră, de obicei galbenă. În rest pământul e pietros – de la stânci de două ori cât casa, la bolovani de un stat de om, pietre de diverse mărimi și terminând cu un pietriș mărunt cât bobul de mazăre. Toată această lume a stâncilor este alcătuită din granitul roșu din care fuseseră zămisliți, cu multe ere geologice în urmă, străvechii munți ai Bretaniei, care azi nu depășesc cinci sute de metri în înălțime. Peste întinderea uscatului presărată cu ciudați megaliți naturali, vântul șuieră mai mereu – un vânt tăios, neplăcut, rece fie iarnă fie vară. Din spatele bisericii gotice drumul continuă câțiva kilometri prin acest ținut inospitalier, întâlnind nu mai mult de două sau trei case, aflate la mare distanță una de alta pe malul mării. Din depărtare, casele se confundă cu stâncile roșiatice, fiind construite din același granit roșu ca întregul ținut. Sunt în general mici, simple, cu acoperiș gri închis de ardezie și fără grădina de flori atât de obișnuită la țară. Se integrează în elementul mineral dominant, accentuând impresia de lume lipsă de viață.

Drumul se înfundă brusc într-o parcare mai mereu acoperită cu pietriș. De acolo nu există nici măcar o potecă, ci fiecare își croiește propria cărare, pășind peste pietrișul aspru și distrugându-și încălțările. La capătul extrem al uscatului se ridică două stânci masive, pe care turiștii iubitori de aventură le escaladează uneori, iar înghesuită

între stânci răsare o căsuță incomparabil mai mică decât ele, cu o poartă albă și două geamuri mici, simetric așezate de-o parte și de cealaltă a porții. Ea e celebra „căsuță din Plougrescant”, casa marinarului. În jurul casei se află un soi de gard, înalt până la piciorul broaștei, construit din eterna piatră roșie a locului și care înconjoară o curte plină de – ce altceva? – pietriș și bolovani. Construcția pare literalmente că se pitește între stânci, așa cum un șoarece s-ar ascunde într-o gaură dintr-un zid. Casa se reflectă într-un lac cu apă sărată – gurile rele povestesc că în timpul furtunilor valurile depășesc coama acoperișului și se sparg de uscat trecând peste căsuță, iar acolo rămân captive, nemaiputându-se întoarce în mare. Astfel s-ar explica originea lacului, care slujește de oglindă căsuței și stâncilor din jurul acesteia.

Joel se așeză pe un bolovan și privi neobișnuita clădire. Avea o frumusețe a ei, aparte – în ținutul acela aspru părea de-a dreptul nostimă, ca o miniatură pentru păpuși, gata oricând să fie strivită de coloșii de piatră de lângă ea. Căpitanul se surprinse gândindu-se că i-ar plăcea să aibă o asemenea căsuță, acolo, pe malul mării și gândul i se păru bizar. Niciodată înainte nu simțise nevoia să se stabilească undeva și să aibă o locuință a lui – tot ce-și dorea era Steaua Atlanticului, vaporul pe care îl luase de pe șantierul naval unde fusese fabricat, cu cincisprezece ani în urmă.

Și mai era ceva, un gând cu care nu se putea împăca defel și pe care îl alungă, supărat. Își amintea de ceața nefirească din care apăruse imaginea vasului-fantomă și simți inima strângându-i-se. Joel nu era un fricos – dacă ar fi fost, și-ar fi schimbat pe dată meseria. Considera că știe despre mările și oceanele lumii atât cât se poate omenește ști și că era capabil să înfrunte cele mai grave situații, având ca ajutoare un vas solid construit și un echipaj disciplinat. Trecuse prin multe și văzuse multe la viața lui. Da, dar acelea

erau lucruri firești – o vijelie, un grup de stânci periculoase imediat sub luciul apei, o schimbare bruscă a direcției vântului. Însă în cursa spre Brest întâlnise ceva cu care nu se confruntase niciodată și pentru care nu avea nimic – nici armele, nici experiența să înfrunte acel lucru – ceva venit de dincolo, din lumea legendelor mării, din afara realității fizice. Din paranormal.

„Haide”, își spuse Joel, „fii rezonabil. De câte ori în viață întâlnește un marinar un vas-fantomă? Sunt lucruri rarisime, mulți navighează câte cinzeci de ani și tot nu trăiesc să vadă așa ceva. Și-apoi bijutierul te-a lămurit, de vină era blestemata de piatră de la gâtul femeii în roșu. Evelyne Bishop nu se întoarce pe Steaua Atlanticului, așa că vei avea o cursă lină, lipsită de peripeții”. Dar ca să fie sigur de asta, își atinse medalionul celtic și așchia de lemn din buzunar, căreia va trebui să-i găsească o cutie sau un loc de depozitare. Părea atât de fragilă! Se vedea că marea o încercase la greu, așa cum făcuse și cu el. „Dacă marea m-a lăsat să trăiesc, înseamnă că are ea un plan cu mine. Dar ce plan poate să aibă? Oare am ajuns să iau în seamă toate balivernele unui hangiu plictisit? Hm, și totuși eroul de la Brest sună al naibii de bine. Bunicul ar fi fost mândru să audă asta, iar eu, dacă aș avea copii și nepoți, le-aș putea povesti într-o zi toată aventura. Dacă…”

Stătu așa o vreme, întrebându-se de ce-i tăinuise întâlnirea cu vasul-fantomă lui Samuel Oz. Răspunsul veni de la sine: „pentru că te-ar fi considerat nebun. Dacă vrei să comanzi în continuare Steaua Atlanticului, nu trebuie nici o clipă să dai impresia unui individ țicnit. Un bijutier poate să vorbească despre lucruri din altă lume, un căpitan de vas, niciodată”.

Împăcat cu sine însuși, atât cât poate fi un om cu conștiința curată, Joel culese o piatră de pe țărmul mării – căută una frumoasă, cât mai rotundă

și mai colorată - și o puse în buzunar, lângă așchia de lemn. Că doar nu era un tip superstițios!

Cursa Brest – New York se dovedi una din cele mai plictisitoare din toată cariera de căpitan a lui Joel. Pe vapor domnea o atmosferă dezolantă – Steaua Atlanticului nu navigase niciodată cu un sfert din cabine goale („mulțumesc, ziariști" mormăi căpitanul, adăugând și câteva înjurături) iar unii membri ai echipajului își dădură din senin demisia și Joel trebui să găsească alții în locul lor, la Brest. Nu e o problemă să angajezi marinari într-un port, dar el se tot întreba dacă cei care plecaseră o făcuseră din cauza furtunii sau din cauză că, în ceața dimineții, văzuseră ceva ce nu ar fi trebuit niciodată să vadă. Gândul ajunse să-l obsedeze. Pe vas nu se mai afla nici o femeie cu bijuterii remarcabile, nici roșii, nici de altă culoare și totuși Joel se surprinse scrutând cu ochii depărtarea mai des decât o făcuse oricând înainte. Și peste toate Jim devenise mai beat și mai nesuferit decât fusese vreodată. Toată lumea, echipaj și călători, trebuiră să asculte repovestită de zeci de ori întâlnirea cu vasul-fantomă și Joel sfârși prin a fi exasperat, pentru că de fiecare dată își aducea aminte de moartea lui Tom. Spre norocul lui însă, toată lumea căzu de acord că Jim avea halucinații din cauza excesului de rom, iar fotograful părea mai însetat decât fusese în toată viața lui. Nemaiputând suporta situația, Joel îl luă deoparte.

-Jim, băiatule, ar fi cazul să dai pe la psiholog dacă nu te poți liniști. Spui prostii și bei prea mult.

În ciuda faptului că era matol rău, Jim răspunse neobișnuit de clar:

-Iar dumneata, căpitane, deși nu pui strop de alcool în gură, știi că alea nu sunt prostii, doar

ai văzut cu proprii tăi ochi. De fapt acum ești furios pe tine, nu pe mine. Despre mine poți spune oricând că am fost beat, dar ție ce scuză îți găsești?

Joel trebui să admită că Jim o nimerise și adevărul îl lovi în față ca un bici. Din acel moment și până la sfârșitul cursei, hotărî să-l evite pe Jim cu orice preț. Însă tot nu se putea abține să privească îngrijorat întinsul oceanului în fiecare dimineață, așteptând ca ceața să-i dezvăluie contururile vasului-fantomă. Dar apele rămaseră calme și tăcute…

Ancorară la New York fără întârziere și fără evenimente. Coborâră de pe vas întâi pasagerii, apoi membrii echipajului. Jim – surprinzător de treaz – îi întinse căpitanului un disc argintiu și o rolă developată de film foto.

-E pentru dumneata și e unicul exemplar. Eu, unul, m-am săturat să am coșmaruri, așa că mi-am șters și din aparatul de fotografiat și din memoria calculatorului orice poză făcută în dimineața aceea… știi care. Rămâi cu bine. Cred că-mi voi căuta o altă slujbă.

Joel n-ar fi crezut că va regreta plecarea lui Jim, dar exact asta i se întâmplă. Se simțea legat de omul acela prin moartea bătrânului Tom și prin lucrurile stranii petrecute pe Steaua Atlanticului în dimineața cețoasă pe care refuza să și-o amintească, dar care îi revenea în memorie iar și iar, ca un blestem. „Așa nu se mai poate”, decise el. „Va trebui să aplic eu însumi sfatul pe care i l-am dat fotografului – să consult un psiholog”.

Și se duse la un psiholog, fără prea mare convingere însă.

-Te pot ajuta, îi spuse acesta, cu condiția să spui deschis tot ce te deranjează și să nu omiți nici un detaliu. Sinceritatea absolută e cheia succesului în meseria noastră.

Numai auzind una ca asta, Joel ar fi vrut să fugă. Nu avea cum să spună adevărul – psihologul l-ar fi trimis la psihiatru, iar psihiatrul la balamuc.

Hotărî să vorbească despre problemele lui, îndulcind cumva adevărul.

-Păi, necazul e că dorm prost. Visez mereu un vapor fantomatic desprinzându-se din ceață și încercând să lovească nava pe care o comand eu. E pustiu, fără oameni la bord și nu răspunde la semnalele mele. Pare să vină din alt timp și știu că dacă mă va lovi, mă va scufunda. Problema nu e atât visul, cât faptul că sunt căpitan de vas și visul a ajuns să mă obsedeze.

-Când a apărut visul pentru prima oară? se interesă psihologul.

-Acum câteva săptămâni, după o furtună puternică prin care am trecut cu vaporul meu.

Psihologul mai întrebă unele lucruri, apoi concluzionă:

-Nu ai motive de îngrijorare, oamenii suferă de coșmaruri mai frecvent decât ai crede. De vină e stresul – ai trecut printr-o încercare majoră și n-ai avut timp să te odihnești, iar absența somnului și-a adus și ea contribuția. Spune-mi, de când n-ai mai fost în concediu?

Joel se codi să răspundă. Își iubea atât de mult meseria, încât de ani buni nu simțise nevoia să se odihnească.

-Vezi? Exact ce ți-am spus. Omule, nu ai nici o problemă, ești surmenat, atâta tot. Ia-ți un concediu, pleacă undeva la munte, cât mai departe de mare și cumpără-ți niște cărți pe care să le citești înainte de culcare, ca să-ți ocupi mintea cu altceva decât cu meseria ta, iar visul va dispărea.

Joel mulțumi pentru consultație apoi se duse să discute cu șefii de la Atlantic Voyages și să-i anunțe că pleacă în Montana, la ferma tatălui său.

-Două săptămâni, domnule Kervran? Prea bine, se aprobă, acceptă șeful departamentului de personal. Deocamdată nu știm, oricum, când să planificăm următoarea cursă a Stelei Atlanticului,

pentru că biletele se vând greu de când cu ziaristul ăla nenorocit.

-Sper că ați cerut ziarului despăgubiri atât de consistente încât să acopere o eventuală cursă anulată, se interesă Joel.

-Desigur, căpitane. Nu ai motive de îngrijorare, Steaua Atlanticului rămâne cel mai bun și mai luxos vas al nostru și-și va relua cursele, iar dumneata rămâi căpitanul ei. Din fericire mai există oameni care au rău de avion sau din cei ce-și spun că au învățat să înoate, nu să zboare. Clienții vor reveni, fii fără teamă! Concediu plăcut și s-ar putea ca la întoarcere să te aștepte vești bune.

La sprâncenele ridicate a neîncredere ale lui Joel, directorul de personal adăugă:

-Ce ai făcut dumneata la ultima cursă spre Brest ține aproape de domeniul miracolului. Practic ai salvat Steaua Atlanticului, un vas care a costat câteva sute bune de milioane. Așa că te-am propus pentru un bonus de merit, sper să fie de acord consiliul de administrație.

Joel mulțumi și plecă. Viitorul se anunța frumos!

Își pregăti bagajul de drum și-și rezervă biletul de avion, apoi ieși la cumpărături. Alese câteva cadouri pentru părinți, iar la sfârșit hotărî să urmeze sfatul psihologului și intră într-o librărie.

Ignoră rafturile cu dispozitive electronice – nu, el voia o carte clasică, tipărită pe hârtie, din acelea pe care le poți citi în pat și scăpa pe jos în caz că adormi, dar se pare că soiul acesta de obiecte ies din uz și dispar văzând cu ochii. În cele din urmă găsi raionul de cărți și se îndreptă spre sectorul de beletristică, fiind nepăsător la titlurile care aveau vreo legătură oarecare cu apa. Trecu repede pe lângă rafturile pentru copii, dominate de Jules Verne („să mă ferească Dumnezeu! Omul ăsta parcă n-a scris decât despre corăbii”), ignoră pe Hemingway („Bătrânul și marea – exact ce nu vreau”) și se îndreptă spre un panou pe care stătea

scris „Top zece – cărți de ficțiune”. Răsfoi cartea aflată pe locul întâi, un roman de război între două civilizații extraterestre și o puse la loc. Căuta ceva ușor, fără crime oribile și durități gratuite, dar n-ar fi suportat să citească nici ceva siropos, cu coperta roz, din seria romanelor de dragoste. Întinse mâna după cartea aflată pe locul doi în preferințele publicului și o întoarse ca să citească recenziile critice de pe coperta a patra, dar se opri, mirat. Editorul publicase în acel loc o fotografie a autorului, iar acesta era o femeie incredibil de frumoasă, cu ochii mov-liliachii, asemenea ametistelor. Femeia avea ceva hipnotic în priviri – era greu să-ți desprinzi ochii de la fotografie.

„Nelly Noel”, își spuse Joel. „N-am auzit de ea. Dar e blondă și asta înseamnă că nu poate fi cea mai deșteaptă persoană de pe pământ. Probabil scrie plictisitor – o lectură excelentă, dacă vrei să adormi. Și măcar n-are coperta roz, deci nu e siropoasă și părinții nu vor râde de mine că încep să citesc romane de dragoste la vârsta mea. O iau”. Așa se alese Joel cu o carte despre care nu știa nici măcar ce titlu are.

Bătrânul Edern își primi fiul bombănind, dar Joe nici nu se așteptase la altceva.

-Ei, băiatule, cu ce ocazie pe-acasă? Au secat cumva oceanele?

Practic cearta dintre ei nu încetase niciodată și probabil Edern Kervran nu se va împăca în veci cu alegerea fiului său, deși Joel nu făcuse decât să urmeze tradiția familiei. Edern era cel care o luase pe un alt drum, dar avea motive temeinice – Joel nu-și cunoscuse unchiul, fratele mai mare al tatălui său, care murise cu mult timp înainte ca el să se fi născut. Murise îngrozitor de tânăr, la doar douăzeci de ani, pe când fusese elev-marinar, lăsându-l pe micul Edern, care-l

idolatriza, descumpănit. Edern își plânse idolul, apoi luă singura decizie pe care o considera înțeleaptă: să se țină departe de mare câte zile va avea de trăit. Așa ajunsese fermier și se însurase mai apoi cu Liana, iar rudele ei se ocupau cu pământul și animalele din noaptea timpurilor. Edern era atât de pornit împotriva oricărui lucru legat de mare, încât Joel fugise de acasă și se refugiase la bunicul patern, mai precis pe nava pe care o comanda acesta, un pescador de mic tonaj. „Dintr-un copil atât de rău nu putea ieși decât un marinar bun" obișnuia să spună bunicul și exact asta se întâmplase. Dar Edern tot mai considera cariera lui Joel o sfidare la adresa autorității lui părintești, chiar și după ce fiul său a ajuns căpitanul mult-râvnitei Stele a Atlanticului.

-Și cât timp stai pe-aici? se interesă Edern.

-Abia a ajuns, iar tu îl întrebi de plecare, se impacientă Liana.

-Am două săptămâni de concediu, preciză Joel.

-După aceea te întorci pe mare?

-Da

-Prostul, tot prost, mormăi Edern supărat. Nu poți să iei exemplu de la vărul tău Ken? E om așezat, la casa lui, are nevastă și copii, mă ajută la fermă și se bucură de o viață tihnită. Dar tu? Nu ai nimic din toate astea! La aproape cinzeci de ani trăiești tot într-o cămăruță, ca pe vremea studenției și văd că părul ți-a albit de bine ce-o duci!

-Tată, cabina căpitanului de pe un pachebot de lux nu e chiar o cămăruță. Cu vărul Ken mă înțeleg excelent, dar n-aș schimba viața mea cu a lui, așa cum probabil nici el nu și-ar schimba-o cu a mea.

Ieși din încăperea în care aerul devenise tensionat și se duse la grajduri, unde era sigur că va da de Ken. Ken îi era văr din partea Lianei, un om obișnuit de mic cu traiul la fermă. Se însurase la douăzeci de ani, avea o nevastă rotundă ca un

butoi și o mulțime de copii, bucuria lui Edern. Ken se pricepea la animale, călărea excelent, știa la nevoie să potcovească un cal și să călărească un tăuraș furios. Și mai avea o calitate, pe care Joel i-o admira pe ascuns: era convins că ochii omului nu trebuie să privească mai departe de gardul proprietății sale și nu-l interesa nimic pe lume, în afară de dobitoacele lui.

Când îl văzu intrând, Ken îi ieși în întâmpinare. „Iată modelul de om al lui tata", gândi Joel. „Am zis doar să-i lase ferma lui, nu mie, eu tot nu am ce să fac cu ea". Ken îl strânse în brațele lui puternice ca labele de urs și-l umplu cu bălegar pe haine, înainte ca Joel să se fi putu feri. „Miroase groaznic", constată el supărat.

-Hei, vere, văd că te strâmbi, zise Ken râzând. Oare algele care putrezesc la soare, după câte o furtună, miros a parfum?

-Nu, doar că miros altfel. A sare și a ocean, a întinderi nesfârșite și a libertate.

-Ai rămas un visător, Joel. Mi-e teamă că bătrânul n-are nici o șansă, dacă vrea să te rețină aici.

-A zis el că vrea asta? Credeam că s-a potolit.

-Ei,aș! Ken râse cu poftă, cu gura lui mare. Mi-a cerut încă de la Crăciunul trecut ca, dacă mai vii, să te pun pe cal și să te întreb cu ce e diferit mersul lin al calului de legănarea unei bărci?

-Și tu ce crezi despre asta? făcu Joel curios.

-Că un cal n-a reușit să înece încă pe nimeni!

Fu rândul lui Joel să izbucnească într-un râs zgomotos, cum nu râsese de mult.

Zilele se scurgeau în mod plăcut, atât că serile Joel abia se mai ținea pe picioare după ore întregi de călărie. „Aș putea trăi aici, pentru restul vieții mele?" era întrebarea pe care și-o punea uneori. Mâncarea la fermă era excelentă, aerul la fel de curat ca pe mare, dar fără acel miros sărat

inconfundabil , iar în depărtare se zăreau niște piscuri montane înzăpezite, de un pitoresc aparte.

-Ai fost vreodată acolo? întrebă Joel într-o doară, arătând în direcția munților.

Ken scrută din ochi orizontul.

-Nu. La ce bun? Ferma e aici, ce aș căuta eu acolo?

Simplu și logic!

După prima săptămână, Joel se obișnuise din nou să călărească și scăpase de durerea sâcâitoare de picioare. Seara nu mai pica de somn ca un sac de cartofi, așa că-i veni ideea să arunce o privire peste cartea pe care o cumpărase și care stătuse neatinsă până atunci. Răsfoi câteva pagini și o dădu deoparte, supărat. Frumusețea blondă de pe coperta a patra vorbea – cu o îngrijorătoare convingere – de existența unei lumi paralele, populate de creaturi fără un corp fizic, se referea la spirite, fantome, arătări de toate felurile și soiurile, energii paranormale și vampiri. „Vampiri! Auzi la ea! Exact tâmpenia asta îmi trebuie, după tot ce mi s-a întâmplat și tot ce încerc să uit?” Încuie cartea în valiză, dar în noaptea aceea se visă la bordul Stelei Atlanticului, urmărind din ochi vasul-fantomă care se topea în ceață. Visul era extrem de real, pentru că inhala nesățios mirosul mării, purta obișnuita lui uniformă de căpitan și simțea ușoara legănare a vasului sub picioare.

A doua zi, Joel se trezi cu senzația plăcută că în somn fusese acasă – adevărata lui casă. Număra de-acum zilele rămase până la întoarcerea la New York și – mai ales – nu se mai străduia să-i facă pe plac tatălui său, intrând în grajd în fiecare zi. Pe măsură ce plecarea se apropia, era tot mai mulțumit și mai înfloritor.

-Îți priește acasă, trase concluzia Ken, aprobat în cor de Edern și de Liana. Ai putea să mai rămâi, ce zici?

-Nu pot rămâne aici. Grajdul ăla pute prea rău și-apoi tu însuți ai zis că-mi priește acasă.

Așadar, mă duc la casa mea adevărată, care mă așteaptă plutind pe valuri.

Plecă fără să-i pară rău și fără să privească în urmă. Era bine să constate că sub claia lui de păr alb, gândurile băiatului care fugise pe mare erau prezente încă, vii și neatinse de trecerea anilor.

Cap. 7 Naufragiul

-Ei, asta e cu totul altceva! Nici nu se compară cu Steaua Atlanticului.

Evelyne părea, după tonul vocii, extrem de încântată, ceea ce o făcu pe domnișoara Caroline să devină curioasă.

-Ce vrei să spui prin „cu totul altceva”? Pe Steaua Atlanticului ai închiriat tot un apartament de lux și mi l-ai descris ca fiind foarte frumos. Să înțeleg că pe Costa Brava îți pace mai mult? M-aș mira, pentru că celălalt vapor are renumele celei mai luxoase nave care traversează Atlanticul.

-Cora, tu nu înțelegi! Aici e altceva! Să-l fi văzut pe domnul Rossi, căpitanul. Era tot numai zâmbet. Și e un bărbat atât de frumos, unul din cei mai frumoși bărbați pe care i-am întâlnit vreodată! Și e foarte tânăr, nu cred să aibă mult peste treizeci de ani.

-Evelyne, îți reamintesc că tu ai șaptezeci și șase. Dar parcă asta spuneai și pe Steaua Atlanticului, că bretonul ăla, căpitanul, e un tip bine.

-Ei, nu arăta rău, dar cred că era un dur. Avea ceva în privire, care-l făcea să pară un om aspru, sever. Pe când Fabio Rossi…

-Mie chestia asta nu-mi inspiră încredere, răspunse circumspectă Cora. E normal ca, dacă traversezi Atlanticul care îți poate face oricând surprize ca furtuna aceea prin care am trecut și mai ai și cinci mii de suflete în grija ta, să fii serios, încordat și plin de îngrijorare. Poate că Rossi al tău arată ca un tenor de operetă, dar întrebarea mea e dacă știe să navigheze tot atât de bine ca și căpitanul de pe Steaua Atlanticului.

-Păi, ce nevoie ar avea să știe? întrebă Evelyne. Mediterana e mare, nu ocean, aici nu pot avea loc furtuni violente. Pe vremea lui Ulise apa asta se traversa cu plutele!

-Da, dar jumătate din marinari se înecau. Nu mă pricep la navigație, recunoscu Cora, dar știu că țărmurile Mediteranei sunt stâncoase și bănuiesc că nu e ușor să te strecori printre puzderia de insule. Iar de faptul că aici nu sunt furtuni nu pot fi sigură. E totuși o mare, nu o piscină.

-Ca de obicei, vezi lucrurile în negru, i-o întoarse Evelyne. După mintea ta ar fi trebuit să fim acasă acum, unde nu putem face nici un pas pe-afară, pentru că ori ninge, ori plouă. Pe când aici e deja primăvară, pot sta pe punte și soarele îmi mângâie fața, iar briza e plăcută și caldă.

-Da, așa văd eu lucrurile, mereu în negru, răspunse Cora posomorâtă. Dar sper să te distrezi bine cu domnul Rossi

-Nu-mi place remarca ta. Oare n-am voie să observ un bărbat arătos, fără să ne luăm la harță? Și-apoi n-am cum să-i fi pus gând rău, e mereu înconjurat de fete tinere, drăguțe.

-Bănuiam eu! Asta îl face, probabil, să fie mai atent la vaporul pe care îl comandă.

Evelyne ieși bombănind:

-Cora, azi ești imposibilă. Nu se poate discuta cu tine!

De când se îmbarcaseră pe Costa Brava, Evelyne stătea foarte puțin în cabină, iar sora ei era mai mereu singură. Spre deosebire de Steaua Atlanticului, aici nu exista o seară a căpitanului, ci câte o petrecere-monstru în fiecare seară, iar Evelyne nu ratase nici una. Era o ocazie minunată să-și etaleze nou-achiziționatele rochii de seară și-i făcea plăcere să observe cum femei mult mai tinere păleau de invidie. Iar domnul Rossi era un maestru al complimentelor, pe care le împărțea cu dărnicie, seară de seară, reprezentantelor sexului frumos. După cât de mult timp petrecea căpitanul prin restaurante, înconjurat de femei frumoase și zâmbind tuturor, s-ar fi zis că vaporul era în stare să navigheze de unul singur.

Evelyne se întoarse din șezlongul ei amplasat pe punte abia spre seară. Ca de obicei, îi comandă Corei cina în cameră, apoi se pregăti de petrecere. Singurul mod în care măsura trecerea anilor era timpul tot mai lung petrecut în fața oglinzii de machiaj, dar ea era în stare să stea jumătate din zi în fața oglinzii, numai ca să arate impecabil. În fond, considera asta o investiție – era reclama vie a propriilor cosmetice și-i plăcea să vadă mulțimea de capete care se întorceau s-o privească. Își alese o rochie roșie, din catifea, cu poalele tivite cu dantelă neagră și o eșarfă din voal negru, unduindu-i în jurul umerilor. Purta, ca de obicei, colierul din trei rânduri de perle de Tahiti, la care asortase o brățară cu rubine, proaspăt achiziționată și niște cercei atât de lungi, încât i se odihneau pe umeri.

-Culcă-te, Cora, fără să mă aștepți. Mă întorc târziu, spuse Evelyne înainte de a se duce la restaurantul central al navei, unde aveau loc de obicei petrecerile.

-E cumva sfârșit de săptămână? Iar am pierdut mersul zilelor.

-E vineri, treisprezece februarie, zise Evelyne peste umăr, închizând ușa în urma ei.

-Vineri, treisprezece, murmură Cora.

Petrecerile începeau seara la șapte, după lăsarea întunericului. La opt și câteva minute, luminile de pe întreaga navă se stinseră brusc, dar se reaprinseră aproape instantaneu.

-Ei, nu acum, se auzi vocea căpitanului. Tortul cu artificii va sosi mult mai târziu!

Lumea râse – era doar o glumă bună și făcea, desigur, parte din scenariu. Apoi Fabio Rossi se așeză la o masă, alături de o tânără extrem de sumar îmbrăcată, o servi cu vin, bău el însuși în sănătatea femeii și comandă mâncarea, asta după ce schimbase câteva cuvinte cu secundul, apărut discret în spatele lui. Petrecerea era în toi și oamenii se simțeau foarte bine…

În cabine rămăsese extrem de puțină lume. Aici fiecare se afla în vacanță și scopul pentru care se îmbarcaseră cu toții era distracția. Cora constituia excepția, pe ea soră-sa o căra peste tot plecând de la ideea că oarbei i-ar fi fost imposibil să se descurce singură acasă. Acum se plimba prin încăpere, explorând camera ajutată de bastonul ei alb. Era singura persoană care nu sesizase stingerea și reaprinderea luminilor, dar în lipsa văzului se folosea de celelalte simțuri , pipăia, asculta mereu cu atenție și interpreta fiecare zgomot, oricât de slab, încercând să afle ce se întâmpla în lumea din care ea nu vedea nimic. Hărmălaia petrecerii ajungea la ea mult diminuată de numeroșii pereți care se aflau între restaurant și cabina ei. De fapt, nu răzbătea decât bubuitul tobelor, un fel de muzică tribală, foarte îndepărtată. De astă dată însă ceva se suprapuse peste bubuitul ritmic, un sunet înfundat, ca un zgomot produs de o lovitură sau o frecare puternică. Mai auzise acest zgomot, atunci când se aflase într-un oraș, în trafic intens.

-S-au ciocnit două automobile, zise Cora încetișor, apoi înlemni surprinsă de enormitatea propriei afirmații. Dar suntem pe mare! Aici nu există mașini!

Concluzia se impunea de la sine, însă era un fapt imposibil și Cora refuza să se gândească la el. Dacă nava s-ar fi ciocnit de ceva, bubuitul ritmic al tobelor din restaurant ar fi trebuit să înceteze. Rămase în așteptare, cu auzul la pândă, fără să știe cât timp trecuse de la zgomotul inexplicabil, dar urechea ei nu mai prinse nimic neobișnuit. „Mă duc la culcare”, hotărî Cora, dar se răzgândi. Auzise un fel de pârâit, apoi două, apoi trei zgomote similare. „S-a pornit vântul”, gândi ea și parcă spre a-i confirma gândul, simți că vaporul se înclină ușor. Se duse la geam, îl deschise și scoase mâna – nu era nici urmă de vreo adiere de vânt. Închise geamul și se plimbă prin

cameră – de două ori avu senzația că se leagănă, ca și cum ar fi trăit un cutremur ușor. Se așeză, calmă, în fotoliul ei. „Fantezii de om bătrân, care nu are cu ce-și ocupa mintea”. Întinse mâna după ceașca de ceai, dar în timp ce pipăia tăblia mesei ca s-o găsească, ceașca îi lunecă în mână și un pic din lichid îi udă mâneca rochiei.

„Deci ceva totuși s-a mișcat”, concluzionă Cora. Acum nu mai putea fi vorba de somn. Stătea la pândă, cu toate simțurile treze și auzi de câteva ori clinchetul ceștii pe farfurie, urmat de senzația de pierdere a echilibrului și de un zgomot de cioburi. „Aha, ceașca a căzut de pe masă”. De astă dată, în mod sigur, nu era furtună. Practic vântul nu bătea de loc. „Nu te alarma, fetițo”, își spuse în gând. Porni orbecăind să-și adune câteva lucruri în geanta de mână – actele, banii, peria de dinți și pieptenele, punga cu bomboanele preferate, apoi își dezbrăcă rochia și cotrobăi în dulap până dădu de o pereche de pantaloni comozi dintr-o țesătură groasă, o cămașă de bumbac, un pulover de lână și un impermeabil. Își puse geanta pe umăr și așteptă, așezată în fotoliu.

Nu știu cât timp trecuse, dar i se făcu teribil de cald astfel îmbrăcată. „Trebuie să fac ceva”, gândi Cora. „Dar dacă totul e doar în imaginația mea?” Întinse piciorul înainte și dădu pete cioburile ceștii de ceai. „Nu, asta n-a căzut de pe masă fără motiv, iar eu nici măcar nu am atins-o. Și apoi aud tot mai des tot felul de zgomote, pe care nu le auzeam înainte, iar podeaua începe să se încline tot mai rău”. Trebuia să facă ceva – dar ce? „Să dau cumva de Evelyne”, fu primul răspuns care îi veni în minte. Nu cunoștea locul, știa că tot vaporul e înțesat de punți și coridoare, dar muzica tobelor se auzea în continuare și muzica îi putea deschide calea. „Te duci unde muzica se aude cel mai tare, acolo e petrecerea. Evelyne e la petrecere”.

Își luă inima în dinți, pipăi drumul până la ușă, o deschise și o încuie pe dinafară. Nimeri pe ceea ce părea un coridor. Muzica venea de jos. „Scări – trebuie să dau de niște scări pe undeva. Nu am nici o șansă să mă descurc cu butoanele ascensorului. Scările trebuie să fie la capăt de coridor. Merg până la capăt, în direcția muzicii".

Timpul se scurgea altfel în lumea ei fără lumină, fiecare gest trebuia făcut cu grijă, la fiecare pas terenul trebuia sondat cu vârful bastonului. Dar Cora era perseverentă și reuși să dea de scări. Începuse să coboare, când auzi pași care urcau. Pașii aceia aveau ceva ciudat – parcă persoana ar fi purtat niște încălțări care să nu facă zgomot și parcă s-ar fi furișat. Când pașii ajunseră aproape de ea, Cora îndrăzni să întrebe:

-Sunt nevăzătoare, îmi puteți spune, vă rog, cum să ajung la petrecere?

Se aștepta la milă și înțelegere. Oamenii sunt în general grijulii cu cei pe care soarta i-a vitregit de darul vederii și se obișnuise să fie ajutată. Dar de astă dată se pomeni împinsă cu duritate la perete. Se dezechilibră, căută să se țină de ceva ca să nu cadă și se prinse de corpul omului care o împinsese, dar dădu peste ceva lunecos, ca o piele de șarpe.

Pașii se îndepărtară în fugă, Cora reuși să se proptească în baston, evitând rostogolirea pe scări și își continuă coborârea cu încăpățânare. De astă dată era ferm convinsă că făcuse bine părăsind cabina. Ceva rău se întâmpla și ea nu putea să vadă ce anume, iar ceilalți păreau orbi și surzi, înnebuniți de muzica și de luminile petrecerii.

Coborî până dădu de un palier unde sunetul tobelor se auzea foarte tare și foarte aproape. Găsise puntea cu restaurantul principal, era sigură de asta. Acum urma să mai găsească și o ușă de intrare în acel restaurant și pe sora ei printre alți trei mii de pasageri. Cora își dădu seama cât de absurdă era încercarea ei – la asta nu se gândise de

loc, cum va da de Evelyne, odată ajunsă în sală. „Se va rezolva, să fiu fără grijă. Voi cere cuiva să dea un anunț la microfon că-mi caut sora”…. „Și Evelyne te va certa că n-ai rămas în cameră și că bântui pe culoare, încurcând lumea”. Clătină din cap – nu, era convinsă că n-ar fi încurcat pe nimeni. Ea încerca doar să-i trezească pe adormiții din restaurant. Pipăi peretele nivelului la care ajunsese, căutând o ușă. Din spatele zidului, bubuitul tobelor se transmitea ca o vibrație, semn că era foarte aproape de sursa sunetului. Apoi, din senin, muzica încetă și Cora se trezi lipsită de orice reper, singură în beznă. Se lăsă o tăcere mormântală, urmată de ceea ce părea discursul unui om. De după zid, cuvintele se amestecau și Cora nu înțelese ce spunea omul. Dar, de cum el isprăvi de vorbit, se auzi un cor de țipete, scaune trântite, porțelan și sticlă spartă, uși deschizându-se și pași alergând înnebuniți, în dezordine. Zeci de pași, sute, mii…

„Acum ies cu toții de acolo, în panică. Oare ce s-o fi întâmplat? Și cum să dau de Evelyne a mea?”

O mână îi prinse brațul.

-Vă descurcați, doamnă, sau să vă ajut?

-Sunt oarbă, începu domnișoara Caroline, dar nu avu timp să continue. Se pomeni ridicată de la podea și purtată în brațe ca un copil.

-Țineți-vă de gâtul meu, vă ajut eu să scăpați de nebunia asta.

Omul care o ridicase alerga.

-Dar ce se întâmplă?

-Ne-am ciocnit, ne scufundăm. Vasul va fi evacuat.

-Dar sora mea…

-E tot oarbă?

-Nu, Evelyne vede.

-Atunci nu vă faceți griji, se va descurca. Țineți-mă strâns acum, coborâm și vaporul se clatină.

Cora se prinse cu nădejde de gâtul bărbatului care o ținea în brațe. Acesta alerga în continuare, în timp ce vacarmul din spatele lor creștea și țipetele se auzeau la tot pasul. Apoi ea simți pe față aerul proaspăt și rece de afară.

-Să mă ajute cineva, strigă bărbatul. Am o femeie oarbă cu mine.

-Dă-o aici, o pun în barcă, se auzi o altă voce.

Cora se pomeni prinsă de talie și trecu în alte mâini. Cineva o așeză, punându-i mâinile pe ceva rece și ușor umed.

-Țineți-vă aici, e marginea bărcii. Suntem aproape de țărm și călătoria asta neplăcută va fi scurtă.

Barca se clătina rău de tot. Cora își dădu seama că alți și alți călători umpleau ambarcațiunea.

-E plin, dă-i drumul, strigă o voce.

Un motor se puse în mișcare și țipetele celor rămași pe vapor se auziră tot mai slab. „Evelyne", gândi Cora îngrozită. Nu avu timp nici să se dezmeticească, nici să se așeze comod pe fundul bărcii – motorul se opri și barca se ciocni de ceva.

-Toată lumea, sus pe ponton. Plecăm înapoi după alți pasageri. Repede!

Cora rămase locului. Cu tot cu bastonul ei alb, n-ar fi reușit să-și țină echilibrul într-o bărcuță care se legăna. În jur auzi pași tropăind, apoi cineva o luă în brațe.

-Așa, sus, acum vă pun pe ponton. Mai sunt trei trepte și ați ajuns pe uscat, acolo vă așteaptă cei din port.

Se auzi motorul bărcii și – în fine – ceea ce se afla sub picioarele Corei era pământ solid, care nici nu se înclina, nici nu se legăna. O adevărată fericire! O mână se strecură în mâna ei stângă – cu dreapta continua să se sprijine pe bastonul alb.

-Vă ajut eu, doamnă.

-Mulțumesc, sunteți așa de amabil! Unde mergem?

-Nu știu, ne conduce cineva din port. Se zvonește că vom fi cazați pe undeva în noaptea asta, iar dimineața vom putea alege dacă ne continuăm croaziera pe un alt vapor sau agenția de turism ne plătește despăgubiri pentru călătoria neefectuată. Dar deocamdată astea sunt numai zvonuri.

Cora își încordă auzul, ca să prindă cât mai mult din discuția oamenilor din jurul ei. Pricepu că se aflau în Corsica, în localitatea Bonifacio și că exista un hotel foarte mare, în holul căruia se vor aduna toți pasagerii. Jandarmii le împărțiră pături calde, iar de undeva din depărtare răsună sirena unei ambulanțe. Se mai vorbea de faptul că un om fusese strivit de una din bărcile de salvare ale vaporului, pe când aceasta era manevrată. Un altul, pradă unui acces de panică, se aruncase de pe vas și murise la contactul cu apa rece. În general nimeni nu știa nimic, oamenii nu-și explicau ce se întâmplase, haosul părea generalizat și lumea revoltată de absența lui Fabio Rossi, care nu mai fusese văzut de nimeni din clipa în care dăduse ordinul evacuării pasagerilor.

Cora fu așezată într-un fotoliu, într-o încăpere caldă unde răsunau puzderie de voci. Abia când se văzu confortabil instalată în acel loc, simți cum o răzbește oboseala, se înveli cu pătura și ațipi.

Evelyne primi vestea că trebuie să părăsească vaporul ca pe un trăsnet căzut din senin. Simțise de câteva ori vasul clătinându-se, dar se gândise la un vânt puternic sau la vinul pe care-l băuse mai înainte. De îndată ce lumea începu să fugă către ieșire se iscă un vacarm și un haos în care fiecare încerca să împingă pe fiecare

și Evelyne se luptă să nu fie sufocată sau târâtă de curentul uman. Scăpă din sală cu eșarfa sfâșiată, o abandonă pe coridor și fugi spre scară. Li se spusese deja că ascensoarele nu mai prezentau siguranță. Oamenii care coborau țipând îngroziți se ciocneau cu alții care urcau, iar Evelyne știa că trebuie să ajungă pe puntea unde se aflau cabinele de lux. Două lucruri o mânau într-acolo: gândul că-și lăsase cea mai mare parte a nou-achiziționatelor bijuterii în seiful din cameră și grija față de sora ei, Cora. Se lupta, disperată, cu oamenii care veneau din sens contrar, pe scările devenite tot mai înclinate și mai nesigure pe măsură ce vaporul se lăsa într-o parte. Ajunse la cabina ei cu dantela de la poalele rochiei atârnând în bucăți, ruptă în zeci de locuri și cu impecabilul ei coc blond desfăcut, cu părul lăsat neglijent pe spate, ceea ce – Evelyne știa prea bine – n-o avantaja de loc. Descuie ușa și începu să strige după sora ei, dar îi răspunse doar tăcerea. Simți începutul unui atac de panică strângându-i inima într-o menghină și se strădui să-și caute trusa de medicamente.

În timp ce cotrobăia cu degetele prin diverse pungi și punguțe se gândi că cineva – acel cineva nu putea să fie decât bunul Dumnezeu, doar își găsise ușa încuiată așa cum ea însăși o lăsase – deci o făptură misterioasă și venită din altă lume o salvase pe Cora, scoțând-o din apartament și ducând-o la bărcile de salvare. Găsi punga în care-și ținea calmantele, înghiți unul, apoi se sperie – băuse alcool cu puțin timp în urmă, iar medicul i-ar fi spus, desigur, să evite această combinație nepotrivită. Pe când își îndesa în poșetă, în mare grabă, o mână de bijuterii, auzi o voce venind de pe coridor, prin ușa pe care o uitase deschisă:

-Doamnă, grăbiți-vă, ne scufundăm!

Panica puse din nou stăpânire pe ea. Își abandonă seiful, în care mai sclipeau mulțime de pietre prețioase și fugi la ușă, iar de acolo pe

coridor. Înjură în gând – uitase să-și schimbe pantofii cu tocuri, iar acum o incomodau teribil – aruncă o ultimă privire înapoi și începu să alerge, disperată să-și scape viața. Când coti pe coridor înspre scară, zări cu coada ochiului o umbră neagră strecurându-se pe ușa a ceea ce fusese până nu de mult cabina ei de pe Costa Brava.

Evelyne fugi înnebunită, străbătând coridor după coridor și punte după punte. Din loc în loc găsi marinari care îi ghidau pe pasagerii întârziați la dreapta, apoi la stânga, apoi iar la stânga și în jos. Când crezu că tot ce putea fi mai rău se întâmplase deja, luminile navei se stinseră brusc și nu mai rămase în funcțiune decât iluminatul de avarie, atât de slab că i-ar fi trebuit ochi de pisică să vadă ceva la trei pași înaintea ei. Ajunse totuși în sala mare de la recepție, unde îi fu dat să asiste la o scenă de coșmar: în semiîntuneric,, oameni stând în apă până la genunchi, împingându-se și certându-se, încercând fiecare să-și recupereze bunurile aflate în seiful central al vaporului. „Măcar eu am avut seif în cameră și n-a trebuit să trec prin asta”, gândi Evelyne, apoi își aduse aminte de mulțimea giuvaerurilor pe care tocmai le pierduse și o înecă plânsul.

-Haide, doamnă, nu stați acolo degeaba, nu mai avem vreme de stat!

Vocea din spatele ei o trezi la realitate. Inspiră adânc încercând să-și potolească bătăile năvalnice ale inimii, apoi reluă alergatul pe orbecăite, către un petec de lumină prin care se zărea cerul înstelat și conturul unor siluete omenești agitându-se.

Evelyne ajunse la exterior tocmai când iluminatul de avarie cedă și el, iar Costa Brava se transformă într-un monstru uriaș, cu corpul de un alb strălucitor sclipind în lumina lunii și geamurile negre, ca niște ochi goi, lipsiți de vedere. „E îngrozitor”, gândi ea. „E doar un coșmar, mă voi trezi mâine de dimineață și-mi voi da seama că

nimic din toate astea nu s-a petrecut cu adevărat". Se așeză în lungul șir de oameni care așteptau la rând un loc într-una din bărcile de salvare, iar acestea veneau și plecau cu toată viteza, făcând legătura cu un țărm aflat nu departe, unde trona un far strălucitor. „Lumină – e în sfârșit lumină", își spuse Evelyne bucuroasă. „Trebuie să ajung la lumina aceea. Un pas, apoi încă unul – curaj!"

Vântul nopții se pornise tăios, iar ea tremura în rochia ei roșie de catifea total nepotrivită unei plimbări cu barca în miez de noapte. Mai avea câțiva pași până la barcă, al cărei contur se ghicea doar în întuneric. Farul era de-acum invizibil, ascuns de sirena înaltă a vaporului. Evelyne păși înainte cu încredere, când auzi în spatele ei buluceală și voci. Cineva, pesemne, își făcuse loc cu forța în șirul de oameni care așteptau să fie salvați, fără să stea la rând. Se simți împinsă, înghiontită cu brutalitate și vru să țipe, dar o mână de fier i se strânse în jurul gâtului. Evelyne încercă să respire sau să scoată măcar un sunet, însă mâna nu-și slăbi strânsoarea nici măcar atunci când ea începu să zgârie cu unghiile ascuțite. Văzu, sau mai mult ghici, că în jurul ei alți și alți pasageri urcau în barcă, fără să aibă habar că sub nasul lor se dădea o luptă. Acum luna intrase în nori, iar bezna era profundă. Își dădu seama că nu are nici o șansă să fie văzută și ajutată, iar asta îi spori puterea – lovea folosindu-și coatele și genunchii din plin, dar agresorul trebuia să fi fost un ins solid, pentru că nici nu reuși să-l clintească. Acum mâna se prinse de colierul pe care ea îl purta la gât, trăgând de el cu toată forța, iar cele trei rânduri de perle negre de Tahiti îi intrară în carne, provocându-i dureri cumplite . Evelyne simți un lichid călduț șiroindu-i pe gât și fu cât pe ce să leșine. „Dumnezeule, sângerez". I se păru că e trasă în jos de un vârtej negru și că aude, ca prin vis, o voce joasă de bărbat mormăind în franceză:

-Dacă nu poți să-l desfaci, îneac-o! Ne descurcăm după aceea…

Evelyne pricepu în sfârşit că ţinta atacului nu era ea, ci colierul şi luă singura decizie care putea să-i mai salveze viaţa: apăsă cu bărbia mecanismul camuflat în montura greoaie a diamantului roşu, ca să-şi desfacă bijuteria de pe gât. În acelaşi timp, unul din cele trei rânduri de perle cedă şi mâna agresorului se umplu de faimoasele perle negre de Tahiti, dar diamantul lunecă în apă şi se pierdu în nisipul de pe fundul mării.

Cel care-o atacase îi dădu brusc drumul, ocupat să recupereze perlele, iar Evelyne se dezechilibră şi căzu în apă. Zgomotul făcut de un corp în cădere atrase atenţia celor din barcă – se auziră strigăte şi se întinseră mâini care o scoaseră din marea rece ca gheaţa şi o aşezară, leşinată, pe fundul ambarcaţiunii.

Se trezi la spital, învelită într-o pătură. Rochia zăcea alături, făcută ferfeniţă şi-şi pierduse, evident, poşeta în care-şi pusese bijuteriile. Gâtul o durea îngrozitor – întinse o mână şi pipăi un pansament mare, lipit pe partea dreaptă a gâtului, iar locul de sub pansament o ustura.

-Doamnă Bishop, v-aţi revenit?

Glasul venea de undeva de sus şi Evelyne văzu o infirmieră tânără şi drăguţă. Ar fi vrut să întrebe ceva, dar buzele ei conturau cuvintele, fără să se audă nici un sunet.

-Dacă nu puteţi răspunde, daţi numai din cap. Mă auziţi?

Evelyne dădu din cap în semn că da. Asistenta continuă:

-Aţi căzut în apă şi aveţi o rană la gât, probabil v-aţi lovit în cădere. Nu e ceva grav, va trece în câteva zile. Pasagerii din barca de salvare v-au recunoscut şi au cerut să fiţi adusă aici, pentru că aţi leşinat şi era cât pe ce să vă înecaţi. În noaptea asta veţi dormi la noi, iar dacă nu apar

complicaţii mâine de dimineaţă veţi putea pleca. O ambulanţă vă va duce la hotelul în care se află cazată sora dumneavoastră.

Evelyne respiră adânc, cu toate că aerul îi ardea dureros gâtul. Slavă Domnului, Cora era vie și cineva se îngrijea de ea. Se simțea ușurată cum nu se simțise de multă vreme.

Asistenta dispăru pentru câteva clipe, ca să revină cu o seringă plină de o substanță incoloră.

-V-am adus un sedativ, cred că preferați o înțepătură decât să trebuiască să înghițiți ceva acum.

„Crezi bine" ar fi vrut să spună Evelyne, dar în loc de asta dădu doar din cap, afirmativ. Asistenta nici nu terminase injecția, că ea era deja departe, în lumea viselor.

Cap.8 Nenoroc

Întorcându-se în micul apartament pe care-l ocupa la New York, aproape de port, Joel avu o surpriză neplăcută. Steaua Atlanticului, după care jinduise ca un licean îndrăgostit după fata iubită, nu se vedea nicăieri. „Au remorcat-o până pe șantierul naval”, încercă el să-și liniștească temerile. „Probabil vor să verifice starea navei. Și-or fi dat seama că cele trei săptămâni de reparații făcute în pripă la Brest n-au fost suficiente”. Își pregăti uniforma, iar a doua zi de dimineață se înființă la birourile Atlantic Voyages.

Acolo – stupoare! Firma de pe zid dispăruse, fiind înlocuită de o tăbliță nouă, „Atlantic Hotels”. „Ce naiba e asta?” se întrebă Joel intrând în clădire. Prin birouri era agitație. Funcționarii cărau hârtii de colo – colo, de parcă s-ar fi mutat cu toții în același timp. Stive de dosare zăceau abandonate pe coridoare, coșuri de gunoi pline-ochi așteptau pe lângă uși să fie ridicate. Ignorând impresia generală de haos total, Joel bătu la ușa știută a șefului de personal, dar găsi numai o încăpere goală. Fu îndrumat la alt etaj, de acolo la altul și în final la o ușă pe care nu scria nimic. Joel bătu și – auzind din interior o voce cunoscută – intră. Biroul în care nimerise era mic, cenușiu, iar grămezile de hârtii în dezordine contribuiau și ele din plin la impresia neplăcută. Dar măcar omul care stătea cu spatele la el, încercând să îndese prea multe dosare într-un fișet metalic prea mic îi era cunoscut.

-Bună ziua. M-am întors din concediu și aș vrea să aflu ce se întâmplă aici.

-Bună ziua. Omule, dar tu nu citești ziarele de loc? Nici la televizor nu te uiți?

Joel ridică din umeri.

-La ferma tatălui meu lumea nu se omoară după ziare, iar singurul televizor din casă stă

mereu pe postul local, care transmite zi-lumină muzică și filme vechi cu John Wayne. Acolo știre se cheamă cine a câștigat ultimul rodeo și cine are cei mai mulți viței de la o singură vacă. Restul lumii nici nu există, nici nu contează. Așa că fii bun și lămurește-mă.

-Păi, am fuzionat cu o societate hotelieră și acum ne numim Atlantic Hotels, cred că ai văzut noua siglă. De fapt ei au optzeci la sută din capitalul noii societăți, câțiva investitori mai mici zece la sută și fosta Atlantic Voyages restul de zece la sută.

-Adică am fost înghițiți, preciză Joel, așa cum balena înghite planctonul. Cum naiba s-a putut întâmpla asta, cu activele pe care le avem? Oare Steaua Atlanticului nu valorează sutele de milioane de care vorbeai acum două săptămâni?

-Joel, stai jos și încearcă să fii calm. Știu că nu e ușor pentru tine, dar, ca să nu lungesc vorba, Steaua Atlanticului nu mai există.

-Poftim? Cum adică, ce vorbești tu acolo?

-Simplu. Noii proprietari au decis că va aduce venituri mai mari dacă va fi transformată în hotel plutitor.

-Ați înnebunit cu toții? Cu motoarele pe care le are? E încă o navă de ultimă generație, i s-a prevăzut o durată de exploatare de patruzeci de ani și navighează doar de cincisprezece. E ca nouă și e ultraperformantă la clasa ei.

-Aici nu te contrazic. Tu ai fost căpitanul și știi cel mai bine ce poate. Dar pe acționari asta nu-i privește, atât timp cât nimeni nu mai vrea să călătorească pe mare și prețul acțiunilor a scăzut cu două treimi din valoarea lor.

-Din cauza nenorocitului de ziarist? întrebă Joel din ce în ce mai furios.

-Zău, omule, chiar nu știi nimic? Nu, cu ziaristul lucrurile s-au mai rezolvat, e vorba de naufragiu. Ai auzit de Costa Brava?

Joel căzu câteva clipe pe gânduri.

--Un pachebot de trei mii de locuri parcă, sau mă înșel eu? N-am văzut niciodată vaporul, pentru că rutele lui sunt pe Mediterana, dar mi s-a spus că e la fel de luxos ca și Steaua Atlanticului.

-Era, preciză șeful de personal. Acum e doar o epavă, un munte de fiare vechi, contorsionate, la sud de Corsica. Ce-i mai rău e că a făcut câțiva zeci de morți, nimeni nu știe deocamdată câți și oamenii s-au speriat tot atât de rău pe cât s-au îngrozit de călătoria cu avionul după unsprezece septembrie. În condițiile astea nu mai e rentabil să ai un transatlantic de mari dimensiuni. Cei câțiva curajoși care vor să călătorească pe mare se mulțumesc cu vapoare de cel mult câteva sute de locuri.

-Vedea-te-aș pe un asemenea vapor, pe furtună. Este mai instabil decât o coajă de nucă și probabil se va răsturna. Nu, pe Atlantic e nevoie de vapoare mari ca să călătorești în siguranță și confort.

-Bine, Joel, probabil tu ai dreptate, dar printre acționari nu e nici un marinar. Așa că au profitat de ocazie ca să scape firma de la faliment și de acum ne vom ocupa de hoteluri, iar navele noastre, redecorate, vor deveni hoteluri plutitoare. Motoarele vor fi dezmembrate și vândute la fier vechi, iar în spațiile astfel eliberate se vor organiza restaurante, cluburi și discoteci.

-Mi se face rău, gemu Joel. Și care urmează să fie soarta personalului?

-Păi, o mulțime de oameni nu erau marinari. De cameriste și chelneri vom avea nevoie, iar aceștia bănuiesc că preferă o muncă pe uscat decât una pe mare, expusă riscului. Iar marinarii… în fine, vă vom da recomandări excelente tuturor, mai ales ție care ai salvat Steaua Atlanticului.

-Am salvat-o ca s-o dezmembreze niște idioți ca voi! Joel sărise în picioare, furios la

culme. Trebuia s-o trimit pe fundul mării, poate ar fi fost mai bine pentru toată lumea.

-Ai fi murit și tu, odată cu ceilalți, observă șeful de personal.

-Și crez că un marinar nu e mereu pregătit să moară pe mare? Ești chiar mai prost decât mi-am închipuit!

-Joel, calmează-te! Ți-am spus doar că îți voi da referințe excelente. Șeful tău de echipaj și-a găsit deja de lucru, va merge la iarnă pe un spărgător de gheață, în Alaska. Bănuiesc că tu ai perspective mai bune de atât: te poți duce oricând la ferma tatălui tău, acolo nu depinzi de nimeni și ai avea parte de o viață liniștită.

După roșeața care urcase în obrajii lui Joel, șeful de personal știu că turnase gaz pe foc.

-Îți doresc ca de-acum, oriunde te-ai duce, să-ți miroase a bălegar, tună căpitanul. Vei vedea atunci cum e să ai parte de viața liniștită la o fermă, dacă nu ai nici un pic de chemare pentru asta.

Interlocutorul făcu fețe-fețe. Joel fusese mereu un tip extrem de manierat, dar cei care-l văzuseră pe mare spuseseră despre căpitan că e iute la mânie și foarte dur. „Omul ăsta ne poate face necazuri”, gândi șeful de personal. „Lumea îl știe, s-a vorbit la televizor despre cursa aceea prin furtună spre Brest și are mulți admiratori. Dacă îl concediem așa, pur și simplu, ni se va duce naibii până și bruma de bun renume pe care o mai aveam. Șefii mei vor fi extrem de nemulțumiți și următorul care pleacă s-ar putea să fiu eu”.

-Joel, profilul nostru de activitate s-a schimbat și nu noi am decis asta, ci soarta ne-a încercat și pe noi. Acționarii au pierdut miliarde!

-Sper că ai niște ceapă tocată pe undeva dacă vrei să mă faci să plâng de mila lor!

-Departe de mine intenția asta, vreau doar să spun că nu vei pleca de aici fără o compensație materială corespunzătoare, care să-ți permită un

trai lipsit de griji sau chiar să-ți pornești propria afacere.

„Acum încearcă să-mi cumpere sufletul cu bani, nemernicul! De parcă ar putea!”

-Uite, ce spui de două sute cinzeci de mii?

-Nici să nu te gândești! Nu plec de aici fără o sumă formată din șapte cifre!

Joel se întrebă, de multe ori, după aceea, ce-i venise să ceară un milion de dolari. Fusese o inspirație de moment, era sigur că nimeni nu-i va aproba o asemenea sumă și că șeful de personal va începe să se certe. Iar el avea o poftă nebună de scandal! Dar omul din fața lui extrase dintr-un sertar un ordin de plată, gata semnat și ștampilat de directorul financiar și completă suma cerută, fără măcar o tresărire a mâinii. Când îi întinse hârtia, Joel ar fi vrut, pradă unui impuls de moment, să o rupă. Dar o voce lăuntrică îi șopti în ureche: „nu fii nebun. Ăștia sunt bani serioși, poți pleca un an de zile pe mare cu ei fără să-ți pese de nimeni și de nimic”. Luă hârtia și o băgă în buzunar, ignorând mâna întinsă a șefului de personal.

-Ți-am promis și o recomandare… începu ezitant acesta.

-Pe aia s-o iei și s-o bagi în gaura cu care gândești, mârâi Joel printre dinți, apoi ieși trântind ușa.

Șeful de personal își șterse fruntea de transpirație. „A fost un meci greu, dar mă așteptam să fie și mai greu. Ești un marinar foarte bun, Joel, dar un negociator foarte prost. Eram autorizat să-ți dau de trei ori pe-atât, ca să evit un scandal public”.

Dintr-o dată, pe când se ducea spre casă, Joel se simți în uniforma lui de căpitan de vas mai penibil decât un ins costumat de carnaval la o înmormântare. „Nu mai sunt căpitan pe Steaua

Atlanticului. Nu mai sunt nimic, tata avea dreptate”. Se duse totuși la bancă și avu grijă ca banii să-i fie virați în cont imediat, după care simți nevoia să se spele, de parcă lucrul ăsta l-ar fi murdărit. „Te-ai lăsat cumpărat” îi șoptea o voce. „Da, dar ce puteam face? M-am comportat rațional, atâta tot”. Intră în camera care deodată i se păru asemenea unei închisori, de parcă ar fi avut gratii la ferestre. Își împături uniforma și o ascunse cu năduf în fundul dulapului apoi, îmbrăcat în blugi și tricou, se privi în oglindă. „Sunt același – sau oare nu mai sunt? Ce anume a făcut să fiu eroul de la Brest? O uniformă? Faptul că aveam un vapor și un echipaj sub comanda mea? Sau dragostea de mare?”

Aruncă o privire pe geam – Atlanticul era tot acolo, gri-albăstrui, impasibil. Doar locul Stelei rămăsese gol – un loc pe care-l vor lua tot felul de vaporașe, cât de curând.. Se așeză la masă și-și luă fruntea în mâini. Vocea interioară continua monologul: „aici nu sunt decât trei posibilități – o piatră de gât și un salt în apă, o sticlă de rom sau o femeie. Tu ce alegi?” Primul gând îl duse la saltul de pe un pod, cu un bolovan legat de gât. Dar ce rezolva asta? Cui i-ar fi servit? Își luă scurta și ieși să cumpere sticla de rom. Își turnă un pahar, îl mirosi, apoi simți că i se face rău. Nu mai băuse de treizeci de ani, de când colegii lui, elevi-marinari, îl sărbătoriseră după prima manevră reușită de ieșire în larg cu o ambarcațiune dintr-un port aglomerat. Se îmbătase cumplit și – ceea ce era cel mai rău – vomitase în fața singurei fete care-i căzuse cu tronc până atunci. Iar ea dispăruse din viața lui pentru totdeauna , lăsându-i în gură un gust amar și în minte hotărârea de a nu mai bea alcool niciodată.

Supărat pe sine însuși, Joel turnă tot romul în chiuvetă și aruncă sticla goală. Se zbătu ca peștele pe uscat toată ziua, până când, pe înserat, ieși la o cafenea din port unde agăță o femeie.

-Te văd necăjit, începu aceasta obișnuita conversație cu un client. Sunt aici ca să te ajut. Spune-mi ce ți s-a întâmplat.

Ce să-i spună? Ar fi fost greu să explice fetei tot ceea ce se petrecea în inima lui, iar ea probabil n-ar fi înțeles nimic. Stătu un timp pe gânduri, apoi rosti încet:

-M-a părăsit. A plecat și simt că nu pot trăi fără ea.

Abia rostise aceste cuvinte, că adevărul lor i se relevă cu claritate. Da, îl părăsise. Steaua Atlanticului, dragostea lui din ultimii cincisprezece ani, familia lui, îl părăsise pentru totdeauna.

-A fost o proastă în cazul ăsta, răspunse fata. Ești un bărbat bine și probabil ea și-a găsit un idiot pocit.

-Nu în sensul în care crezi. A murit, am pierdut-o definitiv.

Și chiar așa se simțea, ca omul care-și pierduse marea iubire.

Fata veni mai aproape și începu să-l mângâie.

-Știu că ți-e greu, dar viața merge înainte. Nu te mai gândi la nimic, Sunt doar a ta, sunt aici numai pentru tine.

Suna banal și totuși îi făcea plăcere să audă asta. Fata era pricepută și Joel reuși să se destindă și să se simtă bine cu ea. O părăsi către dimineață, cu teama că în absența ei gândurile negre îl vor împresura din nou. Dar se duse acasă și adormi buștean - când se trezi, trecuse deja de amiază.

Avea prea mult timp și nu știa ce să facă. „Ordine”, își spuse el, „în camera asta n-ar strica un pic de ordine”. Se apucă să-și strângă toate obiectele pe care, în ajun, le azvârlise în furia lui, care încotro. Tot ce-i amintea de Steaua Atlanticului, toate hainele pe care le purtase pe vas, își găsiră locul într-o cutie de carton pe care o împinse în dulap, în locul cel mai îndepărtat și mai întunecos. „Scapă de trecut! Lasă-l în urmă!” Apoi

vocea interioară găsi un alt subiect de monolog. „Acum ești milionar. Ești un om bogat. Așa arată un tip cu bani? Ai putea să-ți cumperi un apartament cochet sau o casă, sau o mașină de lux. Sau o barcă, de ce nu? Sau să faci toate acele lucruri pentru care n-ai avut timp până acum și ți-ar fi plăcut să le faci”.

„Rahat”, gândi Joel. „Tot ce mi-a plăcut să fac a fost să fiu pe mare. Cu asta se ocupă un milionar? Își adună ciorapii desperecheați, lenjeria care trebuie dusă la curățătorie, aruncă mâncarea stricată din frigider?” Era furios pe sine însuși că se ocupa de toate acele nimicuri, dar simțea că își omoară vremea cu lucruri care odată tot ar fi trebuit făcute. Își goli buzunarele și puse în coșul de gunoi trei sferturi din conținutul lor, până când dădu de haina de vânt pe care o purtase la Plougrescant. Din buzunarul ei căzură o așchie de lemn învelită într-un șervețel de hârtie și o piatră roz de granit. „Ceea ce marea aruncă la țărm, nu mai ia niciodată înapoi”, își aduse Joel aminte. Cum era cu norocul și soarta care te alege pentru ceva măreț? Grozavă măreție – rămăsese fără serviciu și fără obiectul adorației lui, pachebotul căruia i se dăruise trup și suflet. Învârti piatra între degete și un gând îi trecu fugar prin minte: „acasă. Bretania înseamnă acasă și niciodată n-ai avut destul timp ca s-o vizitezi pe îndelete. Acum e momentul cel mai potrivit să pleci acasă”.

Nu stătu pe gânduri . Își porni calculatorul ca să-și rezerve un bilet de avion. Odată hotărârea luată, voia să plece cât mai repede.

Plecă seara târziu și survolă Atlanticul în cursul nopții. Era mai bine așa, n-ar fi suportat să privească de sus întinderea albastră, încercând să repereze cu privirea vreun punct alb, un vapor pierdut în imensitatea oceanului. Adormi în

zumzetul monoton al motoarelor și se trezi la Paris, destul de odihnit. Închirie o mașină, despături harta Franței, pe care o găsi la bord și își fixă direcția, spre nord-vest. Cina o luă la Plougrescant, la același han unde mai prânzise cu aproape o lună în urmă.

-A, bună ziua, domnule căpitan! îl întâmpină hangiul, bucuros de revedere. Tot galete și azi?

-Tot galete, răspunse Joel zâmbindu-i. Pune și ciuperci în umplutură și multă smântână, așa le făcea bunica.

Hangiul ieși să anunțe bucătăreasa, apoi reveni în pas alergător, își trase un scaun și se așeză la masa lui Joel.

-Permiteți?

-Da, desigur!

-Nu vă supărați că vă țin de vorbă până vin galetele alea, dar tot satul vuiește. Ați auzit de Costa Brava? Nici un om cu scaun la cap nu-și poate explica ce s-a întâmplat acolo și am vrea cu toții să aflăm părerea unuia mai în meserie decât noi. Știți, bărcuțele noastre nu se compară cu un pachebot, dar până și părintele zice că dacă ar fi fost el în locul căpitanului ăluia s-ar fi descurcat mai bine.

-Am înțeles că a naufragiat, răspunse Joel, dar nu știu mai mult de-atât. Am fost plecat la părinți, la țară și n-am urmărit ziarele.

Hangiul turui o oră încheiată – înainte ca Joel să mănânce, în timp ce mânca și încă mult după ce terminase de mâncat. Ceea ce povestea era incredibil: un vapor uriaș se ciocnise de o stâncă submarină în Mediterana, la o aruncătură de băț de coasta de sud a Corsicăi. Căpitanul se refugiase pe uscat înainte de evacuarea vasului, lăsându-i pe pasageri în plata Domnului și certându-se cu reprezentanții portului celui mai apropiat, care-i ceruseră să revină pe navă și să-și facă datoria. Oamenii din mica localitate Bonifacio priviseră de

pe țărm ca dintr-o lojă la teatru cum pachebotul se răsucește și se răstoarnă, iar alarma fusese dată extrem de târziu, la două ore după coliziune, când salvarea pasagerilor devenise dificilă datorită înclinării navei. Se părea că pe țărm toată lumea știa ce se întâmplase, numai cei de pe vas nu aveau habar și continuau să petreacă.

-Iar deșteptul ăla de Rossi, căpitanul, a zis că harta era greșită și că stâncile nu erau trecute pe ea, după care a spus că s-a apropiat prea mult de țărm ca turiștii să poată admira stâncile de pe mal și peisajul insulei. Numai că din întâmplare era noapte, iar din peisaj nu se vedea mai nimic. Mincinos ordinar, concluzionă hangiul.

Joe simți sângele clocotindu-i. „Un incompetent! Din cauza unui incompetent am pierdut eu Steaua Atlanticului, pentru că acest Rossi a băgat oamenilor în cap frica de mare”. În acel moment, dacă i-ar fi stat în față căpitanul de pe Costa Brava și șeful de personal de la Atlantic Voyages, Joel n-ar fi știut pe care din ei să-l strângă de gât primul.

-Ei, ce părere aveți de asta? făcu hangiul, curios.

„Nu murdăresc onoarea și renumele unui confrate, chiar dacă-l urăsc” își spuse Joel. „Ziariștii mi-au denaturat și mie spusele. Cine știe cum au interpretat acțiunile lui Rossi?”

-Nu știu, aud pentru prima oară istoria asta și sunt câteva puncte extrem de neclare aici. Steaua Atlanticului – lui Joel îi fu greu până și să-i rostească numele – avea un mecanism extrem de sofisticat care să prevadă genul ăsta de accident. Sonarul verifica în continuu fundul mării și dacă sesiza un pericol iminent, putea da în mod automat comanda Stop motoarelor, oprind înaintarea navei practic fără intervenție umană. E adevărat, dacă aș fi dorit inhibarea acestei funcții o puteam face, de exemplu la intrarea și ieșirea dintr-un port, unde erau o mulțime de obstacole. Acolo se trecea pe

clasica navigație manuală și totul depindea de priceperea timonierului. Nu pot să mă pronunț, atât timp cât nu știu de ce soi de echipamente dispunea Costa Brava. Dar nici nu-mi explic ce căuta un vas atât de mare în apropierea unui port mititel, unde sigur nu putea să ancoreze. Sincer, totul, de la un capăt la celălalt, mi se pare cusut cu ață albă.

-Asta ziceam și eu, mormăi hangiul. Ei ne cred cu desăvârșire proști, ca să înghițim povestea așa, pe nemestecate.

Care ei, hangiul n-ar fi știut să spună. Dar e clar că masoneria, guvernul mondial din umbră, iluminații și mafia erau toate amestecate.

Joel își bău sucul de portocale, apoi cafeaua, după care se interesă:

-Am venit în Bretania pentru câteva zile. Aș vrea o cameră pe aici, prin zonă.

-Cameră? Hangiul arătă în sus. E nu mai departe de etajul de deasupra capetelor noastre. Nevastă-mea se ocupă de hotel, împreună cu o nepoată și trei salariate. E curat, frumos și are pitorescul vechilor case bretone. Vă veți simți excelent la noi.

-Are și conexiune Internet?

Spre surprinderea lui Joel, hangiul dădu din cap afirmativ.

-Priza e lângă cea de curent electric pentru televizor, mascată în perete. Avem conexiune de mare viteză, la fiecare cameră!

„Bravo lor! Tehnica a pătruns peste tot” gândi Joel încântat. De cum își luă camera în primire, își porni laptopul și tastă cuvintele COSTA BRAVA. Motorul de căutare îi găsi câteva milioane de referiri la aceste două cuvinte.

În următoarele două zile, Joel ieși din cameră numai ca să coboare la restaurant sau să traverseze strada până în curtea bisericii, unde printre sute de cruci celtice vechi de când lumea, găsi câteva zeci pe care, ros de vreme, se mai putea citi numele Kervran. „Oare au fost cu toții

rudele mele?” se întrebă el. Dar nu stătu în cimitir decât ca să spună o rugăciune, apoi se întoarse în cameră și-și reluă cititul cu aviditate. Printre multele articole, filme, mărturii șocante ale supraviețuitorilor, găsi și câteva fotografii uimitoare – un vapor aproape la fel de mare ca Steaua Atlanticului , zăcând răsturnat, jumătate sub apă și jumătate afară. „Ăla nici măcar nu e naufragiu”, gândi Joel. Costa Brava nu s-a scufundat, nu zace sub apele mării, ci pare mai degrabă eșuată, ca o balenă moartă pe un banc de nisip. E dezgustător cum a ajuns în halul în care e acum. Și e inexplicabil, înainte de toate”.Și mai bizară era imaginea luată de pe insulă, din localitatea Bonifacio – vaporul avariat dominând cu silueta lui greoaie, uriașă, casele micuțe ale orășelului. În fotografie se vedeau o mulțime de gură-cască, adunați ca la urs de spectacolul inedit. „Cum naiba au putut să moară oameni acolo?” se întrebă Joel. „Au avut bărci de salvare, i-au ajutat paza de coastă și cei din port, ce au păzit marinarii aceia? E caraghios să mori pe mare, la un pas de țărm”.

Orice ar fi citit, fiecare rând confirma și întărea spusele hangiului. După două zile de studiu intens, Joel își făcuse o părere – „dacă n-a fost amestecat necuratul, sigur e o conspirație la mijloc. Rossi doar face pe prostul și mă întreb ce interes ar putea să aibă. Iar din cauza acestui ticălos, eu trebuie să-mi caut acum o slujbă”. Toată furia îi reveni – ce putea să facă? Era încă un om în putere, nu avea nici vârsta și nici mijloacele financiare (cu tot cu milionul primit) să se retragă și să nu mai muncească toată viața lui. Dar nu era nici „un tânăr care promite”, ca să fie angajat pentru entuziasmul începătorului și pentru salariul mic pe care l-ar cere. Să lucreze pe un spărgător de gheață – hm, suna destul de interesant, dar nu i-ar fi plăcut să se ducă într-un loc unde șase luni pe an ziua înseamnă trei-patru ore de lumină și un frig

îngrozitor. „Mofturosule”, îi strigă vocea interioară.

Din a treia zi de stat la han începu să iasă la plimbare. Lumea îl saluta cu respect – se auzi repede că eroul de la Brest venise să-și viziteze locurile strămoșești și Joel se pomeni conversând cu toată lumea, bucuros că bunicul îl învățase franceza și bruma de bretonă pe care bătrânul o mai ținea minte. Întors serile la hotel, își petrecea vremea cu calculatorul în brațe sau pierzând timpul prin restaurant, în compania localnicilor care veniseră la un pahar de vin. Îl mâncă limba de câteva ori să întrebe dacă mai sunt faruri vechi de vânzare și dacă da, la ce preț, dar se abținu. „Deșteptule, ai nevoie de o slujbă mai întâi”.

Unde anume găsești o slujbă în ziua de zi, dacă nu pe internet? Joel începu să caute, dar pentru marinari având experiența lui în carieră nu găsi mare lucru. Plictisit, se apucă să-și facă ordine în mesageria electronică, un lucru pe care, aflat la bordul unei nave, nu-l neglija niciodată. După ce șterse câteva mesaje comerciale, care se rătăciseră pe acolo din greșeală, tot rămase cu câteva sute, mai multe decât primise de-a lungul multor ani însumați. Majoritatea erau de la oameni al căror nume îi suna oarecum cunoscut, fără să fi putut spune unde îi întâlnise. Citi unul, două, trei, zece și simți că ochii îi ard, de parcă ar fi vrut să plângă. Oameni care-i fuseseră pasageri în cursa spre Brest, cea desfășurată în plină furtună, îi mulțumeau, recunoscători, că le salvase viața. Se apucă să le citească pe toate – erau zeci de mesaje, având un conținut oarecum asemănător. Era impresionat și fericit cum nu se simțise de mult, nici măcar în noaptea pe care și-o petrecuse cu fata din port.

Apoi dădu de un mesaj de la Jim și-l deschise. Găsi atașată o fotografie cu Jim călare pe cămilă, iar în spatele lui se vedeau piramidele. „Căpitane, m-am săturat de mare”, scria acesta.

„Am cerut celor de la Atlantic Voyages să-mi dea recomandări pentru o agenție de turism, oricare ar fi ea, cu condiția să nu-și plimbe clienții pe apă. Iată-mă așadar fotograf al grupurilor de turiști care călătoresc în nordul Africii cu societatea Sahara Dreams. Aici nu dai de apă, nici s-o cauți cu săptămânile. Nici de rom,e adevărat, dar se bea un ceai foarte acceptabil, care merge bine cu smochinele și curmalele dulci. Am auzit că din smochine s-ar obține un vin excelent, n-am gustat nimic de soiul ăsta până acum dar timpul nu-i pierdut, informația trebuie studiată. Sper că tu și membri echipajului de pe Steaua Atlanticului sunteți bine și vă salut pe toți de pe corabia deșertului, urându-vă vânt din pupa”. Urma și un post-scriptum: „aici mirajul deșertului e un lucru comun, iar uneori apar până și nave-fantomă. Cu timpul te obișnuiești cu asta, nu le mai bagi în seamă. Oamenii care studiază științele ezoterice vorbesc despre porți spre alte lumi, ascunse în piramide. Dacă îi iei în serios, așa e. Dacă nu, înseamnă că te paște o insolație. Te salut, Jim”.

Joel râse de mesajul lui Jim și de poza care-l arăta pe acesta călărind cu stângăcie, ca și cum și-ar fi temut fundul de contactul cu șaua cămilei. „Jim e tot neserios, dar e un băiat bun și talentat în ceea ce face” gândi căpitanul. „Sper să găsească vinul acela de smochine cât mai târziu și cât mai rău la gust, poate așa ar avea șansa să se vindece de patima beției”.

Următoarele mesaje îl uimiră chiar mai mult decât cele de recunoștință. Se pare că în lumea virtuală informația circulă repede, pentru că oamenii aflaseră de concedierea lui și își exprimau indignarea. Unii anexaseră extrase din ziare și Joel citi titlurile: „Atlantic Voyages își pierde nu numai activele, ci și mințile – concedierea eroului de la Brest, o greșeală inacceptabilă”. „Acțiuni de protest în porturile Brest și New York față de concedierea faimosului căpitan Joel Kervran”. „De

ce plătește Joel Kervran greșeala lui Fabio Rossi?” Unele dintre mesaje erau încă și mai interesante – pasagerii care călătoriseră în cabinele de lux și aveau averi însemnate îi propuneau diverse slujbe. „Am un mic iaht cu un motor de șase sute de cai-putere. Ai vrea să-i fii căpitan?” îl întreba unul. Altul: „am un lac pe proprietatea mea și vreau să cumpăr un vaporaș de agrement. Ai vrea să mă ajuți?” Era înduioșător, îl ungea la inimă, dar… nu se putea închipui pe sine navigând cu bărcuța pe lac, așa cum nu se putea imagina scoțând bălegarul din grajdurile tatălui său. Dar oamenii aceia fuseseră drăguți și încercaseră să găsească o soluție pentru problemele lui. Meritau un răspuns politicos, chiar dacă nici una din oferte nu-l tenta. Joel compuse o scrisoare de mulțumire, în care își exprima speranța unei colaborări viitoare, precizând că e în faza de analiză a mai multor oferte. Apoi pierdu o jumătate de zi trimițând scrisoarea la zeci de adrese.

După ce isprăvi și această activitate, coborî să ia prânzul în restaurant, ca omul care și-a terminat cu bine treaba. Pe când își aștepta galetele – de astă dată ceruse o porție cu scoici și fructe de mare – în sală intră un poștaș ducând o scrisoare. Nu mai văzuse de mult un poștaș cu o scrisoare adevărată, în plic de hârtie, cu timbrul lipit pe plic. Poșta electronică distrusese modul acesta, considerat arhaic, de comunicare. Poștașul se duse la hangiu și întrebă:

-Ascultă, meștere, stă la tine un client care se numește Joel Kervran?

Hangiul arătă spre masa la care Joel își savura oranjada. Poștașul îi întinse scrisoarea și căpitanul tresări. „Cine dracu m-a găsit aici? O fi de rău?” Examină plicul, pe care nu fusese trecut numele nici unui expeditor, apoi îl rupse cu nerăbdare. Din plic căzu o hârtie cu antetul firmei de bijuterii SAMOZ, pe care o mână scrisese: „Căpitane, sunt la curent cu tot ce ți s-a întâmplat.

Vino la Nisa și caută-mă în port, în zona iahturilor. Îți plătesc cheltuielile de drum, hotelul și eventual, dacă ne înțelegem, vei avea și o slujbă pe placul tău. Nu vei regreta, crede-mă. Al dumitale, Samuel Oz”.

„Ce caută în port un om care nu suferă marea?” fu primul gând care trecu prin mintea lui Joel. Dar hotărî, atunci, pe loc, să plece la Nisa în aceeași zi – în fond, nu avea ce pierde.

Cap.9 Oferta

Ajunse la Nisa tot fără să fi găsit răspunsul la întrebare – ce treabă putea să aibă în port Samuel Oz? Într-un târziu, renunță să-și mai bată capul. „Vrea să discute cu tine și a fost atât de politicos, încât să aleagă un cadru despre care crede că ți-ar face plăcere”, îi șopti vocea interioară. „Da de unde! Poate se plimbă doar pe acolo!” „Sigur! Ar prefera să se plimbe prin Sahara, știi bine!” Ros de curiozitate, Joel o luă spre port. La Nisa se pare că toată lumea avea iahturi, pentru că zona rezervată pentru ele era colosală. „Aici voi căuta o săptămână. Bine că mi-am găsit cazare, înainte să pornesc în căutarea nebunului”.

Nu voia în ruptul capului să facă asta, dar totuși se opri, fluierând admirativ, în fața câte unei ambarcațiuni. Cât de frumoase puteau să fie și cât de grațios se legănau pe apă, în bătaia ușoară a brizei!Joel se pomeni întrebându-se cât costă fiecare și gândindu-se la plăcerea unei vieți petrecute numai pe mare.

-Hei, Joel, vino aici, te rog!

Glasul bijutierului îl smulse din reverie. Joel n-ar fi putut auzi un strigăt mai plin de disperare, nici măcar din partea unui om care ar fi fost pe punctul de a se îneca. În loc de asta, Samuel Oz ședea confortabil la bordul unui iaht solid ancorat de un ponton, dar era galben ca ceara și înspăimântat de moarte.

-Ce faci acolo, omule, dacă nu-ți place marea?

Joel sări ușor pe ponton și apoi păși pe punte, făcând ca ambarcațiunea să se balanseze aproape insesizabil. Samuel Oz se aplecă și vomită în apă.

-Dumnezeule, în ce hal poți să fii! Nu ți-a dat prin cap să cobori pe țărm?

-Te așteptam, bâigui bijutierul mai mult mort decât viu. Vreau să faci o cursă cu nava asta și să-mi spui sincer ce părere ai despre ea.

Joel se uită înconjur. Iahtul era mic, dar arăta al naibii de bine și propunerea era mai mult decât tentantă. La bord nu se aflau decât ei doi și o tânără pe care căpitanul o observă într-un târziu - ședea deoparte, cu un aer timid.

-Sally, vino să te prezint căpitanului. Joel, ea e secretara mea. E practic omul meu de încredere în tot ceea ce fac.

Sally se ridică, lăsând să-i cadă de pe umeri cămașa înflorată, mult prea mare, care o acoperea aproape cu totul și Joel avu un șoc. Om de încredere și secretară? Nici pe departe! Femeia aceea se putea defini într-un singur fel – ca amanta unui om bogat, extrem de bogat, în stare să-și permită o bijuterie vie de asemenea clasă și rafinament. Sally era mulatră, expunând la soare un corp de culoarea ciocolatei, probabil la fel de dulce ca și aceasta. Era îmbrăcată într-un costum de baie argintiu, dintr-o singură piesă, destul de decent ca să ascundă esențialul și destul de indecent ca fantezia oricărui bărbat s-o ia razna. Era nici scundă, nici înaltă, nici slabă, nici grasă și avea forme atât de armonioase încât oricine ar fi putut înțelege de ce, după ce a creat femeia, Dumnezeu n-a mai încercat să facă nimic altceva.

-Tu ești chiar obsedat de vapoare, dacă ai remarcat-o abia acum, mustăci Samuel.

-Scuze, eram… eram puțin îngândurat.

Ce naiba ar fi putut să spună?

-Te bagi? Încerci bărcuța?

-Oh, da, cu plăcere!

-Bine, așa credeam și eu. Dar permite-mi să cobor din acest infern care plutește și se leagănă. Sally rămâne cu tine.

Lui Joel asta nu-i plăcu. Femeia era un element perturbator de primă mână. Citindu-i parcă mintea, Sally își puse cămașa lungă și largă,

care îi lăsa descoperite doar tălpile micuțe și picioarele mai jos de genunchi.

Joel îl ajută pe bătrânul bijutier să coboare. Acesta îi întinse o mână transpirată și totuși extrem de rece. „Omul ăsta e speriat ca de bombe”, gândi căpitanul. Odată ajuns pe pământ ferm, pe fața lui Samuel se așternu un zâmbet fericit.

Joel făcu câțiva pași pe punte. Comenzile îi erau cunoscute, dar în cabină găsi toată documentația ambarcațiunii, ca la un produs nou cumpărat. Și chiar așa și părea: Joel mirosi aerul – pe lângă inconfundabilul parfum al mării, se simțea și un iz de vopsea proaspătă, care abia se uscase. Ridică ancora, porni motorul și-și așeză mâinile pe timonă.

Sally se insinuă cu pași neauziți în spatele lui, dar el îi simți parfumul. „Păzește-mă, Doamne. Dacă Rossi a avut o sirenă de soiul ei la bord, înțeleg tot ce s-a întâmplat cu Costa Brava”. Încercă să-și ațintească privirea înainte și să nu vadă decât întinsul mării. Ieși din portul aglomerat, iar nava începu să lunece lin pe valuri, din ce în ce mai repede. Se lăsă o tăcere grea, pentru că Joel urmărea reacțiile iahtului, iar Sally se învârtea prin cabină fără să pară atrasă de ceva în mod special. Joel rupse primul tăcerea:

-Oh, e o minune!

-Vorbești de mine sau cu mine? rosti Sally cu o voce destul de adâncă, la fel de senzuală cum îi era toată făptura.

-Lăudam nava și de fapt vorbeam singur. Nu știam dacă te interesează…

-Mă interesează tot ce-l interesează pe șeful meu.

-Da? Atunci poate îmi spui de ce un om care nu suferă marea ar vrea să cumpere un iaht.

-Păi, aici te înșeli. Nu vrea să-l cumpere, iahtul e al lui.

-Al lui? Joel nu voia să-și creadă urechilor. Ce nevoie ar avea de un iaht un om care are rău de

mare până și pe o navă legată la țărm?

-Întreabă-l pe el. Îți va spune.

-Tu nu știi?

--Ba știu, căpitane, dar fiindcă șeful meu e proprietarul vasului, e dreptul lui să răspundă la întrebarea ta sau să tacă, dacă așa consideră că e bine.

Hotărât, femeia nu era o coțofană gureșă. Joel își dădu seama că aprecia răspunsul ei. Se întoarseră în port fără să mai schimbe alte cuvinte. Căpitanul încercase tot felul de manevre, din ce în ce mai mulțumit de comportamentul ambarcațiunii și de rapiditatea cu care răspundea la comenzi, iar Sally se pitise îndărătul unor ochelari de soare uriași, care-i mascau întreaga față și studia curioasă linia țărmului. Joel legă vaporul de ponton și sări pe uscat, după ce-o privise pe Sally coborând pe țărm cu un mers mai mult decât provocator. Samuel Oz îi aștepta.

-Ei, cum e?

-Ambarcațiunea e o minunăție, spuse Joel. Făcuse referire expresă la iaht, ca nu cumva vorbele să-i fie interpretate în alt sens. Blestemata de femeie se tot învârtea pe acolo.

-Bine, hai la restaurant să discutăm pe îndelete. Sally, știi unde să ne găsești!

Îngrozitoarea păpușă de ciocolată se retrase sub punte, coborând pe o scară abruptă. „Ia te uită”, gândi Joel „acolo nici n-am fost. Nu m-a interesat de loc faptul că nava ar mai putea avea și alte cabine în afara celei cu echipamentul de navigație”.

Bătrânul rezervase o masă retrasă într-un local plin de celebrități.

-Sunt mai multe staruri pe metru pătrat aici decât la Hollywood, comentă el, dar să le vezi fețele când va intra Sally!

Până când femeia își făcu apariția, nu discutară decât banalități – se părea că bijutierul nu era dispus să vorbească despre lucruri importante

în absența ei. Când Joel îl întrebă la ce-i trebuise iahtul, Samuel Oz zâmbi enigmatic.

-Doar nu-ți imaginezi că l-am cumpărat pentru mine! Vaporul e bun ca să mituiesc pe cineva cu el.

-Poftim? Cum vine asta, să-l dai mită? O asemenea piesă?

-Îți explic, numai să apară și Sally.

Și Sally apăru. Toate capetele din sală se întoarseră ca la comandă în direcția ei. Schimbase costumul de baie pe o rochie albă de mătase cu imprimeuri mici, negre, un mantou negru, pantofi cu toc îngrozitor de înalt și o pălărie albă, cu boruri largi, garnisită cu margarete. Era perfect conștientă de efectul pe care-l producea toată această eleganță etalată pe trupul ei fără cusur, pentru că avea un mers țanțoș și o ținută de regină. Îndată ce luă loc la masa celor doi bărbați, bijutierul începu să vorbească:

-Uite ce e, Joel. Am nevoie de priceperea dumitale într-o misiune pe care numai dumneata o poți duce la bun sfârșit. Îți propun să lucrezi șase luni pentru mine, cu același salariu pe care l-ai avut pe Steaua Atlanticului. În acest timp vreau să-mi dezlegi toate enigmele din jurul vasului Costa Brava, al cărei naufragiu nu mi se pare întâmplător. Nu-ți pot spune ce aștept de la dumneata pentru că, dacă ți-aș spune, poate că te-aș pune pe o pistă greșită. Nu știu ce vei avea de înfruntat – s-ar putea ca vasul să ascundă pericole care acum încă ne scapă.

-Dar faptele sunt clare, începu Joel. Am citit sute de articole pe tema naufragiului și toate se referă la erorile căpitanului Fabio Rossi. Din câte știu, este în arest la domiciliu și va fi judecat pentru omor prin imprudență. Ce anume aștepți de la mine mai mult decât a făcut ancheta oficială?

-Răspuns la întrebări, zise bătrânul. Ancheta a stabilit ce s-a întâmplat. Vreau să afli cum și de ce s-au întâmplat lucrurile acelea, mai

ales de ce. Spune-mi, crezi sincer că Fabio Rossi e un idiot, așa cum pare?

Joel se codi, apoi răspunse:

-În meseria noastră ni se aduc tot felul de acuzații – ba că ne place băutura, ba că ne ocupăm de contrabandă. Cât despre onoarea conjugală și fidelitatea marinarului, astea sunt deja subiecte de anecdote. Dar un singur lucru nu se poate spune despre un căpitan de vas – că ar fi un om prost. În meseria asta un om prost e un om mort.

-Așa credeam și eu. Ce părere ai despre Rossi?

-Că a primit comanda unei nave foarte mari la o vârstă foarte tânără. Cine i-a dat pe mână Costa Brava l-a considerat în stare să se descurce. Dar asta ridică semne de întrebare – dacă nu a făcut o prostie, înseamnă că a făcut o greșeală intenționată? Chiar atât de ticălos să fie? Ce interes ar fi avut?

Samuel aprobă dând din cap.

-Iată exact genul de întrebări la care aștept răspuns din partea ta. Poate că omul nu e nici prost, nici ticălos, ci pur și simplu a trebuit să aleagă între două rele și a ales răul cel mai mic. Spune-mi, ești un scafandru destul de bun ca să inspectezi nava?

-Da. Am practicat sporadic scufundările, iar Costa Brava nu e la mare adâncime. La asta mă gândeam și eu, să arunc o privire. Dar nu incomodez pe nimeni că-mi bag nasul în treaba altora?

-Ancheta oficială s-a încheiat, cel puțin partea cu adunatul probelor. În rest se va ocupa Sally să nu fii deranjat de nimeni, se pricepe de minune la asta. Îmi vine greu să mă despart de ea, dar tu vei avea de-acum mai multă nevoie decât mine de abilitățile ei. Voi trece pe la Bonifacio cât de des voi putea, iar tu mă poți căuta la Nisa de câte ori vrei. Afacerile mele de peste ocean au fost

preluate de copiii mei, iar eu pot sta aici oricât e nevoie.

„Totul sună bine, dar ce mă fac cu femeia? Aș prefera să-mi văd singur de treabă, decât cu ea. Atrage prea mult atenția, mă va încurca și – uitându-mă prea mult după ea – s-ar putea să scap din vedere lucruri esențiale legate de Costa Brava". Fie Joel avea o față expresivă, fie Samuel Oz citea gânduri, pentru că întrebă:

-Spune-mi, ai superstiții legate de prezența femeilor la bordul unui vas?

-Nu, nici vorbă. Pe Steaua Atlanticului călătoreau o mulțime de doamne.

-Și echipajul?

-Păi între cei o mie de oameni erau cam două sute de femei. Toate cameristele erau femei, în plus o mulțime de chelnerițe, de femei la curățenie, de bucătărese…

-Dar nici unul dintre ofițerii de bord, din câte dai de înțeles, remarcă bătrânul.

-Nu, nici unul.

Samuel Oz zâmbi.

-Ei, de astă dată secundul tău va fi o femeie. Sally e un om fenomenal, te va ajuta mult și e obișnuită să primească ordine și să le execute fără crâcnire.

Fu rândul lui Joel să-i întoarcă zâmbetul.

-Perfect, voi colabora cu Sally dacă așa vrei. Dar să vorbim de un secund e exagerat. Funcția asta există numai pe mare.

-Așa credeam și eu. Ți-am cerut cumva să scoți Costa Brava din apa în care zace ca să-ți vâri nasul înăuntru? Bineînțeles că va exista și mare și un vapor, altminteri m-aș fi dus la o agenție de detectivi particulari și n-aș fi venit la căpitanul Kervran. Pentru ce crezi că am cumpărat iahtul? Dacă accepți oferta mea, e al tău - ți-l dăruiesc, pune-i numele care-ți place și sparge tu sticla de șampanie de coca lui, eu niciodată n-am fost în stare să fac așa ceva.

Joel înmărmuri. Frumusețea aceea de ambarcațiune merita orice sacrificiu, chiar și să ducă armata amazoanelor până în iad și înapoi.

-Poftim? Vorbești serios?

-Sunt cât se poate de serios. Ți-am spus doar că voi folosi vaporașul ca mită.

Tot timpul cât bărbații discutaseră, Sally se ocupase absentă de o porție imensă de înghețată, de parcă n-ar fi fost vorba și despre ea.

Samuel Oz îl descifrase bine pe Joel: acesta nu putea rezista ofertei. A doua zi, căpitanul apăru cu tradiționala sticlă de șampanie, pe care Sally o sparse botezând iahtul Zeița. Joel își bătuse capul toată noaptea căutând un nume potrivit și se gândise la toate numele pe care le-a văzut cândva pictate pe ambarcațiunile bretone. Acolo era lumea legendelor Mesei Rotunde și oamenii își botezau navele Arthur, sau Merlin, sau Camelot. El însuși se frământase dacă să-i dea numele de Morgana, de Genoveva sau să aleagă numele unei zeițe din mitologia celtică, pe care o cunoștea bine. Neputându-se decide la nici una dintre zeițe, alese un nume care să le includă pe toate, iar Samuel și Sally încuviințară, găsind alegerea foarte bună.

Primul drum al Zeiței se rezumă la cele o sută de mile marine care despărțeau Franța continentală de Corsica – un drum scurt, dar destul de lung ca țărmul să dispară cu totul din vedere și în jur să nu se afle altceva decât întinderea mării. Lui Joel această priveliște îi dădea adevărata senzație de libertate, dar știa că de multe ori, pe când naviga cu pachebotul, femeile se speriau când se trezeau pe un petic de uscat mișcător în mijlocul oceanului. Trase cu ochiul al Sally, dar aceasta ședea liniștită, pilindu-și o unghie. „Măcar nu e isterică și n-are rău de mare ca bătrânul Oz. Tot e ceva", își spuse Joel resemnat. În cea mai deplină tăcere, Zeița înconjură Corsica pe la vest și se apropie din sud de Bonifacio, descriind un ocol larg.

-Oprește! strigă deodată Sally, care după ce-și terminase manichiura, venise să stea degeaba lângă postul de comandă.

„Aha! E din cele care nu suportă viteza. Soiul ăsta de femeie stă în mașină pe scaunul de lângă șofer și proorocește toate accidentele din lume, iar când nenorocitul care conduce cedează nervos și se azvârle în primul copac, de vină e tot el, că-i place viteza”. Dar Joel nu zise nimic, se resemnă și-i făcu femeii pe plac, reducând viteza până aproape la a sta pe loc. Sally se prelinse în dreptul sonarului și arătă un punct pe ecran.

-Astea se pare că sunt stâncile care au lovit Costa Brava. Cât de mult te poți apropia?

„Ah, nu e chiar afonă. Măcar se pricepe să interpreteze o imagine”.

-Pot trece pe deasupra lor, răspunse Joel. Ambarcațiunea noastră fiind mică și ușoară, nu ne afundăm în apă atât de mult ca un vapor mare, așa că vom trece fără necazuri.

-Bine, dar ia-o încet!

Sally își trase un scaun și începu să butoneze la un panou pe care Joel îl tratase până atunci cu indiferență. Nu conta ce anume se afla acolo, atât timp cât nu influența mersul iahtului. Sub mâna lui Sally un ecran se lumină și pe el începură să se perinde imagini subacvatice, frumos colorate. Joel privi ca hipnotizat.

-Ce-i aia?

-Tu vezi-ți de cârmă! Când vei putea opri în siguranță, îți explic.

Motorul se opri și Zeița începu să plutească lin pe deasupra stâncilor care-i fuseseră fatale pachebotului.

-Știai că oamenii au tot felul de pasiuni ciudate? începu Sally. Iahturile pot fi dotate cu opțiuni pentru filmarea subacvatică, în caz că te-ar pasiona subiectul. Bănuiesc că pe Steaua Atlanticului n-ai avut așa ceva, e o găselniță de ultimă oră dar am cerut la șantierul care a construit

Zeița să ne includă și opțiunea asta, pentru că în mod sigur vom avea nevoie de ea.

Joel deveni numai urechi.

-Practic, la prova se găsesc două mici videocamere imersate în apă, una pe partea dreaptă a navei și cealaltă pe stânga, ca doi ochi. Imaginea care ajunge pe ecran e suma celor două, iar aici am manetele cu care comand camerele – stânga, dreapta, sus, jos, înclinare. Iar pe butonul verde apeși când vrei să se înregistreze imaginea sub formă de film, Dacă în locul acesta s-a ciocnit Costa Brava, trebuie să găsim urme ale coliziunii.

-De unde știi să folosești toate astea, Sally? Ai mai fost pe un iaht ca Zeița?

-Nu, răspunse ea indiferentă. Dar la fostul meu lor de muncă era obligatoriu să mă împac bine cu tehnologia.

O spusese pe tonul omului care nu voia să continue discuția, iar lui Joel nu-i rămase decât să-și pună frâu curiozității. Ar fi dat un an din viață, numai ca să afle cu ce se îndeletnicise femeia înainte de a deveni secretara lui Samuel Oz.

În seara aceea ancorară la Bonifacio, după ce Zeița dăduse ocol epavei vasului Costa Brava. Spărtura provocată de contactul cu stânca dură se afla acum parțial deasupra apei, o rană adâncă, lungă de vreo șaptezeci de metri, adică având o lungime egală cu aproape o treime din lungimea totală a vaporului. Costa Brava arăta oribil, ca un animal mort, cu abdomenul spintecat. „E dezgustător”, o auzi Joel pe Sally. Nu putu decât să-i dea dreptate – chiar era dezgustător!

Sally hotărî să închirieze o cameră de hotel, deși sub puntea iahtului se găseau două cabine dotate cu tot confortul, o bucătărie modernă, bine utilată și dușuri.

-Poți rămâne aici peste noapte, începu Joel. Fiecare cabină se încuie separat.

-Știu. Cu tine nu cred că aș avea nevoie de cheie, mă simt în siguranță. Dar, vezi tu, Bonifacio

e o localitate mică în care oamenii se ocupă de orice nou-venit, în lipsă de altă activitate. Iar pe mine statutul de femeie singură, neînsoțită, mă avantajează.

Căpitanului nu-i plăcu ultima parte a răspunsului, dar nu avu ce face. O ajută să-și care geamantanul la hotel și privi cum păpușa de ciocolată dispare în dosul ușilor masive de sticlă.

A doua zi Joel o așteptă pe Sally până spre prânz, dar „secundul” nu se zărea nicăieri. Furios pe timpul pierdut, ridică ancora și se duse în apropierea epavei, unde se scufundă în apa rece. Inspectă, ore în șir, nenumăratele încăperi ale vasului, ieși la aer și se plimbă prin cabinele rămase la suprafață, bântui prin sala motoarelor, văzu o parte a calei și înotă până în cabina de comandă, încercând să evalueze dotarea tehnică a navei. Nu găsi nimic surprinzător, în afara dezordinii dezolante și a mobilierului răvășit pete tot, dar se așteptase, pe undeva, la imaginile care i se perindau înaintea ochilor. „Nimic. Nu e nimic aici care să contrazică ancheta oficială. Ce caut eu în locul ăsta trist, care-mi provoacă dureri de cap? Și ce vrea bijutierul să găsesc, de mi-a dat un vapor și salariul pe șase luni pentru asta?”

Ancoră seara în port, obosit și cu o senzație de gol în suflet. Nu se vedea nici urmă de Sally, așa încât Joel se duse să cineze singur într-un bistrou din localitate. A doua zi urma s-o ia de la capăt, căutând nici el nu știa ce. Oare făcuse bine că acceptase să lucreze pentru Samuel Oz? Adormi ostenit în cabina lui de la bordul Zeiei și visă un vas-fantomă răsărind din ceață și lovind vaporul pe care el îl comanda. Apoi se zări înotând prin încăperile abandonate, pline de apă, de pe Costa Brava, numai că visul se transformă în coșmar – epava pe care o cerceta era a Stelei Atlanticului. Joel se trezi lac de sudoare, odată cu mijirea zorilor. Nu era un om friguros, se dezbrăcă și plonjă în apa rece. După o jumătate de oră de

înotat, imaginile confuze ale visului i se evaporară din minte.

Exasperanta Sally nu se ivi nici în ziua aceea, nici în următoarea. „Asta e, va trebui să mă descurc singur. Păcat, pentru că nu părea proastă și era drăguță-foc. Oare s-a întors la Nisa și i-o fi spus lui Samuel că viața pe mare o plictisește peste măsură?” Își cumpără o lunetă și din iahtul care staționa în larg se apucă să scruteze țărmul, dar înlemni. Sally, în costumul ei de baie argintiu, își legăna formele perfecte în fața unui individ aflat pe plajă care, judecând după echipament, era instructor de scafandri. Individul arăta revoltător, cu mușchi de culturist și un slip imoral de strâmt. Sally plonjă în apă și Joel o urmări înotând. Înota bine, repede, sigură de sine și nu se temea de apa rece. Privirea căpitanului lunecă din nou spre partenerul secretarei – era genul de puști care abia scăpase de coșurile din adolescență, cu o figură destul de tâmpă, dar având bicepși și pectorali impresionanți. Tipul se uita hămesit după trupul de naiadă al lui Sally, iar ea părea că se joacă doar, conștientă de magia pe care o exercita asupra bărbaților.

Joel își întoarse ochii de la cei doi, dezgustat. Prefera imaginea dezolantă a epavei decât acel cuplu care părea că flirtează fără griji. Și, ce era mai rău, își dădu seama că simte în inimă împunsătura amară a ghimpelui geloziei. „La dracu, Joel, ești un prost. Un adevărat prost!” îi spuse vocea interioară.

În seara aceea duse Zeița în port și o legă zdravăn de ponton. Adormi greu în cabina lui de sub punte și se trezi devreme, mai bine zis îl trezi un ușor fâșâit – zgomotul discret făcut de o persoană care se furișează. Joel aprinse luminile pe navă – era încă noapte - și sări în picioare ca să prindă infractorul. Ieși din cabină și rămase stupefiat – Sally se afla pe culoarul strâmt dintre

cabine, târându-și valiza pe roți și ținând într-o mână un sul de hârtie.

-Sally, pentru Dumnezeu, ce faci aici? Ai plecat de la hotel?

-De mult, căpitane. Misiune îndeplinită!

-Scuză-mă, nu înțeleg. („Te-ai dus de fapt să stai la malacul ăla cu alură de idiot, femeiușcă ușuratică”, îi șopti, răutăcioasă. vocea din minte.)

-Nu înțelegi pentru că încă dormi. Dă-mi voie să-ți prepar o cafea, dacă ai pe aici cele necesare..

Joel o privi pregătind două cafele, în bucătăria micuță a vasului. Își schimbase hainele, abandonase rochiile de mătase pentru o ținută marinar, sau ceea ce-și închipuiau buticurile de lux că trebuie să poarte un marinar: pantaloni albi trei-sferturi, încălțări fără toc din pânză albastră, tricou albastru-marin cu guler marinar, beretă și impermeabil. „Iar eu sunt în pijamaua mea veche. Minunat” gândi Joel.

Sally puse ceștile pe masă – prepara cafeaua în stil italian, în porții mici, extrem de concentrată. O bău pe a ei fără zahăr, dintr-o singură înghițitură și oftă.

-Ce bună a fost! Sunt obosită de dorm pe mine!

-Zău? Să înțeleg că instructorul tău de scufundări e un tip atât de viril încât nu te-a lăsat de loc să dormi în noaptea asta?

Se așteptase ca ea să se supere și probabil ar fi avut motive temeinice să o facă – în fond el nu avea nici un drept să se amestece în viața ei particulară. Întrebarea îi scăpase fără să vrea, iar vocea îi sunase plină de ciudă.

-Scuze. N-am vrut să spun asta. Te privește ce faci și cu cine. Atât că te-am așteptat degeaba câteva zile și nu mi-a plăcut că ai dispărut fără să dai nici un semn de viață. Știi, secundul nu părăsește vasul fără să-i raporteze căpitanului unde se duce și pe cât timp.

Sally începu să râdă și râse cu o poftă nebună, de-ai fi zis că n-avea de gând să se oprească niciodată. După ce se potoli totuși, spuse amuzată:

-Ei, poftim, bărbați nebuni! Dacă voiam un tip viril, nu trebuia să cobor de pe iaht, aveam și aici parte de unul și încă un exemplar destul de inteligent. Nu, mie îmi trebuia exact genul de om care era instructorul – un puști plin de sine, încântat că o femeie matură se uită la el și dispus să-și dea drumul la gură și să înșire vrute și nevrute. Un prost desăvârșit, cu alte cuvinte.

Joel o privi încurcat – nu-i scăpase complimentul mascat pe care ea i-l făcuse, nici modul în care se uita la el.

-Ce vrei să spui? Că te-ai folosit de tânărul acela?

-Firește! Ai uitat că suntem în misiune aici? Eu nu. În Bonifacio există un bar în care se adună scafandri, iar la ancheta oficială scafandrii ăștia au fost folosiți din plin și instructorul meu știa tot ce se discutase acolo în ultima lună. Eu nu puteam intra în acel local – se pare că singurele femei care se aventurează în zonă sunt prostituatele în căutare de clienți.

-De ce nu mi-ai spus? tresări Joel. Sunt marinar și nu mă dau în lături să intru într-un bar mai deochiat. Am fi putut merge împreună.

-Greșit! Acum ești proprietar de iaht și oamenii cu situația ta frecventează alt soi de localuri. N-ai fi făcut decât să trezești suspiciuni.

-Și ai aflat ceva interesant de la barul acela?

Sally zâmbi enigmatic.

-Da, ceva care să mă pună pe gânduri. Naufragiul s-a petrecut seara la opt, pasagerii au coborât de pe vas între zece și miezul nopții, abandonându-și o mare parte din bunurile de valoare în seifurile de pe navă, datorită grabei și haosului creat. Primii scafandri au intrat în corpul

epavei a doua zi dimineață la opt, căutând eventuali supraviețuitori blocați în navă și obiectele de valoare lăsate în seifuri. Ei bine, majoritatea seifurilor erau închise, iar când au fost deschise, s-au dovedit a fi goale. Mulți pasageri nu au reclamat pierderea sau furtul de bunuri, bucuroși că au scăpat cu viață, dar unii au făcut-o. Nici explorările ulterioare ale vasului n-au reușit să aducă lumină în chestiune, pentru că nu s-a mai recuperat nimic.

-În ce constau aceste bunuri? Bani sau…

-Nu, în general e vorba de bijuterii.

-Ah, da, cunosc obiceiul. Joel își aminti de seara căpitanului, tradiția de pe fiecare pachebot care se respectă. Participam la fiecare traversare a Atlanticului la câte un banchet solemn, unde doamnele apăreau în rochii de seară, împodobite cu pietre prețioase. Unele erau exagerat de pline de giuvaeruri și îmi făceau impresia că se află pe vapor numai ca să-și etaleze bijuteriile. Vrei să spui că un furt de bijuterii ar putea fi mobilul naufragiului și că Fabio Rossi acoperă o bandă de hoți?

-Deocamdată nu știu nimic sigur. E doar o ipoteză de lucru, dar o ipoteză pe care nu o voi neglija. Deci acesta ar fi primul rezultat al investigațiilor mele.

-Primul? Mai ai și altele?

Sally arătă spre hârtiile făcute sul.

-Le-am obținut ieri, când am fost la Paris ca să le iau.

La figura mirată pe care o făcea Joel, femeia continuă:

-Acum pricepi de ce sunt obosită? Am luat ultimul avion ieri seară de la Paris la Bastia și azi noapte am șofat ca să ajung aici.

-Și ce sunt hârtiile alea?

Sally le desfășură – erau hărți, unele cu un aspect extrem de vechi.

-Sunt copia a tot ce există în Biblioteca Academiei Franceze și la Institutul Național de Cartografie legat de Corsica, începând de la hărțile genoveze și venețiene alcătuite în Evul Mediu, când Corsica era ocupată de orașele-stat italiene. Stâncile de care s-a împiedicat Fabio Rossi sunt desenate pentru prima oară pe o hartă genoveză de după anul 1200. Vezi deci că afirmația lui cum că nu erau pe hartă e o minciună.

Joel simți că începe să amețească. Ea făcuse o mulțime de cercetări, în timp ce el se mulțumise doar să exploreze epava, fără să găsească nimic care să-i atragă atenția și fără să ajungă la vreo concluzie. Și toate astea, în timp ce Sally flirtase cu un instructor de scafandri – Joel n-ar fi vrut să afle cât de departe mersese acest flirt, simpla idee îi dădea dureri de cap.

-Acum vreau să dorm, sunt moartă de somn, declară Sally. Mai vorbim dimineața.

Se retrase în cabina ei, pe când zorile începeau să mijească, aducând o lumină cenușie asupra mării. Până la prânz, Joel păși pe vârfurile picioarelor, ca nu cumva ea să se trezească.

Cap.10 Ipoteze de lucru

Pe la amiază, Sally se ivi în ușa cabinei sale, se întinse ca o pisică leneșă, apoi își aruncă la picioare cămașa lungă și țâșni pe punte ca o săgeată argintie, în costumul ei de baie provocator, după care plonjă în apa rece a mării.

Joel o urmări cu privirea zbenguindu-se în jurul Zeiței, tot mai convins că secretara bijutierului se împrietenise cu marea de ani buni. Se pomeni devenind curios în privința trecutului ei, dar știa că Sally nu se va lăsa descusută decât atunci când va voi ea să vorbească. După o jumătate de oră de bălăceală, femeia urcă la bord rebegită de frig, se duse iute la baie și după o vreme Joel auzi bâzâitul uscătorului de păr. Ceva mai târziu, în fața lui apăru Sally cea pe care o știa, elegantă și coafată impecabil.

-Ieșim în oraș? întrebă căpitanul.

-Nu m-am gândit la asta. Putem mânca și aici, încerc să gătesc ceva fără să te otrăvesc.

Sally gospodină era o ipostază nouă și aproape incredibilă, dar Joel trebui să admită că ea se pricepea și la asta. După ce strânse masa, dispăru în cabina ei, de unde reveni târând după sine valiza pe roți.

-Pleci? Joel nu-și putea ascunde dezamăgirea din voce.

-Nu. Dar aici e singurul loc comun unde putem discuta, fără să fim pe punte, în văzul lumii. Cabina de comandă e minunată, dar are pereți transparenți.

-Când stai la timonă, observă Joel, e mai bine să vezi pe unde navighezi, ca să nu pățești ca Fabio Rossi. De asta e cabina de sticlă.

Sally meșteri ceva la lacătul care închidea valiza (Joel observă că avea un sistem de siguranță cu cifru) apoi extrase dinăuntru și puse pe masă o

pungă de plastic, neagră și complet opacă, dublată pe interior cu o folie argintie.

-Ce-i asta?

-Ceva ce n-aș vrea să vadă toată Corsica. Punga e specială, ecranează conținutul în cazul controlului de pe aeroporturi.

Sally scoase din pungă două lanterne rezistente la apă și două aparate de fotografiat din cele micuțe, de duzină, pe care le folosesc de obicei turiștii fără pretenții de fotografi.

-Sunt comune, făcu Joel oarecum dezamăgit.

-Aşa şi trebuie să pară. Ancheta s-a terminat , cine crezi că se mai interesează de Costa Brava? Numai turiştii şi numai în mod sporadic. Ar fi bătător la ochi să apărem cu aparatură profesională ca să filmăm şi să fotografiem pe acolo. Dacă am ghicit că a fost vorba de un furt de bijuterii, nu uita că ele n-au părăsit Corsica, pentru că n-au apărut nicăieri. Cine le posedă m-aş mira să nu supravegheze discret epava, ca să vadă dacă nu cumva ne ocupăm de ea cu prea multă insistenţă. Ştii să fotografiezi?

-Ca toată lumea, nu în mod special, recunoscu Joel.

-Atât ajunge. Nu-ţi cere nimeni fotografii artistice. Aparatele astea sunt automate, doar că au mai multe moduri de lucru. Permit fotografierea sub apă, până şi la adâncimi mari, la lumină scăzută şi pot comuta pe fotografia în infraroşu. Au o putere de mărire colosală pentru detaliile fine şi filmează tot atât de bine pe cât fotografiază.

-De unde le-ai luat? Nu știam că se fabrică așa ceva.

-De la Paris, dar nu sunt aparate de serie. Mi le-a dat o persoană care știa exact ce-mi trebuie.

-Și lanternele?

-Sunt antiacvatice, emit o lumină puternică și mai au câteva mici trucuri: un dispozitiv cu

ultrasunete și un sistem laser, utile dacă ești atacat de animale marine. Nu uita, în Mediterana sunt și rechini.

Joel clătină din cap.

-Pe cine mi-a dat bijutierul ăla țicnit ca secund? Varianta feminină a lui James Bond?

Sally zâmbi.

-Nu are rost să întrebi. Poate că toate astea nu ne vor folosi la nimic. Apropo, ai un plan?

-Nu, recunoscu Joel. Nu m-am ocupat niciodată cu așa ceva și nu știu de unde să încep. Cât timp ai lipsit, am inspectat de câteva ori epava, dar n-am găsit nimic care să contrazică știrile oficiale apărute despre naufragiu. Tu te-ai mai ocupat de lucruri din astea înainte?

Întrebase ezitant, cu jumătate de gură.

-Oarecum. Nu am mai făcut anchete pe mare, dar pe uscat aș zice că m-am descurcat de câteva ori.

-Și ce propui?

-Să plecăm de la ceea ce avem. Primul lucru pe care-l cunoaștem sigur e clientul, Samuel Oz.

-Splendid, mormăi Joel cam fără chef. Samuel, care nu ne-a spus ce să căutăm, care nu ne-a dat nici un indiciu ca să nu ne influențeze părerea lui. Cu ce ne ajută asta?

-Cu mai multe decât crezi. Uneori personalitatea clientului e răspunsul la toate întrebările.

-Păi atunci tu trebuie să știi totul, pentru că lucrezi cu el. Eu l-am văzut de două ori în viață.

-Ce impresie ți-a făcut? Cum a venit la tine? întrebă Sally.

-Iartă-mă că ți-o spun așa, pe șleau, e șeful tău dar mie mi s-a părut cam țicnit. Mi-a spus că a venit să mă caute fiindcă a pierdut un pariu din cauza mea și că vaporul pe care-l comandam ar fi trebuit să se scufunde, pentru că aveam la bord o femeie cu un colier la gât, care conținea un

diamant blestemat. Mi-a ținut o teorie complicată despre entități nevăzute, din care n-am înțeles decât că el crede într-un fel de lume paralelă care o influențează pe a noastră și cu care putem comunica prin porți ascunse omului de rând.

Sally luă o foaie de hârtie și notă ceva.

-Ce scrii acolo?

-Fac planul acțiunilor noastre. Primul punct e să obținem lista de pasageri. În acest fel vom afla dacă au existat persoane care, venind în Europa pe Steaua Atlanticului, s-au îmbarcat ulterior pe Costa Brava.

-Tu crezi în povestea asta a lui Samuel cu lumile paralele?

Sally îl privi serioasă.

-Știi că fizica cuantică admite existența a unsprezece dimensiuni? Dacă spațiul e descris de trei dimensiuni, câte tipuri de spații poți descrie cu toate unsprezece?

-Unsprezece nu se împarte la trei, asta ți-o spune până și un școlar de opt ani, făcu Joel sceptic.

-Nici nu trebuie să se împartă! Dacă una sau două dintre dimensiuni sunt comune, în acestea se află probabil porțile de trecere dintr-o lume în alta.

Joel o privi ca omul care are o revelație.

-Eu te-am tratat ca pe o păpușă de ciocolată și tu ești de fapt fizician!

-Nu, nu sunt fizician. Dar am oarecari afinități cu știința și munca m-a obligat să fiu la curent cu anumite aspecte ale ei. Atât că știința n-a făcut decât să ne îndepărteze de înțelegerea empirică a acestor fenomene complexe. Străbunii mamei mele au fost sclavi proveniți din Haiti. Știau să invoce spiritele morților și să treacă în alte dimensiuni, nevăzute, fără să aibă habar de fizica modernă.

-Eu am văzut diamantul cu pricina și crede-mă că n-am simțit nimic neobișnuit în prezența lui.

Dar măcar am stabilit ce căutăm pe Costa Brava: Samuel Oz fiind bijutier, probabil îl interesează dacă a avut loc vreun furt pe vas și dacă da, ce s-a ales din bijuteriile furate. Tot e mai mult decât nimic.

Dar Sally nu isprăvise subiectul.

-Spune-mi, căpitane, după ce ai văzut diamantul acela blestemat pe Steaua Atlanticului, nu ți s-a întâmplat nimic deosebit?

-Oh, ba da! Am fost concediat dar am primit o sumă mare de bani, iar apoi am întâlnit cea mai sexy femeie pe care am văzut-o vreodată. Nu e destul?

Sally râse dar întrebă cu seriozitate:

-Ești sigur că asta a fost totul? N-a mai existat nimic altceva?

„Vasul-fantomă și moartea bătrânului Tom” gândi Joel, însă răspunse sigur de sine:

-Nu, n-a fost nimic altceva. Sunt ferm convins.

Femeia se apropiase la un pas de el și îl privi în ochi.

-Acum ai mințit! Oamenii sinceri, când încearcă să mintă, își îngustează ochii de parcă s-ar teme de lumină. E un tic nervos destul de comun – în subconștientul colectiv există credința că minciuna se simte mai bine în întuneric.

Joel roși, îl trecu un val de căldură, apoi încercă să bâiguie o scuză, în timp ce Sally păstra o tăcere mormântală. În cele din urmă, recunoscu:

-Bine, am mințit. În dimineața zilei de după furtuna aceea cumplită care ne-a prins în cursa spre Brest, am văzut un fel de vas-fantomă. Era ca o proiecție pe un ecran de ceață, proiecția Titanicului, de mult scufundat. Știu asta fiindcă am văzut cu claritate numele navei. Venea spre noi, parcă încercând să ne lovească. Timonierul meu a reușit, printr-o manevră riscantă, să ocolească arătarea, dar a făcut un stop cardiac și a murit la câteva minute după aceea.

-Ai mai povestit cuiva lucrul acesta?

-Nu, nimănui. Nu voiam să mă creadă nimeni nebun.

-Eu nu te cred nebun, îi șopti Sally la ureche. Am văzut multe la viața mea. Știai că până și în cadrul Biroului Federal de Investigații există o echipă, mică și discretă, care se ocupă cu crimele ce nu pot fi explicate nicicum pe cale rațională?

-FBI-ul se ocupă cu așa ceva? Mi se pare imposibil! De unde știi asta?

-De la logodnicul meu. Făcea parte din echipa cu pricina și a murit împușcat într-una din misiuni. De atunci m-am retras și m-am angajat ca secretara lui Samuel Oz. Știi, el și tatăl meu se cunosc de mulți ani – tata e inginer de mine și se ocupă de exploatările de pietre prețioase, undeva în America de Sud.

Joel rămase stană de piatră.

-Tu, Sally, … tu ai lucrat pentru FBI?

-Da, în tinerețe. Mai sunt solicitată și acum, ca legătură a biroului cu Samuel Oz, care e expert în diamante. N-ai idee câte pietre false circulă pe piață și cât sunt de greu de deosebit de cele autentice. Așa că, vezi, mai primesc uneori jucării de la foștii mei colegi, cum sunt aparatele astea de fotografiat.

-Acum ești în misiune?

-Of, ți-am spus doar că m-am retras și sunt secretara lui Oz. Dar dacă tot am ajuns la Bonifacio, fostul meu șef m-a rugat să fac o plimbare până la casa numită casa actorului. Aparține unui actor celebru care se cam droghează și există suspiciunea că omul ar fi utilizat de Mafie pentru transportul de stupefiante, fără știrea lui. Doar ai idee cum se deplasează starurile: cu zeci de valize de recuzită și costume, pe care nu ajung să le deschidă aproape niciodată.

Joel o privi pe Sally lung, dintr-o parte.

„Și eu care credeam că e dulce ca o păpușă de ciocolată… Ba chiar ajunsese să-mi placă!

Femeile astea…”

Părea aproape imposibil ca Sally să vrea să obțină ceva și să nu reușească – până pe înserat dobândise deja – Joel nu avea nici o idee cum făcuse ea asta – lista de pasageri de pe Costa Brava.

-Aruncă o privire și spune-mi dacă vreun nume de aici ți-e cunoscut, zise ea punând în brațele căpitanului o mulțime de foi de hârtie acoperite cu un scris mărunt, de tipar.

-Ce e cu numele subliniate? întrebă Joel.

-Morți sau dispăruți.

Joel se cutremură – erau peste treizeci.

-E inadmisibil pentru un vapor care eșuează la distanță atât de mică de un port!

-O sută cinzeci de metri de portul Bonifacio, așa scrie în raportul poliției franceze, preciză Sally.

-L-ai citit, desigur. De ce mă mir?

Femeia deveni serioasă.

-Spune-mi, căpitane, ce înțelegi prin „inadmisibil”? Există o regulă care precizează câți oameni e normal să piardă un vas, în funcție de distanța față de uscat la care a avut loc naufragiul?

-Nu am naufragiat niciodată, mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. Dar am studiat istoria navigației înainte de a-mi lua brevetul de căpitan și un capitol separat era dedicat tragediilor petrecute pe mare. Există statistici în acest sens, dacă te interesează. Și am participat la numeroase simulări, în care nu murea nimeni, bineînțeles, dar îți puteai face o imagine asupra riscurilor și a situațiilor care trebuiau evitate. Costa Brava a naufragiat pe mare calmă. În acest caz pot să-ți spun cu certitudine că treizeci de morți e prea mult.

Sally se înfioră.

-Căpitane, nu știi și nici nu-ți doresc să afli vreodată cu câtă ușurință își omoară semenii unii oameni. Îi strivesc ca pe niște gângănii, fără să simtă nimic, nici o urmă de remușcare.

-Stai, vorbim despre crimă aici?

-Nu despre crimă, ci doar despre o ipoteză de lucru pe care va trebui s-o aprofundăm.

Tulburat, Joel se apucă să citească listele de pasageri. Erau trei mii de nume, așa că acțiunea îi luă ceva timp, dar în final exclamă, uimit:

-Ia uite aici! Evelyne Bishop, femeia cu diamantul blestemat, ocupa un apartament de lux pe Costa Brava, tot așa cum a făcut și pe Steaua Atlanticului. În ambele cazuri a fost însoțită de sora ei, Caroline Mac Namara, o femeie oarbă. Se pare că au supraviețuit amândouă, pentru că numele lor nu apar subliniate.

Sally luă foaia de hârtie botezată pompos plan de acțiune, tăie „Costa Brava – listă de pasageri” și scrise „crimă?” apoi „diamant blestemat” și în final notă numele celor două femei, Evelyne și Caroline.

A doua zi de dimineață, Joel își verifica pe punte căsuța poștală, când ochii îi căzură pe un mesaj nou-venit de la Samuel Oz.

-Sally, avem o invitație! Pe mâine seară șeful tău a rezervat o masă la un restaurant din Nisa și ne propune să cinăm împreună.

-Asta e bine, observă ea. Ar fi suspect ca Zeița să zăbovească prea mult în port la Bonifacio sau pe lângă epavă. Un iaht e făcut să circule, vine și pleacă.

-Dar cine e Carla? se interesă Joel. Uite aici: „va veni și Carla, cu o prietenă de la Paris”.

Sally începu să râdă.

-Ha, eroule, vei nimeri pe un câmp de bătălie și-ți spun de pe-acum că terenul e minat. În fine, un bărbat care nu se interesează de modă sau de bijuterii s-ar putea să nu sesizeze nimic, dar pentru mine va fi foarte amuzant. Știi, de când

Carla a devenit măricică și a început să-și impună voința, eu sunt cea care ține scorul meciurilor dintre ea și Samuel Oz.

-Cine e Carla? Tot nu mi-ai spus.

-Șeful meu nu ți s-a lăudat cu familia lui numeroasă?

-Ba da. Zicea ceva de cinci băieți și trei fete, dacă am reținut bine.

-Așa e, aprobă Sally. Ei bine, Carla e fiica băiatului mijlociu, al treilea dintre cei cinci. E nepoata preferată a bătrânului, încăpățânată, rebelă, singura care și-a înfruntat bunicul și și-a ales cariera fără să-l consulte pe el și tot singura care i-a moștenit imensul talent. Numai că între ei e un conflict de stiluri și de orgolii. Pe scurt, bătrânul – îi știi părerile ciudate și conservatoare – a interzis femeilor din familie să se ocupe cu șlefuirea de diamante. Carla a copilărit pe lângă tatăl ei, șlefuitor cum au fost toți bărbații familiei, de decenii și a vrut, în mod firesc, să urmeze meseria tatălui ei. Când bătrânul i-a interzis asta, fata s-a revoltat și a jurat să nu mai poarte decât bijuterii create de ea însăși. Samuel are o slăbiciune pentru Carla – copila a fost dintotdeauna deșteaptă și precoce – așa că a încercat s-o împace, trimițându-i de ziua ei, la șaisprezece ani, un colier cu diamante care valora peste două milioane de dolari. L-a primit înapoi printr-un curier, cu un bilețel pus în cutia bijuteriei de draga nepoată: „păstrează-ți rahaturile sclipitoare pentru tine”.Am crezut că Samuel o va lua razna - e un om generos și știe că nimeni nu-i poate refuza darurile. Îți dai seama ce soi de om e Carla, dacă pe când nu era decât o puștoaică nu s-a lăsat ademenită cu un cadou pentru care ar ofta și o regină? În fine, asta a fost acum șase ani. Zgâtia s-a mai maturizat, a devenit o tânără femeie și a decis să plece la Paris ca să studieze desenul și creația de bijuterii. La balul de absolvire al școlii bătrânul a încercat iarăși să-i trimită bijuterii, dar

ea a purtat pe gât o panglică de catifea de care atârnase mărgele de sticlă înșirate astfel încât să formeze modele complicate și lucrul i-a ieșit atât de bine, încât a apărut pe coperta unei reviste pentru femei.

De atunci s-a apucat de altceva, mai nou creează podoabe din pastă polimerică – e un soi de plastilină care se modelează cu mâna și se usucă la aer, apoi Carla ia fiecare piesă și o pictează. Genul ăsta de lucruri prinde bine în rândul studentelor și fata trăiește din veniturile pe care i le aduce un mic magazin deschis în Montmartre, în care ea și un grup de prieteni vând produse artizanale făcute de ei înșiși. Samuel era gata să-i trimită bani de studii, dar Carla e pe val cu creațiile ei și se descurcă foarte bine de una singură. Este o admiratoare înfocată a lui Lalique, care a combinat sticla cu pietrele prețioase și alte materiale, în timp ce bătrânul e un tradiționalist, singurele materiale cu care lucrează sunt aurul și platina, iar amestecul cu sticla, argintul, lemnul, sideful sau altele din aceeași categorie îl consideră o crimă de lezmajestate. Așa că fii gata să cinezi mâine cu o fată în blugi și tricou, cu podoabe fistichii și care schimbă cu adoratul ei bunic remarci pline de venin. Dar nu uita că în ciuda stilului ei nonconformist, Carla e un talent excepțional, mult peste copiii și ceilalți nepoți ai șefului meu – îți dai seama cât suferă el că nu poate controla acest vulcan care clocotește de idei.

-Hm, promite să fie o seară interesantă, spuse Joel.

-Da, dacă nu faci nici o remarcă legată de modul în care se îmbracă iubita nepoată și nici de podoabele pe care le poartă. Altfel va trebui să arbitrezi o dispută între cei doi și ajungi ca Paris când a fost nevoit s-o aleagă pe cea mai frumoasă dintre zeițe: oricum faci, tot vei supăra pe cineva.

-Atunci să zicem că nu mă pricep de loc și nici nu mă interesează ce poartă femeile. E bine

așa?

-E cel mai bine, acceptă Sally. Dacă Samuel și Carla vor ajunge să se certe, ca de obicei, le putem vorbi de Costa Brava și de ancheta noastră ca să-i liniștim.

Joel îndrăzni să-i pună întrebarea care-l frământa de ceva vreme:

-Sally, ești un scafandru tot atât de bun pe cât înoți de bine? Mă gândeam că poate te interesează să aruncăm o privire asupra epavei. Eu n-am găsit nimic interesant, dar femeile au un simț al detaliului mai dezvoltat.

-Bineînțeles că mă descurc, căpitane. Spune-mi numai când plecăm și mai ales lasă iahtul aici în port sau du-l să plutească în altă parte. Vom înota sub apă până la Costa Brava, așa trezim cele mai puține suspiciuni. Tot am aflat de unde-și procură scafandrii din Bonifacio tuburile de oxigen la preț mic, așa că ar fi cazul să le folosim și noi pe ale noastre.

Joel o privi pe Sally trăgându-și costumul de neopren peste cel de baie argintiu și înhățând lanterna și aparatul de fotografiat. Plonjă în apă ușor, aproape insesizabil, în așa fel încât iahtul să se afle între ea și țărm și să-i ofere o acoperire.

„Deșteaptă femeie” gândi Joel și o imită întocmai. Sally înota nu numai repede, ci și fără să obosească și căpitanul trebui să admită în sinea lui că n-ar fi ajuns mai repede la epavă nici dacă ar fi fost singur. Femeia făcu ce făcuse el în zilele precedente – inspectă cabinele, restaurantele, coridoarele, sala motoarelor, cotrobăi prin dezordinea care domnea peste tot și acordă un interes aparte seifurilor, atât celor din apartamentele de lux, cât și celui comun. Acum toate erau deschise, așa cum le lăsaseră scafandrii poliției și cei ai societății care asigurase vasul. Sally își folosi din plin aparatul de fotografiat, făcând sute de poze în fiecare loc, dar insistând asupra mecanismului de închidere al seifurilor.

Alternară inspecția în apele puțin adânci cu înotul la suprafață, ca să-și economisească oxigenul, grijulii să nu fie văzuți de un eventual observator aflat pe țărm. Costa Brava expunea către Bonifacio punțile superioare, cu jumătate din cabine în apă și celelalte aflate la suprafață, iar cala se afla în partea opusă localității.

-E bine așa, constată Sally. Urmele coliziunii se găsesc în cală și acolo trebuie să ne uităm cu atenție. Poziția vasului ne avantajează.

-Oare o spărtură lungă cât o treime din navă nu te convinge că s-a ciocnit de ceva? întrebă Joel. Coliziunea cu stânca e un lucru clar, stabilit de ancheta oficială.

-Da, căpitane, dar asta nu răspunde decât la întrebarea ce s-a întâmplat, nu de ce sau cum. Cred că noi va trebui să săpăm ceva mai adânc decât a făcut ancheta oficială. Nu uita, poliția a primit probele de la scafandri, nici unul dintre anchetatori n-a fost personal sub apă și n-a văzut cu ochii lui epava decât de la distanță.

Avea dreptate și cu toate acestea era exasperant de minuțioasă și de înceată. „Dacă munca lui Hercule Poirot însemna să numere firele de praf din încăperea în care s-a comis crima, îmi piere tot cheful de meseria asta”, gândi Joel.

Acum Sally făcu o fixație pentru ceea ce devenise un perete lateral, dar fusese cândva fundul calei. Fotografia într-una, când deasupra apei, când sub ea.

-O spărtură e o spărtură. Ce naiba ai văzut acolo?

-O porțiune de dușumea de pe care vopseaua s-a luat prin frecare, departe de spărtură, ca și cum un obiect greu ar fi fost târât pe acolo. Joel, ce se găsește de obicei în cala unui pachebot?

-Ce nu se găsește? De la spații de depozitare pentru diverse obiecte până la încăperi goale care trebuie să rămână astfel, ca linia de plutire a vasului să fie exact cea calculată de

constructor. Dacă vasul se adâncește prea mult în apă, din cauza unei încărcături exagerat de grele, nu e bine, dar nici dacă stă prea la suprafață nu e în ordine, pentru că devine instabil la vânt puternic. Cred că te dezamăgesc acum, dar îți spun că majoritatea istoriilor cu navele pline de marfă de contrabandă sunt simple povești, fiindcă nici un marinar cu scaun la cap n-ar încărca exagerat cala unui vapor. Pe Steaua Atlanticului aveam chiar un compartiment dedicat tuturor nimicurilor inestetice care n-aveau loc în altă parte și care nu arătau bine în zona rezervată pasagerilor.

-Combustibilul navelor se transportă în lăzi?

-Nu, Sally, e lichid și e livrat în recipiente dedicate. Dar oricum locul lui e undeva lângă sala motoarelor, nu în cală.

-Da, dar aici e urma dreptunghiulară a unei lăzi mari de lemn – uite, am găsit și o așchie. Lada era din lemn negeluit, nevopsită. Ce presupui?

-De unde să știu eu? Poate nisip, dacă Fabio Rossi a avut ca animal de companie o pisică. Sau… sincer, nu am habar.

Sally nu păru să guste gluma cu pisica.

-Păcat că nu știi, pentru că e interesant. Erau de fapt două lăzi, exact pe linia mediană a calei, una la o treime de prova și cealaltă la o treime de pupa. Am măsurat cât se poate de precis, cu lungimea brațului meu. Apoi am căutat sub apă, dar aici nu se mai află nici o ladă.

-Ești convinsă că urmele de care vorbești sunt de la ultima cursă? Spațiile pentru pasageri trebuie mereu să arate bine, dar cele tehnice nu se vopsesc cu anii. Dacă pe undeva s-a scorojit vopseaua, așa rămâne.

-Bine, voi afla când a fost vopsită cala pentru ultima oară, făcu ferm Sally.

-Află după ce ajungem pe țărm, i-o întoarse Joel. Ne trebuie oxigen până să ajungem la Zeița, asta dacă nu vrei să înoți spre ea la suprafața apei.

Sally nu zise nimic, se afundă sub apă și ieși din cală prin spărtura uriașă provocată de contactul vasului cu stânca. Joel o urmă. Urcară la bordul Zeiței venind, aparent, din direcție opusă epavei, tot fără să fie observați de pe țărm. După duș și uscarea părului, Sally apăru în bucătărie unde lăsase „planul de acțiune” și notă „lăzi – vopsea cală”.

-Joel, dacă un pachebot transportă și altceva decât pasageri, asta se menționează în vreun act? Există un soi de foaie de parcurs, ca la camioanele de mare tonaj?

-Un pachebot transportă prin definiție oameni, explică Joel. Nu poate fi vorba de un transport mixt, oameni și mărfuri. Indiferent ce s-a aflat în lăzile care te interesează pe tine, era nevoie ca lucrul acela să se afle la bord, asta e tot.

-Tu n-ai avut niciodată lăzi pe Steaua Atlanticului?

-Ba da, recunoscu Joel. Cala era împărțită în mai multe compartimente, dintre care unul pentru alimentele neperisabile, care nu aveau nevoie să stea în camerele frigorifice. Dar Steaua Atlanticului era un transoceanic, nu exista posibilitatea aprovizionării pe parcursul drumului. Costa Brava debarca turiștii care aveau poftă de vizitat localități în fiecare port destul de mare ca nava să poată trage la mal cu tonajul ei impresionant. Cât timp turiștii erau pe țărm, bucătăriile restaurantelor aveau vreme destulă să fie aprovizionate.

-Sau era timp destul ca cei interesați de contrabandă să-și desfășoare activitatea în voie, replică Sally.

-Mda, e posibil. Te gândești la ceva anume?

-Stupefiante? întrebă femeia.

-Zău, Sally, hotărăște-te ce anchetăm noi aici: un furt de bijuterii, un șir de crime sau un trafic de droguri?

-Având în vedere că clientul nostru e bijutier, înclin spre furtul de bijuterii, spuse ea zâmbind. Dar deocamdată astea nu sunt decât…

-Știu. Ipoteze de lucru.

Cap.11 O cină între prieteni

-Auzi, tu cu ce te îmbraci diseară? întrebă Sally în loc de bună dimineața.

Joel zâmbi.

-Am norocul că nu sunt femeie. Niște pantaloni și o cămașă mai de doamne-ajută s-or găsi pe aici, nu crezi?

-Asta nu ajunge. Trebuie să plecăm la Nisa chiar acum, pentru că la Bonifacio sunt slabe șanse să facem cumpărături.

-Nu am chef de cumpărături și nu le văd rostul.

-Bănuiam eu, dar pornește motorul ăla odată și-ți explic pe drum.

Când Corsica pieri din câmpul ei vizual, Sally se instală comod pe punte și începu să explice:

-Fii sigur că Samuel a ales un restaurant unde ținuta e obligatorie, fie și numai ca s-o scoată pe Carla din eterna ei pereche de blugi. Vrei să nu poți intra în sală pentru că nu ești îmbrăcat conform etichetei impuse?

-Nu m-am gândit niciodată la asta, recunoscu Joel. Până acum a fost ușor pentru mine – eram căpitan pe Steaua Atlanticului și purtam mereu uniforma, care era bună la toate: și pe punte și în cabina de comandă și la seratele pretențioase. Simplu și fără bătaie de cap! Adevărul e că habar nu am cum să mă îmbrac când e vorba de hainele civile, dar nici nu mă pasionează subiectul.

-Pe tot ce purtai scria Steaua Atlanticului? întrebă Sally curioasă.

-Ei, nu chiar pe tot. Pe șosete aveam brodată doar o ancoră.

-Hm, încerc să-mi imaginez cum arăta lenjeria ta și cam ce ți-ai tatuat pe piele.

-Încerci prea multe! Mi-am tatuat o ancoră pe un braț și o timonă pe celălalt, ca toți elevii-

marinari.

-Și pot să jur că ai pe spate pomelnicul tuturor iubitelor abandonate prin câte un port, pe fiecare fesă câte o sirenă și pe piept o inimă străpunsă de o săgeată.

-Propun să încheiem discuția asta, făcu Joel vizibil incomodat de subiect. Iar tatuajele cu sirene mi s-au părut întotdeauna culmea prostului-gust.

Sally nu răspunse, coborî sub punte de unde chicotitul ei se mai auzi multă vreme.

Deși se temuse de tot ce putea fi mai rău, Joel nu avu parte de alergături interminabile prin magazine. Sally îl conduse de-a dreptul într-un mic butic cu vitrina plină de piese de îmbrăcăminte albastre, aranjate cu stil în jurul unor năvoade, colaci de salvare și ancore uzate de vreme. În interior, din loc în loc, fuseseră amplasate boluri de sticlă pline cu scoici.

-Îmi place locul, recunoscu Joel.

-Te-am adus aici pentru că au cele mai bune haine cu specific marinăresc. Chiar dacă Zeiţa nu e un pachebot, îţi poţi alege câteva piese din care să-ţi compui un costum de căpitan de vas. Ah, şi probabil găseşti şosete cu ancore.

Când Joel ieşi din cabina de probă, Sally murmură abia auzit:

-Îmi vin gânduri indecente văzându-te aşa.

Se întoarseră la bordul Zeiţei încărcaţi de pachete.

-Mai avem timp până diseară, observă Joel. Dacă vrei să te plimbi prin Nisa, lumea e a ta.

-Am treabă, îi aruncă Sally laconic peste umăr.

-Alt lac de unghii?

-Nu fii prost! Computerul tău!

Joel nu-şi iubea laptopul peste măsură. Nu avea răbdarea unui om sedentar, să şadă şi să apese pe taste. Înţelegea că devenise un accesoriu de neînlocuit în navigaţie, consulta asiduu tot felul de prognoze meteo disponibile în lumea virtuală, dar

în adâncul sufletului îşi spunea adesea că i-ar fi plăcut să trăiască în vremurile în care navigaţia se făcea cu busola şi sextantul, iar vântul umfla velele. Prin urmare pe laptopul lui se găseau o serie de fişiere în dezordine, majoritatea fotografii ale unor ambarcaţiuni sau din cele făcute de Jim pe Steaua Atlanticului. Nu-l deranja de loc că Sally se apucase să-i dacă ordine, strângând toate pozele şi clasându-le după subiecte în fişiere pe care le boteză „vapoare”, „vapoare vechi”, „porturi” și așa mai departe.

-Vreau să descarc conținutul aparatelor noastre de fotografiat, probabil Samuel va fi interesat să vadă ce am făcut până acum.

-E dreptul lui să știe, el e clientul, răspunse Joel.

-Am pus toate pozele de pe epavă în fișierul „Costa Brava” preciză Sally. În plus ți-am făcut ordine în grămada de poze, exceptându-le pe astea, pe care nu știu unde să le pun, fiindcă n-am nici o idee ce reprezintă.

Joel privi ecranul calculatorului.

-E ceața de pe ocean, spuse el fără ezitare. Sunt pozele lui Jim din dimineața în care am văzut vasul-fantomă. Aparatul de fotografiat nu a înregistrat nimic.

Sally deschise un nou fișier pe care îl boteză „paranormal” și puse pozele acolo. Lui Joel nu-i plăcu numele ales, dar oricât și-ar fi bătut capul, nu găsi unul mai bun, așa că tăcu. După ce termină de aranjat pozele, Sally dispăru în cabina ei și nu se mai ivi pe punte decât spre seară. Când o văzu, Joel amuți. Femeia purta o rochie albă care-i lăsa un umăr descoperit, mulată pe corp și terminată la poale în franjuri lungi, împodobite cu mărgele de lemn. Deasupra cotului avea o brățară bătută în nestemate, se încălțase cu sandale aurii cu toc înalt și ținea în mână o poșetă mică, în ton cu încălțările. Se machiase în culori sidefate, care arătau extrem de bine pe pielea ei ciocolatie, iar de

răcoarea nopții o ferea o pelerină ușoară, din lână albă căptușită cu mătase aurie.

-Nu te holba la mine, steaua serii va fi în mod sigur Carla. Deși s-ar putea ca nici prietena aia a ei să nu arate rău. Nu știu, n-o cunosc, acum o voi vedea pentru prima oară.

„Vor fi trei femei la masă” gândi Joel. „Bietul Samuel Oz și bietul de mine!”

Bijutierul îi întâmpină într-un separeu discret al restaurantului, bucurându-se ca un copil când Joel îi spuse că aduseseră laptopul cu pozele făcute pe Costa Brava.

-Excelent, le vom putea arăta și Carlei, asta bineînțeles dacă va reuși să intre aici fără scandal. Cred că nu are nici o șansă în blugii ei tăiați cu lama, va fi trimisă înapoi să se schimbe.

Bătrânul nu terminase de vorbit când Sally își aținti privirile către intrare și lansă un „oooo” surprins. Carla se îndreptă vijelios spre ei, își îmbrățișă bunicul, o sărută pe Sally pe obraz și fu prezentată căpitanului.

-Când te privesc de la picioare spre cap, ești impecabilă, remarcă Samuel. Când te privesc însă de la cap la picioare…

-Bunicule, nu fii conservator. Este culoarea anului și-mi stă bine.

…asta pentru că tânăra avea părul tuns scurt,coafat cu mult gel în formă de țepi și colorat în nuanțe de verde și albastru. În rest, părea un om aproape normal: o puștoaică pistruiată,cu sânii mici și fund obraznic, îmbrăcată în pantaloni de mătase neagră, corset din paiete argintii și o cămașă de voal semitransparent, brodat cu motive reprezentând dragoni chinezești, în culorile părului ei. Podoabele Carlei – cercei lungi, amuletă atârnată pe o curelușă de piele neagră și inel – erau toate ornate cu dragoni verzui-albăstrii, extrem de reușiți, despre care Joel bănui că reprezentau creația fetei.

În spatele Carlei, o ființă exuberantă și expansivă, stătea o femeie de vreo treizeci de ani, cu un aer mult mai distant.

-Ea e prietena mea Nelly, o prezentă Carla. E scriitoare și ne-am cunoscut în Montmartre, unde se inspira pentru o viitoare carte de succes.

-Sunt încântată să vă cunosc, Carla e așa de drăguță și mi-a povestit atâtea despre bunicul ei, rosti Nelly cu o voce de mezzosoprană, extrem de plăcută (expresia lui Samuel era impenetrabilă, nu trăda nimănui cam ce părere avea bătrânul despre povestirile nepoatei favorite).

Scriitoarea nu dădu mâna cu nimeni, salută doar înclinându-și discret capul către fiecare din ei, cu un zâmbet pe buze. Chiar și cu această prezentare rece, zâmbetul ei strălucitor reuși să creeze o impresie favorabilă. Se așezară cu toții la masă – Nelly nimeri lângă Sally și contrastul dintre cele două fu izbitor. Pielea scriitoarei, atât cât lăsa să se vadă rochia cu mâneci lungi, părea de-a dreptul sidefie, sclipitor de albă în comparație cu ciocolatiul mulatrei. Nelly era blondă, de un blond foarte palid, auriu-argintiu și avea o culoare rar întâlnită a ochilor – un violet intens și adânc, de a cărui frumusețe era perfect conștientă, din moment ce-și alcătuise ținuta bazându-se pe această unică nuanță

„Unde am mai văzut-o pe femeia asta?” se întrebă Joel. Era convins că o mai văzuse pe undeva, ochii ei magici îi trezeau o amintire pe care nu reușea s-o localizeze nicicum. Sigură de puterea intimidantă a ochilor ei strălucitori, Nelly își puse o pereche de ochelari de soare, cu rama împodobită cu cristale sintetice. În lumina discretă din restaurant era cam ciudat să porți ochelari de soare, dar lui Nelly ramele alungite îi veneau foarte bine, dându-i un aer intelectual, de adevărat om de litere (s-a mai văzut scriitor care să nu fie miop?).

Conversația se legă ușor, parcă de la sine. Subiectul care încă ocupa spații importante în paginile ziarelor era naufragiul vasului Costa Brava.

-Nu mi se pare normal ce s-a întâmplat acolo, începu Carla. Am impresia că suntem duși de nas cu toții.

Sally și Joel priviră spre bijutier, iar acesta înclină din cap către cei doi, un gest pe care Nelly îl observă tresărind surprinsă.

-Cred că bunicul tău ne dă voie să vorbim despre asta, spuse Sally. De fapt l-a angajat pe domnul căpitan ca să facă o anchetă personală, independentă de cea oficială.

Carla căscă ochii mari.

-Bunicule, ai făcut tu asta? E grozav! Dar nu știam că te interesează vapoarele.

-Vapoarele nu, ci doar ceea ce transportă ele. Pe puntea pachebotului Costa Brava s-a aflat și doamna Evelyne Bishop, purtând un diamant a cărui istorie m-a pasionat mulți ani. Se spune - și am dovezi concrete – că piatra ar fi blestemată.

-Uau! Carla făcu o figură de copil care tocmai l-a întâlnit pe Moș Crăciun. Când se mira așa, părea extrem de copilăroasă și mai tânără decât cei douăzeci și doi de ani ai ei.

-Dovezile acestea rezistă la o analiză atentă? Sursa care susține că piatra ar fi blestemată e credibilă? se interesă Nelly.

-Prietena mea e mereu peste măsură de rațională, interveni Carla.

-Sursa e mai presus de orice dubiu, întări bijutierul.

-Dacă e așa, de ce n-ați încercat s-o abordați pe această Evelyne?

Întrebarea lui Nelly era, în fond, justificată. Bijutierul pufni:

-Pentru că e o persoană imposibilă. Ea e convinsă că piatra i-a purtat noroc în viață și n-o

interesează de fel că diamantul ei a distrus o mulțime de existențe, atât timp cât ea e norocoasă.

-Totuși, spuse Sally care până atunci asistase doar la discuție, nu e o idee rea să încercăm să intrăm în vorbă cu ea. Unde se află Evelyne Bishop în acest moment?

-Acum două zile am văzut-o plimbându-se pe malul mării, aici la Nisa.

Afirmația lui Samuel Oz stârni mirare. Bătrânul continuă:

-Prin nu știu ce minune s-a lăsat convinsă de sora ei să mai rămână în Europa o lună sau două, până se desprimăvărează. Suntem abia la început de martie și ea a avut deja două călătorii agitate pe mare anul ăsta.

-Să ia avionul!

-Carla, fetițo, Evelyne nu circulă cu avionul. Soțul ei a murit în accident de avion și de atunci e foarte reticentă.

Fata nu mai spuse nimic. Profitând de momentele de liniște, Sally propuse cu diplomație să se adune cu toții în jurul calculatorului, ca să vadă pozele de pe Costa Brava. Observase că bătrânul se uita cu o căutătură tot mai aspră la dragonii Carlei și experiența îi spunea că e mai bine să deschizi umbrela înainte de ploaie, decât după. Propunerea fu primită cu un entuziasm general, până și Nelly, care avea un comportament reținut, se apropie de grupul format în jurul laptopului lui Joel. Căpitanul aproape că-i simțea atingerea, tot așa cum simțea parfumul înnebunitor al lui Sally. Dar dinspre Nelly se răspândea un aer rece, de parcă femeia ar fi fost un sloi de gheață.

Sally își prezentă „ipotezele de lucru”: furt de bijuterii, un lanț de crime, transport de stupefiante și fiecare se arătă încântat de o altă presupunere. Samuel Oz era atras, bineînțeles, de ipoteza furtului de bijuterii, Carla observă că printre studenți drogurile erau un lucru extrem de

răspândit, iar Nelly, când auzi de crimă, șopti pentru sine, dar destul de tare ca ceilalți s-o audă:

-Crimă? Ador asta! Cred că voi merge pentru câteva zile la Bonifacio. Documentarea la fața locului e cea mai bună sursă de inspirație.

-Ce gen de literatură scrieți, doamnă? se interesă Joel.

Nelly surâse.

-Oamenii nu mă cred când le spun, dar mă ocup de lucrurile paranormale. Personajele mele sunt de obicei ființe din alte lumi, din alte dimensiuni ale existenței sau chiar vampiri. E straniu ce succes au, în epoca asta suprasaturată de tehnologie, astfel de scrieri.

-Nelly are o casă în Transilvania, preciză Carla, de parcă ar fi spus că prietena ei posedă cea mai fastuoasă reședință de pe fața pământului. Acolo e adevărata patrie a vampirilor, adăugă ea făcând-o pe Nelly să chicotească.

Joel își aminti de cartea pe care o cumpărase și apoi refuzase s-o citească. Nelly Noel, desigur, cea preocupată de paranormal… „Carla ar putea să-și găsească o altă prietenă” gândi căpitanul. „Oare femeia asta crede toate aiurelile despre care scrie?” Numai politețea îl reținu s-o întrebe dacă - și unde – a întâlnit vampirii din cărțile ei. Bănuia că totul era o imensă cacialma făcută pentru oamenii proști, de o credibilitate maladivă. Apoi Nelly îi aruncă o privire din dosul ochelarilor ei de soare și Joel uită că ar fi vrut s-o provoace la o discuție în contradictoriu, de parcă frumusețea ei rece ar fi avut darul de a aduce liniștea asupra celor prezenți.

Carla se săturase de privit la poze, iar felurile de mâncare fură strânse, în așteptarea desertului. Sally se pregătea să stingă calculatorul, când mâna lui Nelly, care nu mâncase nimic motivându-și purtarea prin grija pentru siluetă, o opri.

-Ce e fișierul acela pe care scrie „paranormal”? Pot să văd și eu, dacă nu te superi?

Sally afișă pe rând fotografiile, reprezentând nimic altceva decât un fel de ceață gălbuie, fără nici un subiect vizibil în cadru.

-Cred că sunt ratate și ar trebui șterse, își dădu Carla cu părerea. Știi, bunicule, m-am înscris la un curs de artă fotografică și mă pricep oarecum.

-Ba ar trebui neapărat păstrate, o contrazise Nelly care-și scosese ochelarii de soare și privea imaginile cu o sclipire ciudată în ochi. Le lipsesc doar contrastul și claritatea, dar dacă tot susții că te pricepi, să-ți văd priceperea în acțiune.

Carla își trase calculatorul pe genunchi, instală un program de prelucrare a imaginilor și începu să butoneze cu viteză. „Chiar știe ce face” își spuse Joel. După câteva minute de muncă, fata exclamă:

-Drace, ai avut dreptate Nelly. Parcă e o imagine suprapusă peste alta – se vede un fel de vapor vechi sau ceva de soiul ăsta.

-Mai sapă, făcu Nelly. Umblă la claritate, saturează culorile, în fine, tu te pricepi la asta, nu eu. Dar îți spun că e ceva interesant acolo.

Carla își dădu toată silința, până când prietena ei o opri.

-Ajunge, altfel strici imaginea. Cred că acum obiectul e vizibil pentru toată lumea.

Joel privi șocat – ceea ce văzuse cu ochiul liber în dimineața fatidică a morții lui Tom apărea clar pe ecranul laptopului. Samuel Oz se trase mai aproape.

-Și mai ziceai că n-ai avut evenimente deosebite la bord, cu excepția furtunii. Pot să pariez că ai întâlnit asta pe mare, atunci când pe Steaua Atlanticului se afla Evelyne și diamantul ei roșu.

Joel nu avea nici o replică pregătită. Întrebă cu sinceritate:

-M-ai fi crezut dacă ți-aș fi spus adevărul? În lipsă de probe, n-ar fi fost decât o poveste de adormit copii.

-Carla, prelucrează și restul de imagini, te rog, ceru Nelly. Merită să le vedem pe toate.

Joel și Samuel Oz își abandonară discuția și toată lumea deveni atentă la munca pe care-o făcea tânăra fată. Imaginile deveniră vizibile cu claritate, rând pe rând: vasul-fantomă venind tot mai aproape de Steaua Atlanticului, detalii de pe puntea pustie, inscripția „Titanic” pe corpul navei, iar în final fata de la pupa, făcând semne cu mâna în timp ce prova fusese înghițită deja de ceață. Toate aceste fotografii arătau destul de ciudat, pentru că vasul-fantomă apărea lipsit de consistență materială – era acolo și totuși prin structura lui masivă se întrevedea sclipirea apei oceanului.

-Să-mi explice și mie cineva ce e asta, ceru Carla.

-Nu știu, răspunse Joel onest. Aș fi zis că doar un miraj, dar toată lumea trează la ora aceea l-a văzut, numai instrumentele de bord nu au semnalat nimic.

-Ai simțit ceva ciudat când vasul-fantomă a trecut pe lângă Steaua Atlanticului? vru să știe Sally.

-Da, am avut o senzație extremă de frig și mi s-a făcut frică, o frică nedefinită și irațională, pentru că n-aș fi putut spune de unde venea. Am visat câteva nopți întâmplarea și mi-a bântuit gândurile când eram treaz.

-Și ce ai făcut?

-Am fost la un psiholog, căruia i-am povestit scena ca și cum aș fi visat-o. Nu m-a ajutat prea mult – mi-a spus că eram surmenat și mi-a recomandat să plec în concediu și să citesc o carte înainte de a adormi, ca visul să nu se mai repete.

-Ce carte ai ales?

Joel ar fi preferat ca Sally să nu pună întrebarea, dar răspunse fără ocolișuri:

-Am intrat în prima librărie care mi-a ieșit în cale și am ales o carte a doamnei Noel, pentru că mi-a plăcut coperta. Voiam o lectură ușoară, dar când am dat de paranormal am abandonat-o fiindcă îmi evoca tocmai lucrurile de care încercam să scap.

Nelly își ridică uimită ochii liliachii din ecran.

-Cred, spuse ea, că starea de disconfort se datorează refuzului de a accepta ceea ce subconștientul știe că e real și există. Oamenii își neagă statutul de ființe emoționale, încercând să și-l impună pe cel de animale dotate cu rațiune – aici e toată problema.

-Nu știam că ești psiholog, Nelly, nu mi-ai spus asta niciodată, se plânse Carla.

-Nu sunt psiholog. Meseria mea e timpul, mai precis orologeria. Dar dacă studiezi foarte mult comportamentul oamenilor, ajungi să-i cunoști destul de bine.

Afirmația părea surprinzătoare din partea unei femei tinere și drăguțe, dar Nelly își întoarse din nou ochii spre ecran, privind cu atenție încordată ultima fotografie a vasului-fantomă, cea în care se vedea fata purtând diamantul roșu la gât.

-Asta e piatra? întrebă Nelly.

Bijutierul veni și el să cerceteze imaginea de aproape.

-Cred că da. După ce a ajuns în America, piatra a fost re-fațetată și acum arată altfel, mult mai strălucitoare, dar aș putea să jur că e aceeași.

Carla mări imaginea și tot ecranul se umplu de sclipirea roșiatică a diamantului sângeriu. Nelly privea fascinată.

-Da, murmură ea, asta trebuie să fie. O simt.

-Ce anume simți?

-Puterea unei incantații malefice. Asupra pietrei s-au rostit cuvinte de putere, vrăji care au făcut-o să devină o poartă spre o altă lume.

-Eu de ce nu simt nimic? întrebă Carla.

-Probabil pentru că scriitorii au o sensibilitate aparte, răspunse Nelly râzând.

Acum că văzuse destul, Nelly se îndepărtă de calculator ridicând ușor mâna – pe degetul ei inelar sclipi pentru o clipă un inel vechi, cu un superb ametist într-o montură greoaie, de epocă. Samuel Oz privi bijuteria cu un aer de profesionist și deveni brusc interesat de ea.

-Dați-mi voie să admir inelul pe care-l purtați. Prin natura meseriei mele, acest giuvaer rarisim mă fascinează.

Nelly îi întinse grațios mâna, iar bijutierul privi atent inelul, în timp ce la tâmple i se iviră broboane de transpirație, iar fața îi deveni palidă.

-De unde aveți inelul? O moștenire de familie, o achiziție la o licitație sau…?

-Păi, de unde vin toate bijuteriile? De la un bijutier, nu? Dar ce aveți, vă simțiți rău?

-Sunt doar foarte obosit, spune Samuel Oz cu o voce frântă. Deh, nu mai am douăzeci de ani.

-E târziu, aveți dreptate. Cred că merităm cu toții un somn bun, făcu Nelly cu un aer liniștit. Carla trebuie oricum să se întoarcă mâine la Paris,o așteaptă niște examene.

-Dar dumneavoastră, Nelly?

Ochii hipnotici, mari și violeți îl priviră pe bătrânul Oz cu o atenție ciudată.

-Eu am infinit de multă vreme, pe care pot să o pierd oriunde. Cred că voi rămâne o zi sau două la Nisa după care, dacă nu aveți nimic împotrivă, aș vizita echipa de cercetare din Bonifacio. Asta, bineînțeles, dacă mă veți primi – promit să nu deranjez pe nimeni.

Samuel Oz se trezi îngrijorat – trebuia să încerce s-o întâlnească pe scriitoare între patru ochi, pentru că inelul cu ametist de pe mâna acesteia deșteptase în mintea lui imagini îngropate acolo de multă vreme, tocmai din îndepărtata lui copilărie. „Acum ar fi fost bun ajutorul lui Sally. Ea mereu găsește oamenii de care am nevoie” își spuse bijutierul.

Nu este așa de simplu cum pare să găsești pe cineva la Nisa. Orașul e destul de întins și înțesat cu puzderie de hoteluri. Nu toată viața locului se desfășoară pe Promenade des Anglais, cum lasă filmele să se creadă. N-avea deci nici un rost ca Samuel să ia hotelurile la rând, întrebând de o clientă cu numele de Nelly Noel, mai ales că nu era sigur că femeia purta acest nume cu adevărat. Putea să fie un pseudonim literar, cum folosesc mulți scriitori. Bijutierul se hotărî să-și încerce norocul frecventând cele mai populare restaurante din centrul orașului, dar nu dădu nicăieri de cea pe care o căuta. Îi telefonă Carlei, însă ea nu avea idee pe unde se cazase prietena ei. Pe când încerca să se convingă că inelul acela magnific nu fusese mai mult decât rodul unei simple coincidențe, dădu de Nelly din întâmplare. Samuel ieșise într-o dimineață rece, dar însorită, să se plimbe pe malul mării, când o zări stând leneșă pe o bancă și privind marea, dusă pe gânduri.

-Bună ziua, doamnă. Sunt încântat că vă revăd, deși puțin surprins. Nu vă deranjează lumina asta puternică?

Nelly își ridică deasupra frunții ochelarii de soare, fixându-i în părul lung, strâns în coc.

-Câtuși de puțin, spuse ea zâmbitoare. Stați jos, aici lângă mine.

Samuel nu se lăsă invitat a doua oară. Se așeză pe bancă lângă femeia pe mâna căreia se odihnea același inel prețios, de astă dată cu un smarald superb în montura veche și complicată.

-E un alexandrit, dar bănuiesc că ați ghicit deja asta, zise Nelly când observă privirea bijutierului fixată asupra mâinii pe care ea purta inelul.

-Desigur. O piatră care-și schimbă culoarea în funcție de sursa de lumină – ziua e verde, iar la lumină artificială e mov. Destul de ciudată și de rar utilizată în bijuterii, deși e o varietate de crisoberil, un mineral foarte dur și potrivit pentru a fi fațetat, preciză bijutierul. Dar pe mine nu piatra mă intrigă, ci tot inelul. Am mai văzut acest inel, într-un desen vechi și sunt convins că nu s-au realizat două la fel, de aceea mă interesează povestea lui și modul cum a ajuns la dumneavoastră.

Nelly zâmbi.

-Nu știam că mai aveți desenul bătrânului Osimovici, dar asta nu dovedește decât faptul că în familia voastră au fost mereu oameni ordonați.

-Nu înțeleg.

Scriitoarea răspunse în engleză.

-Franceza nu e potrivită pentru această discuție, cu toate pronumele ei de politețe. Tu și eu suntem legați de mult timp, legați printr-un secret din vechime. Deși nu ar trebui să avem lucruri de ascuns unul față de celălalt, domnule Saul Osimovici.

Samuel se simțea deja rău, de la simpla evocare a acelui secret de demult. Răspunse totuși, încercând să-și păstreze vocea cât mai egală și mai calmă:

-Bunicul a trecut la numele de Oz când a traversat oceanul ca să se stabilească în America. Acesta nu este nici un secret pe care apropiații să nu-l știe, nici un lucru interzis prin lege. Numele de Osimovici e lung și mai greu de pronunțat în engleză.

-Mă interesează povestea ta. Știi, eu caut mereu oameni deosebiți ca eroi pentru cărțile mele.

-Credeam că scrii numai despre personaje supranaturale, spuse bătrânul oarecum ușurat că

discuția se îndepărtase din zona periculoasă a secretelor întunecate de familie.

-Mi-ai citit cărțile?

-Sincer? Nu! M-am ținut cât de departe am putut de lumea aceea. Un pic de prudență nu strică niciodată, mai ales dacă familia îți alimentează fanteziile de copil cu istorii de groază despre demonii nopții.

-Iată un om înțelept, făcu Nelly. Dacă ești cu adevărat atât de prudent precum spui, de ce nu te ții departe de povestea diamantului roșu?

-Pentru că nu pot. E vorba de prieteni și nu mi-aș abandona prietenii niciodată.

-Evelyne Bishop nu ți-e prietenă. Se vorbește că nu te-ar suporta de fel.

-Nu e vorba de Evelyne, preciză Samuel. În fine, se pare că am trecut de la inelul tău la diamantul lui Evelyne, fără să limpezim subiectul. Din nou, de unde îl ai?

Nelly privi în ochii de chilimbar ai bijutierului cu ochii ei mov, hipnotici. Samuel Oz se scutură, cuprins de un frison. Starea de rău i se accentuă.

-Nu te-am mințit la restaurant. Am inelul de la bijutierul care l-a creat pentru mine. A fost, cred, tatăl sau bunicul străbunicului tău, nu știu exact. Pe atunci familia voastră locuia la Sankt-Petersburg, în centru, în apartamentul de deasupra magazinului de bijuterii.

-Inelul demonului, murmură Samuel cu un glas pierit. Dumnezeule, ai milă de Carla!

-Carla nu are nici un amestec aici, făcu Nelly calmă. De aceea am trimis-o să-și vadă de facultatea și de cursurile ei, ca să nu-și bage nasul prea mult în istoria diamantului sângeriu.

-Ai… ai întâlnit-o în Montmartre ca să ajungi de fapt la mine?

-Nu. Am intrat pur și simplu în magazinul ei pentru că – iartă-mă că ți-o spun și știu că te vei înfuria – mi-a plăcut ce am văzut expus în vitrină.

Așa am dat de Carla. Nu știam că e nepoata ta, așa cum nu știam nimic de diamantul roșu până în seara când am fost cu voi la restaurant, cum n-am știut nici că desenul inelului meu mai există. Dar din momentul în care am văzut fotografiile lui Joel, am înțeles că un lucru care n-ar fi trebuit să ajungă în lumea oamenilor se găsește totuși în mâinile voastre. Asemenea obiecte nu aduc decât moarte și nenorocire, de aceea trebuie să particip la căutarea pietrei. Eu pot împiedica multe rele cu care voi nu știți cum să luptați, ceea ce în fond e normal – nu sunteți decât oameni.

-Tu… tu ești demonul din jurnalul familiei? Samuel simți că nu are aer. Nelly părea doar amuzată de îngrijorarea lui vecină cu panica.

-Există așa ceva? Povestește-mi!

-Bunicul străbunicului meu a început să scrie acel jurnal, în 1874, pe când se afla la Sankt-Petersburg, în casa cu etaj pe care ai evocat-o. A lipit în jurnalul lui și o fotografie veche, așa că mi-am făcut o imagine despre magazinul de bijuterii.

Credea că nu va putea rosti niciodată vorbele acelea, dar pe măsură ce își depăna povestea, Samuel își dădea seama că de fapt se liniștește. Poate că sosise momentul ca istoria aceea veche să iasă la suprafață și legendele familiei să fie limpezite odată pentru totdeauna. Iar femeia care îl asculta, zâmbind, cu părul auriu mângâiat de lumina puternică a soarelui de început de primăvară, nu părea să aibă nimic ascuns sau demonic în ea. Doar sclipirea nefirească a ochilor mov-închis îi dădea un aer oarecum straniu, iar senzația de frig pe care o răspândea trupul ei perfect îi accentua ciudățenia. Nelly întrerupse vorbele bijutierului.

-Ai văzut o fotografie în alb-negru, bănuiesc. Crede-mă că era una din cele mai frumoase case din oraș: galbenă, cu obloane verzi la etaj, iar în dreapta și în stânga intrării magazinului , care se afla chiar la colț de stradă, se

găsea câte o coloană de malahit, care susțineau balconul de deasupra ușii. Ușa era largă, în întregime din sticlă, cu clanța aurită. Când magazinul era închis, peste ușă se împingea un grilaj solid din fier forjat, cu două încuietori, ambele cu cifru. Dar scuză-mă că te-am întrerupt.

-Deci chiar ai fost acolo! În fotografie apar cu claritate cele două coloane, închise la culoare, dar nu am știut niciodată din ce erau făcute. Pe scurt, jurnalul a fost scris în scopul de a reține pentru generațiile viitoare figura celor mai importanți clienți ai magazinului, iar primul despre care vorbește bunicul străbunicului e chiar demonul.

-Cum îl descrie? De unde și-a dat seama cu ce a avut de-a face?

-Ca pe un bărbat tânăr, incredibil de frumos, cu părul lung, blond-auriu, lăsat pe umeri și fără barbă sau mustață cum se purta pe atunci. Avea ochii violeți, statura medie, era slab, cu pielea mai albă decât marmura statuilor. În prezența lui oamenii aveau o senzație de frig. A venit într-o seară de iarnă, când magazinul se închidea mult după apusul soarelui, aducând cu sine un superb ametist brut, pe care susținea că l-a cumpărat de la niște mineri din Munții Ural. A cerut să i se facă un inel. Strămoșul meu i-a propus unul cu o piatră pătrată, cum se pun în majoritatea inelelor bărbătești, dar el a vrut ceva diferit, ca piatra să fie lunguiață. Inelul urma astfel să aibă un aspect mai delicat – putea fi purtat fie de un bărbat, fie de o femeie, iar pe mâna fină a demonului se potrivea foarte bine. Atât că montura era groaznică – părea o înșiruire de colți amenințători, ascuțiți, de parcă ar fi fost inspirată de fălcile unui animal de pradă. Colții țineau practic piatra ca într-o menghină. Nu știu ce simboluri oculte ascundea bijuteria aceea, dar chiar și așa era frumoasă – unul din cele mai frumoase inele din câte a realizat familia noastră

de-a lungul timpului. Bunicul străbunicului a întrebat ce e piatra, pentru că privită sub lupă nu avea structura cristalină a unui ametist. Așa a aflat pentru prima oară de existența alexandritului, un mineral proaspăt descoperit și de proprietatea lui uluitoare de a-și schimba culoarea. Bărbatul a lăsat o sumă de bani în avans pentru lucrare iar apoi, spre spaima strămoșului meu, a dispărut din senin ca și cum nu s-ar fi aflat acolo niciodată. Bătrânul scria că ușa nu s-a mișcat de loc și că bărbatul n-a ieșit pe ușă, ci s-a evaporat ca un abur. Personajul a reapărut peste trei săptămâni, când inelul era gata, tot așa cum dispăruse și tot la o oră târzie, când bijutierul era singur și se pregătea să închidă magazinul. A examinat în detaliu giuvaerul, a lăudat lucrătura și – la întrebarea strămoșului meu – a răspuns că este un demon al nopții, o ființă nemuritoare venită din altă lume și dintr-un alt timp. Bătrânul meu s-a speriat, dar demonul i-a mulțumit pentru inel și i-a promis că nimic rău nu i se va întâmpla, lui sau familiei. A plătit regește, în bani de aur, apoi a dispărut și ai mei nu l-au mai văzut niciodată.

-Și restul poveștii strămoșilor tăi?

-E un peregrinaj continuu. Pe atunci lucram pentru familiile aristocrate ale Rusiei, așa că revoluția bolșevică ne-ar fi amenințat și pe noi. Dar într-o dimineață, când a deschis magazinul, străbunicul a găsit mesajul „Fugiți” scris cu sânge pe o oglindă, fără ca cineva să fi deschis lacătele și grilajul de fier în noaptea dinainte și fără să lipsească nimic din magazin. Ai mei au luat mesajul în serios și au emigrat în Olanda,unde s-au specializat exclusiv în diamante, abandonând șlefuirea celorlalte pietre. Apoi, într-o dimineață, bunicul a găsit același mesaj pe peretele magazinului nostru din Amsterdam și și-a luat lumea în cap, plecând în America. După două zile de la plecarea noastră, un grup fascist ne-a distrus casa. La New York ne-am schimbat numele din

Osimovici în Oz și am luat-o de la început, ridicând un nou magazin de la zero. Cam asta e povestea. Eu urma să primesc acel jurnal ca moștenire la moartea tatălui meu, numai că fiind curios din fire l-am găsit pe când eram copil și făceam o perchiziție, bineînțeles neautorizată, în dulapul părinților. Am citi și m-am îngrozit, apoi tata m-a surprins și după tradiționala bătaie m-a luat deoparte și mi-a relatat povestea demonului, așa cum s-a transmis prin viu grai din generație în generație. Atunci am aflat de existența unor forțe supranaturale care acționează în lumea noastră, de capacitatea pietrelor de a înmagazina energii pozitive sau negative și de blestemele care pot să apese pe anumite giuvaeruri. Tata m-a pus să jur că nu voi spune nimic fraților și surorilor mai mici și m-a avertizat că șlefuirea diamantelor presupune lucrul cu aceste energii, care se pot întoarce împotriva bijutierului și-l pot ucide, dacă așa vor ele. De aceea a trebuit să promit că nu voi permite niciodată, dacă voi avea fiice, ca o femeie să șlefuiască diamante.

Nelly surâse.

-Acum înțeleg, în fine, de ce e supărată Carla. Și diamantul sângeriu?

-Am licitat pentru el, până am aflat că ar fi o piatră afectată de un blestem, când m-am oprit și soțul Evelynei a câștigat licitația, prăbușindu-se cu avionul la puțin timp după aceea. Ea nu crede în blestemul pietrei, dar eu, după ce am citit în jurnalul familiei întâmplarea cu demonul, am devenit prudent și m-am ferit de piatra roșie.

-Ce știi despre diamant?

Samuel Oz povesti istoria pe care o descoperise, începând de la pictura reprezentându-i pe ofițerii lui Napoleon.

-Și înainte de Revoluția Franceză? Ce știi despre piatră?

-Nimic. M-am împotmolit în cercetările mele și n-am putut ajunge mai departe în timp.

-E remarcabil pentru un om că ai putut face chiar și atât. Pietrele blestemate vin de obicei din noaptea timpurilor și își apără cu străşnicie secretele. Dar nu-i nimic, voi încerca să aflu eu mai multe.

-Nelly, tu ești… adică nu poți fi aceeași persoană. Acela era un bărbat, tu ești o femeie. Era un demon al nopții iar tu stai nestingherită pe o bancă la soare. Deși inelul…

-Dragă Samuel, se pare că ceva din informații s-a pierdut de-a lungul generațiilor. Un demon nu este o persoană, ci o entitate non-umană care poate lua orice înfățișare i-ar conveni, bărbat sau femeie, tânăr sau bătrân, alb sau negru, nu contează. Cât despre lumina soarelui – până și umanitatea a evoluat, noi de ce n-am face același lucru? Oricum, promit să nu vă mai las mesaje scrise cu sânge, dacă asta e așa de traumatizant pentru voi, oamenii. Și te voi ajuta să dai de adevărul care se ascunde în spatele pietrei roșii, oricât ar fi de greu de aflat.

-Nelly, de ce faci asta?

-Pentru prieteni. Până și o astfel de făptură ca mine are prieteni.

Femeia se ridică de pe bancă. Avea gesturi elegante, aproape ca un dans.

-Acum vei dispărea? întrebă Samuel. Spune-mi că e adevărat, că n-am visat și că această discuție chiar a avut loc.

Nelly schiță un zâmbet ușor ironic.

-Cum să dispar? Soarele e pe cer, iar puterile mele mi le dă întunericul. Nu, mă duc la hotel ca orice om normal. Dar dacă vrei să ai o amintire a acestei discuții, să știi că, înainte de a fugi din Sankt-Petersburg, ai tăi au îngropat o mare sumă de monede de aur și de pietre prețioase sub podeaua magazinului de bijuterii. Clădirea a fost renovată recent, acum e sediul unei farmacii. Dar podeaua din mozaic de marmură policromă e aceeași, iar ascunzătoarea nu a fost descoperită.

Statul rus oferă o recompensă substanțială găsitorilor de comori și s-ar putea să recuperezi de acolo câteva pietre interesante. Ei, tot mai crezi că ai visat? În cazul acesta, somn ușor și vise plăcute în continuare!

Nelly se îndepărtă, lăsând în urmă o dâră vagă de parfum fin.

Cap.12 Lăzile de pe Costa Brava

Joel nu era fericit și Sally observă imediat acest lucru. Se întorseseră la Bonifacio a doua zi după cina cu Samuel Oz, iar acum căpitanul ședea încruntat pe puntea Zeiței, scrutând marea cu o privire supărată. Ar fi fost de prisos să-l întrebe ce-l frământă – Sally știa că un bărbat obișnuit cu viața aspră, așa ca Joel, refuza din principi să se plângă și considera discutarea oricăror probleme un semn de slăbiciune. Se așeză lângă el, tăcută și aparent nepăsătoare, apoi începu să-i maseze umerii.

-Te ajută să te destinzi, spuse ea când îi întâlni ochii mirați. Intuia că, în scurt timp, el va începe să vorbească.

-Ascultă, Sally, scuză-mă că te întreb asemenea lucruri personale, dar logodnicul acela al tău era un om normal?

-Normal în ce sens?

-Adică era un tip ca noi, sau un individ care vedea lucruri inexistente, așa ca Nelly când s-a uitat prima oară la pozele cu vasul-fantomă? Simțea energiile venite din alte lumi, citea gândurile, prezicea viitorul, ce altceva făcea? Îmi pare rău că te pun să vorbești despre ceva ce te doare. Poate am fost un prost că am întrebat.

Sally zâmbi trist.

-Era un om cu totul normal. Crezi că mi-a făcut curte Superman cumva? Ar fi fost bine, pentru că n-ar fi murit. Dar ce-ți veni cu întrebarea asta?

-Nu știu. Mă gândeam pur și simplu la ce investigăm noi. Nu am nici o putere care să mă ajute în lumea invizibilă, în afara materiei sau… de fapt nici nu știu cum să-i spun. Mă pricep la toate soiurile de ambarcațiuni comerciale, dar n-am nici o idee ce să fac cu un vas-fantomă. Sunt

doar un om și mă simt depășit de situație. Cum ancheta echipa aceea a FBI-ului astfel de cazuri?

-Asta te preocupă? Stai liniștit, în echipă erau oameni normali, care făceau ceea ce face orice criminalist: luau probe, căutau martori, chestii de soiul acesta. Dacă cercetarea o cerea, apelau și la mediumuri, psihologi, clarvăzători sau alții care studiau științele de graniță, dar nu era o regulă. Nu te gândi neapărat că vei ajunge într-o lume paralelă ocupându-te de Costa Brava. În fond, toată construcția logică a șefului meu și a lui Nelly cam scârțâie.

-Ce vrei să spui? Că se înșeală? Că nu s-a petrecut nimic care să nu poată fi explicat rațional? Dar am văzut vasul-fantomă!

Vocea lui Joel era plină de speranță. Ar fi fost cel mai fericit om dacă cineva ar fi scos paranormalul din ecuație.

-Păi, ceva nu se potrivește, începu Sally. Am văzut-o cu toții în fotografie pe Katia.

-Katia? Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

-Stai și ascultă, că-ți explic. Șeful meu a investigat în detaliu istoria diamantului roșu. Katia Nicolaevna era fata pe care ai văzut-o în fotografie, la bordul Titanicului. Știu asta fiindcă Samuel a găsit niște poze vechi cu ea. Katia a fost trimisă la Paris de familia Nicolaev în 1911, cu diamantul asupra ei și cu o guvernantă de origine franceză, Marie Lefevre. De acolo a corespondat cu familia rămasă la Sankt-Petersburg până la revoluția din 1917, când corespondența i-a fost returnată după ce părinții i-au fost executați. Samuel, minuțios ca orice bijutier, a obținut fotocopii ale scrisorilor Katiei și a văzut corespondența ei cu Marie Lefevre, după ce Katia a ajuns în America și și-a anglicizat numele în Kate Nicholson. Motivul care a determinat-o să plece a fost tocmai moartea părinților, deci nu putea pleca înainte de 1917, asta reiese clar din

scrisori. În concluzie e imposibil ca ea să se fi aflat pe Titanic, care s-a scufundat în 1912. Vezi câtă încredere poți să ai în manifestările paranormale?

Joel inspiră adânc, ușurat.

-M-ai liniștit, Sally. Ce propui în cazul acesta?

Femeia stătu pe gânduri câteva clipe, apoi răspunse:

-Suntem oameni și nu putem face decât o anchetă pur omenească. Asta înseamnă să ignorăm încărcătura ezoterică a cazului și să ne continuăm cercetările așa cum face orice investigator uman: studiul epavei și discuția cu martorii. Să-i lăsăm pe Samuel și pe Nelly să-și bată capul cu lucrurile supranaturale, dacă există așa ceva. Să știi că Nelly a avut o idee foarte bună ieri seară – în orice investigație, interogarea martorilor e punctul-cheie. Bine, bănuiesc că eu va trebui să fac treaba asta, pentru că oamenilor nu le place să fie trași de limbă și nu vrem să le dăm impresia că ne ocupăm cu ancheta. Eu am mai făcut asta și în plus femeile sunt mai guralive, pot obține informații mai ușor. Atât că există un personaj-cheie la care nu am ce să caut de una singură, iar tu ai avea multe în comun cu omul acela. E neapărat necesar să vorbim cu căpitanul Fabio Rossi.

-Lasă-mă cu el! N-a fost în stare să-și comande vaporul și eu am fost concediat din cauza nepriceperii lui.

-Știam că așa vei spune, dar nu sunt de acord. Pleci de la o concluzie, „Fabio e de vină”, în loc să ai mintea liberă de prejudecăți și să-l lași pe el să vorbească.

-E în arest la domiciliu. Ni se va îngădui să-l contactăm? Ce motiv să invocăm pentru o vizită?

-E simplu, la asta m-am gândit deja, răspunse Sally. Fabio e corsican din Bastia, are o casă la periferia orașului, unde trăiește cu soția, mama și cei doi copii. S-ar putea să fie și poliția de

față la discuție, ba chiar e probabil, dar lasă-mă pe mine să vorbesc. Iar motivul e la îndemână: ești căpitan de vas ca și el, îți petreci vacanța în Corsica și ai venit să-l asiguri de înțelegerea și sprijinul tău, ca un vechi coleg de breaslă. Oamenii în situația lui apreciază asta, mai ales după ce presa l-a declarat inamicul public numărul unu, acum că Bin Laden e mort. Deci va încerca să-ți facă o impresie cât mai bună și va vorbi, iar noi avem șansa să aflăm lucruri care au scăpat anchetei oficiale.

-Păi, nu știu cum să zic, dar tu chiar faci lucrurile să pară simple. Când plecăm la Bastia?

-Pe mine mă întrebi? Atunci când ridici ancora.

Joel zâmbi. Ancheta începea din nou să-i placă.

Ocoliră Corsica pe la răsărit de astă dată, ca Sally, care se bronza pe punte profitând de primele raze calde ale soarelui de martie, să poată admira și partea aceasta a țărmului. Bastia se află în nordul insulei, în timp ce Bonifacio e în extremitatea sudică, așa încât Joel descrise un arc de cerc, ținându-se mereu în apropierea uscatului.

-E chiar insula frumuseții, așa cum o numeau vechii greci, exclamă Sally. E foarte frumos aici!

Sub soarele Mediteranei, țărmurile înverziseră deja, iar pe balcoanele și în geamurile caselor apăruseră primele flori. Ancorară la Bastia și Joel se interesă de casa lui Fabio Rossi. Îmbrăcase ținuta de marinar pe care o cumpărase la Nisa, așa încât nimeni nu se miră că un marinar îl caută pe un alt coleg de breaslă. Primi pe larg toate informațiile care să-l ducă în fața casei căpitanului de pe Costa Bava.

Casa era cochetă, cățărată pe o colină și înecată într-o mare de verdeață. În fața casei se afla o patrulă de jandarmi. Sally se duse de-a dreptul la ei.

-Prietenul meu, căpitanul Joel Kervran, îl caută pe căpitanul Fabio Rossi. Aici locuiește?

-Da, doamnă, puteți intra. Atât că la discuția dintre cei doi domni va trebui să asiste un polițist și avocatul lui Fabio Rossi.

-Nu e nici o problemă, nu avem secrete față de nimeni. Sally afișă cel mai cuceritor zâmbet al ei, îl luă pe Joel de braț și cei doi intrară în casă.

Le ieși în întâmpinare un bărbat tânăr și jovial, într-o ținută lejeră: Fabio Rossi în persoană. Sally observă în treacăt două femei privind de la distanță scena, una tânără și una în vârstă. Ambele aveau ochii plânși. Polițistul și avocatul apărură și ei, dar se traseră cu câțiva pași mai în spate după ce prezentările fuseseră făcute, lăsându-i pe oaspeți să discute liber cu stăpânul casei.

-A, eroul de la Brest? E o onoare pentru mine să vii să mă vezi, mai ales că acum nu mă bucur de un renume prea bun.

Joel roși.

-Am venit tocmai de aceea. Eram în vacanță în Corsica și mi s-a părut de datoria mea să ajut un coleg de meserie, greu încercat de soartă. Știu și eu cum e să se repeadă la tine ziariștii, ca niște păsări de pradă și să-ți denatureze cuvintele.

-Oh, n-ai idee prin ce am trecut, răspunse Fabio. Sunt niște hiene și – mai rău – pretind că se pricep la navigație chiar dacă n-au pus o bărcuță pe apă în toată viața lor.

-E frumos aici, la tine, observă Sally. Ai tăi au fost tot marinari?

-E frumos pentru că mama și soția au grijă de casă. Tata s-a prăpădit pe mare când eram la liceu. Știi, ai mei sunt marinari de peste opt sute de ani.

Sally reuși să afișeze o expresie teribil de impresionată.

-O, e foarte mult asta. Povestește-mi!

Fabio relată cu multe detalii pitorești istoria familiei. O cunoștea din vremea când strămoșii lui, pe o corabie cu vâsle, își puneau nava, priceperea și viața când în slujba genovezilor, când în slujba venețienilor care încercau să domine Mediterana.

-Luptau în bătălii navale de partea cui plătea mai bine, ca orice mercenar. Apoi s-au stabilit la Ragusa și au rămas acolo până când turcii au cucerit orașul, iar după aceea au venit aici la Bastia.

Lui Sally, Ragusa nu-i spunea nimic, dar Joel se încruntă imperceptibil. Fabio nu observă, însă femeii nu-i scăpă gestul. După această introducere în istoria familiei, cei doi oameni ai mării începură să depene ceea ce ea numea „povești marinărești". Joel, breton și așezat de felul lui, era mai modest, dar Fabio, un om exuberant al sudului, istorisea numai întâmplări cu superlative: trăise cea mai impresionantă furtună, înfruntase cel mai teribil uragan… „și provocase cel mai dezastruos naufragiu", adăugă Sally în gândul ei. Toate aceste povești erau presărate din plin cu termeni din limbajul marinăresc, care ei îi scăpau, așa încât începu să se plictisească. Polițistul și avocatul căscau la rândul lor, doar Joel participa din plin la conversație. „Bărbații sunt ca niște copii mari" gândi Sally. „Tot ce-i interesează sunt mașinuțele, trenulețele și vaporașele, doar atât au în cap". Apoi deveni atentă la expresia concentrată de pe fața lui Joel, care vorbea într-un jargon de specialitate imposibil de înțeles pentru profani. „De fapt prietenul meu e deștept foc – îi plictisește atât de rău pe polițist și pe avocat, încât vor deveni sătui de termeni marinărești și nu vor mai urmări discuția. Să fiu cu băgare de seamă!"

Când convorbirea dintre cei doi căpitani dădea semne că începuse să lâncezească, Sally interveni.

-Aș vrea să văd grădina casei, mi se pare superbă. Pot să mă plimb un pic?

-Te însoțim noi, se grăbi domnul Rossi să-și facă datoria de gazdă.

Cu Joel în dreapta și Fabio Rossi în stânga, Sally își începu plimbarea printre straturile de flori. Aruncând o privire în urmă, văzu că nimeni nu-i urma și tresări de bucurie. Se opri în fața plantației de narcise înflorite, inhalând aerul plin de miresme și șopti abia mișcându-și buzele:

-Ce naiba era în lăzile alea două din cală?

Fabio murmură în surdină:

-Ești singura care le-a observat. Deschide-le, odată ce-a intrat apa în ele nu mai sunt periculoase și vei vedea că totul e o înscenare.

-Lăzile nu mai sunt acolo!

-Rahat! Erau singura mea șansă să-mi dovedesc nevinovăția. Când am vorbit anchetatorilor de ele, mi-au spus că în cală nu s-au găsit nici un fel de lăzi, dar eu tot mai speram că le vor găsi pe undeva prin navă.

-Ați încărcat lăzile la plecarea din Marsilia?

-Nu, ci aici la Bastia, unde am făcut o escală de o zi pentru turiști.

-Fabio, te poți alege cu ani grei de închisoare. Pe cine acoperi? De ce nu vorbești?

-Pentru că vreau să rămân în viață, asta e tot. Am copii și n-am chef s-o iau pe urmele lui Toto Trei-degete. Și nu mi-e ușor, pentru că sunt un om de onoare, iar acum am pierdut-o - și onoarea și brevetul de căpitan.

Ultimele cuvinte le rostise cu amărăciune, după care se răsuci vioi către Sally.

-Dacă ți-au plăcut narcisele, ce-ai zice să-ți arăt zambilele duble, mov, preferatele soției?

Se întoarseră spre casă și se îndreptară către stratul de zambile.

-Să-mi trimiți și mie adresa grădinarului de la care ai cumpărat bulbii, ca să-l pot contacta primăvara viitoare, spuse tare femeia.

-Peste un an voi fi în închisoare, șopti Fabio.

Sally scutură din cap abia perceptibil, semn că nu era de acord. Fabio Rossi tresări destul de vizibil, dar își conduse oaspeții mai departe prin grădină, ca un amfitrion impecabil.

-Ce am aflat din vizita la Fabio Rossi? începu Joel discuția, pe când cinau în bucătăria micuță de sub punte. Sally experimentase o mâncare pe bază de scoici și dădea mulțumită din cap, semn că obținuse ceva comestibil.

-Păi, eu zic că nu e rău, răspunse ea. Măcar ipoteza traficului de stupefiante o putem exclude, pentru că dacă s-ar fi găsit narcotice pe Costa Brava, asta nu l-ar fi absolvit pe căpitan de vină, ci l-ar fi înfundat și mai adânc. Acum îmi rămâne să aflu ce e acel lucru periculos care, odată ce-a intrat la apă, devine inofensiv, să încerc să dau cumva de urma lăzilor și să mă interesez cine a fost Toto Trei-degete și ce a pățit el. Asta e o treabă simplă, dar necesită un drum până la Paris.

-Și eu ce să fac?

Sally privi în gol, peste capul lui Joel.

-Nu, nu se poate! Adică, ba da, de ce nu?

-Vrei să mă lămurești și pe mine?

Femeia se concentră.

-Auzi, dacă Fabio nu ne-a luat de proști și nu ne-a spus minciuni, el presupunea că lăzile mai erau încă la bord în momentul naufragiului. Dacă acceptăm acest lucru, cât și afirmația că anchetatorii nu l-au crezut când a vorbit de lăzi, nu putem decât să concluzionăm că ele au dispărut între ora opt seara, în ziua de treisprezece februarie și ora opt dimineața a zilei următoare, când scafandrii au intrat în epava navei. Mă întreb cine putea să le ia în acest interval, atunci când n-a rămas nimeni pe vas și fiecare om, pasager sau

marinar, căuta numai să-și salveze viața. Oricine ar fi luat lăzile, nu le putea duce departe pentru că erau grele, doar am stabilit asta. Atât timp cât eu voi fi plecată, încearcă să te scufunzi și să investighezi nu epava, ci ceea ce se află în jurul ei. Mă gândesc la orice loc în care s-ar fi putut ascunde obiecte de mari dimensiuni, sub apă sau pe uscat.

-Țărmul e stâncos, spuse Joel. În zonele în care marea e agitată, valurile sapă grote în pereții falezelor, de obicei chiar la suprafața apei sau sub apă, foarte aproape de suprafață. În Bretania rocile sunt mai dure decât aici și totuși acele grote există și unele au o lungime considerabilă.

-Iată un subiect potrivit pentru un înotător de excepție ca tine, aprobă Sally. Dar spune-mi acum, ce impresie ți-a făcut Fabio Rossi, în afară de faptul că e un lăudăros guraliv, ceea ce se vede de la o poștă?

-Nu mi-a plăcut referirea aceea la Ragusa, recunoscu Joel. E ca și cum ar fi spus că face parte dintr-o familie nu tocmai onorabilă.

-Mie Ragusa nu-mi spune nimic. Ce e cu ea?

-Nu-ți spune nimic pentru că domnișoarele, chiar cele care lucrează sau au lucrat pentru FBI, nu studiază istoria navigației. Atunci când lumea nouă nu fusese încă descoperită, Mediterana era centrul civilizației. Pe vremea aceea oamenii navigau pe Atlantic doar în apropierea uscatului, fiind convinși că pământul e plat și că, depărtându-se mult de țărmuri, vor ajunge la capătul lui și vor cădea de pe el. Toate puterile navale din aceea epocă se luptau pentru supremația pe Mediterana, pentru că cine controla Mediterana stăpânea practic lumea. Ragusa e numele unui vechi oraș de pe coasta de est a Adriaticii, în Croația de azi – acum se numește Dubrovnik. Cu o mie de ani înainte să ia ființă Frăția Coastei din Caraibe, Ragusa era capitala mondială a pirateriei.

Mărturisind că ai lui se trag din acel loc, Fabio a sugerat implicit că nu erau oameni prea cinstiți: corsari, hoți ai mărilor, cuțitari fără leac, jefuitori de cetăți și oameni fără milă și fără onoare.

-Când au cucerit turcii orașul?

-Nu știu data exactă, nu sunt istoric. Dar după căderea Constantinopolului, la mijloc de secol cincisprezece, și-au extins domnia peste tot răsăritul Mediteranei. Ragusa a căzut în mâinile lor la cel mult o sută de ani după aceea.

-Asta nu e concludent pentru mine, observă Sally. Nu înseamnă că dacă ai lui au fost pirați acum o jumătate de mileniu, Fabio Rossi e și el un om lipsit de onoare. Bănuiesc că în aceeași epocă ai mei aduceau zeilor jertfe umane. Nu-l judeca pe Fabio după strămoșii lui. Eu te întrebam ce impresie ți-a făcut el?

-Păi, tu ști să recunoști mincinoșii după modul în care își strâng ochii sau se încruntă. Tu ce părere ai?

-Mi s-a părut sincer și foarte speriat. E clar că știe multe, dar se ferește să vorbească, pentru că a fost amenințat cu moartea.

-Sally, în meseria noastră, chiar și acum, după toate progresele făcute de echipamentele de navigație, suntem tot într-un fel de coajă de nucă, în voia valurilor. Moartea pe mare nu ne înspăimântă, e un risc asumat.

-Probabil Fabio nu a fost amenințat cu înecul, răspunse femeia. Dar există și alte moduri de a muri, de care chiar și un căpitan de vas se teme. De ce s-a refugiat pe uscat, fugind ca de foc și de ce a refuzat să se întoarcă pe vas și să coordoneze evacuarea pasagerilor?

-Fugind ca de foc, repetă mecanic Joel.

-Asta era! Sally sări în picioare, se duse după hârtia pe care-și notase planul de acțiune și începu să scrie cu repeziciune.

-Ce scrii acolo? Ți-a venit vreo idee?

-Da, cred că știu ce conțineau lăzile. Dar ca să-mi confirm ipotezele, trebuie să merg la Paris și apoi să cer o părere de la un constructor de nave.

-Sunt mai multe grote submarine aici, decât ambarcațiuni în port, oftă Joel. Vizitase vreo zece peșteri micuțe de la baza stâncilor care alcătuiau faleza abruptă din Bonifacio, pe o hartă detaliată mai apăreau încă odată pe atâtea, iar la fața locului își dădu seama că numărul deschiderilor în stâncă era atât de mare, încât pe cele nesemnificative nu se ostenise nimeni să le cartografieze și să le treacă pe hartă. Pierduse două zile încheiate cu această activitate – de fapt nu le pierduse, ci le savurase ca pe niște zile de adevărată vacanță. Apa era tot mai caldă, începeau să apară primii turiști, iar peisajul submarin, presărat cu mici formațiuni coralifere și pești argintii era plăcut la privit. Atât că nu aflase nimic care să ducă ancheta înainte, iar asta nu-l încânta de loc.

Sally apăru la sfârșitul celor două zile, obosită dar radioasă.

-Ascultă, avem noutăți. Intuiția mea a funcționat iarăși bine.

-Ce-ai aflat?

-Că Toto Trei-degete a fost un informator al poliției, găsit mort pe o plajă de lângă Nisa, acum o lună. Avea limba tăiată, semn că cineva l-a executat pentru trădare. Cu ajutorul lui l-a prins poliția pe Georges Leloup, cel mai cunoscut hoț de bijuterii și spărgător de seifuri din Franța.

-Unde este acum acest Leloup? La închisoare?

-Nu, a fost recent eliberat. E chiar la Bonifacio și nu face un pas fără ca în spatele lui să se afle un agent al poliției. Dar omul e curat ca lacrima, lucrează câte patru ore pe zi la o fierărie, iar în rest își bea cafeaua la o cafenea din centrul

orașului, își citește ziarele pe o bancă la soare, iar în ziua naufragiului și în zilele următoare și-a respectat acest program fără nici o abatere. Poliția crede că cei șapte ani petrecuți după gratii l-au cumințit.

-Fabio ne-a spus că nu vrea să aibă soarta lui Toto Trei-degete, o întrerupse Joel. Asta înseamnă că a fost amenințat cu moartea dacă va vorbi. Deci nu ne putem încrede în ceea ce ne-a relatat, pentru că în mod clar omul își teme viața.

-Am aflat destule de la Fabio, răspunse Sally. Treaba cu lăzile am lămurit-o.

-În ce fel?

-Întâi am fost la șantierul de unde Samuel a cumpărat pentru tine Zeița și am făcut celor de acolo schița cu amplasarea lăzilor în cală. Mi-au confirmat temerile. Apoi am aflat cine a fost Toto Trei-degete și dacă tot am cerut ajutorul omului meu de la Paris, i-am zis că mi-ar prinde bine niște informații detaliate despre Fabio Rossi. Băiatul a fost mereu un ambițios, ca toți cei porniți de la un statut social precar, care au suferit în copilărie de numeroase lipsuri.

-Tatăl lui nu a fost marinar?

-Ba da, dar nu căpitan de vas, așa cum ne-a lăsat să credem, ci un simplu mus care n-a ajuns mai mul de atât, pentru că n-a absolvit niciodată o școală decentă. Bătrânul Rossi a fost bun la un singur lucru: să sucească mințile femeilor, iar când Fabio era în liceu tatăl său n-a murit, ci s-a mutat la una din cuceririle lui, undeva pe coasta de nord a Africii. S-ar putea ca la decizia de a pleca de acasă să fi contribuit și acuzația de contrabandă care a planat o vreme asupra lui, dar nu s-a putut dovedi nimic. Iată sursa ambiției lui Fabio – mereu a vrut să ajungă acolo unde tatăl lui nu izbutise. Asta îi explică și firea lăudăroasă. A, și ar mai fi un amănunt semnificativ în copilăria lui – familia locuia într-o casă veche din centrul Bastiei, împărțită într-o mulțime de apartamente. Din nu se

știe ce motiv casa a fost mistuită de un incendiu și timp de doi ani Fabio și mama lui au stat într-o locuință socială, până au reușit să închirieze ceva acceptabil. Actuala casă e construită recent de Fabio, din salariul de căpitan.

-Sugerezi că făcea contrabandă ca să-și rotunjească veniturile?

-Nu. Dar pe când era elev, de vreo opt sau nouă ani, niște băieți s-au jucat cu chibriturile, iar el a fost transportat de urgență la medicul școlii pentru că suferise un atac de panică la vederea focului. Nu uita, fobiile din copilărie sunt cel mai greu de vindecat și Fabio nu avea mai mult de trei-patru ani când și-a văzut locuința arzând. Fobia de foc apare până și în dosarul lui de student.

Joel începu să reflecteze.

-Vrei să spui că pe Costa Brava s-a declanșat un incendiu și asta explică fuga căpitanului de pe navă? Dar n-am găsit nici urmă de așa ceva pe toată epava!

-Eu cred că e ceva mai mult de atât. Dacă vrei să scufunzi un vas cu repeziciune, plasezi două încărcături de material explozibil în punctele în care noi am găsit urmele celor două lăzi. Asta mi s-a spus la șantierul naval. Și mai cred că ciocnirea cu stâncile a fost voluntară, ca să provoace scufundarea navei. Focul se stinge în contact cu apa mării, să nu uităm asta.

-Deci Fabio Rossi a fost șantajat cu un incendiu sau o explozie pe navă, interveni Joel. Cine putea să facă asta? Numai cineva care-i cunoștea fobia de foc – un fost coleg de școală, de facultate sau de echipaj. Lăzile au fost încărcate la Bastia și Fabio e din Bastia. Parcă lucrurile încep să se lege.

Sally surâse.

-Așa mă gândeam și eu. Pentru orice eventualitate, am făcut rost de lista colegilor de școală ai lui Fabio Rossi. Printre ei apare un anume Georges Bertrand, originar din Bonifacio,

care în timpul liceului stătea la internatul școlar din Bastia. Și-a terorizat colegii cu mici furturi executate cu o îndemânare uluitoare – mai târziu a devenit hoț de meserie și și-a primit porecla de Leloup.

-Parcă ziceai că e curat!

-Da. Dar poate a folosit interpuși, sau poate să fi fost el creierul acțiunii și alții să o execute. Dacă cineva a scos lăzile din vasul care se scufunda, asta nu putea fi treaba unui singur om. Dar trebuie să aflu mai multe despre subiect și cred că știu de unde.

Joel nu-și putu reține o strâmbătură.

-Te duci din nou să-l tragi de limbă pe instructorul tău de scafandri? Parcă nu-mi place! La Paris te vezi cu un agent 007, aici frecventezi un băiat bine făcut, care își dă aere, semidezbrăcat, pe plajă…

-Nu ești paznicul meu! Iar „agentul 007” de la Paris e o femeie. Ce acoperire e mai bună decât cea de corespondent în Franța al unei reviste pentru femei din Statele Unite? Călătorește peste ocean când vrea, fără să bată la ochi, e prezentă la toate ocaziile mondene și nimeni nu se miră, pe la ea trec toate bârfele. Nu trebuie decât să se priceapă un pic la rochii, oficial asta e tot ce i se cere și care femeie n-ar face față la așa ceva? Acum însă e târziu și eu în ultimele două zile n-am făcut decât să alerg, așa că azi speli tu vasele după cină. Eu mă duc să dorm!

-Femeile astea! mormăi Joel în urma ei. Așa am ajuns eu, căpitanul Zeiței, ajutor de bucătar!

A doua zi de dimineață Sally se trezi singură pe iaht. Se dezmorți, își bău cafeaua și-și făcu dușul, când simți vasul înclinându-se ușor într-o parte. Joel apăru în costum de scafandru, șiroind de apă.

-Vino cu mine, spuse el. Echipează-te , ia-ți lanterna și aparatul de fotografiat și verifică

nivelul oxigenului rămas în tubul de la costumul tău de scafandru – vom înota destul de mult astăzi.

Sally plonjă în apa rece, fără o vorbă. Înotă sub apă, urmându-l pe Joel în direcția de-acum cunoscută a epavei vasului Costa Brava, dar căpitanul nu se îndreptă spre ea, ci urmări linia țărmului, la mare distanță de acesta. După un timp care ei i se păru interminabil, el scoase capul de sub apă și ea îi urmă exemplul.

-Am ieșit din raza localității Bonifacio, de aici e mai greu să fim reperați de pe uscat. Economisește-ți oxigenul și înoată la suprafață.

Sally îi ascultă sfatul. După aproape jumătate de oră, Joel dispăru sub apă, nu înainte de a-i spune:

-Scufundă-te din nou, ne apropiem și nu e bine să fim văzuți.

„Ne apropiem de ce?” ar fi vrut Sally să întrebe, dar nu spuse nimic, se afund doar mai adânc în apa albastră și rece. Acum Joel își schimbă direcția, înotând spre țărm. Dădură de stâncile abrupte ale falezei – Joel dispăru, ca și cum ar fi fost înghițit de mare. Sally venea aproape în urma lui, dar nu reuși să vadă unde dispăruse el, până când nu se simți apucată de mână. Se trezi într-o falie dintre roci, cu o intrare mare dar bine ascunsă de câtiva colți de stâncă aflați în fața ei.

Ieșiră amândoi la aer – se aflau într-un soi de peșteră, nu foarte adâncă dar greu de explorat. Apa săpase în perete numeroase mici golfuri și bazinete, unele având podeaua deasupra apei, altele sub luciul ei. Când lumina se împuțină, își aprinseră lanternele și Sally văzu în fundul peșterii ceva deschis la culoare ieșind din apă. Erau două lăzi, al căror lemn se umflase la contactul cu apa sărată a mării și se crăpase în numeroase locuri, lăsând conținutul lor la vedere.

-Pachete cu dinamită, murmură ea. Cum ai dat de ele?

-N-am prea putut dormi ieri seară după tot ce mi-ai spus și mi-am petrecut timpul privind lumina farului din port. Dacă lăzile au fost scoase din navă în noaptea naufragiului, lumina aceea ar fi deranjat pe cei care trebuiau să facă acest transport. În partea asta a țărmului, stâncile falezei obturează lumina farului și asta mi-a dat ideea să vin aici în zori.

-Mă mir că n-a luat nimeni lăzile până acum, remarcă Sally.

-Păi, fitilul pachetelor cu dinamită a ajuns în apă oricum, așa că, până când nu se usca, conținutul lăzilor tot nu folosea la nimic. Și ar fi fost periculos să le manevreze cineva pe țărm imediat după naufragiu, ar fi ridicat semne de întrebare. Aici nu vine nimeni, nici țipenie de om și lăzile stau bine până se hotărăște cineva să le ia sau până putrezesc de tot.

Sally își plimbă ochii de-a lungul pereților de stâncă.

-Locul e o ascunzătoare perfectă. Mă întreb ce altceva decât dinamită se găsește în aceste grote.

-la ce te gândești?

-Păi, din spargerile lui Leloup, poliția n-a recuperat mare lucru.

-Nu știam asta, dar acum hai la Zeița noastră. Cine a ascuns dinamita cunoaște foarte bine țărmul și nu cred că s-ar bucura de vizita unor turiști nepoftiți.

Cap.13 Sângele lui Isis

Samuel Oz nu avea nici o îndoială – diamantul Evelynei scufundase Costa Brava, adăugând încă treizeci de victime la multele decese pe care le provocase până atunci. Cum anume se întâmplase asta, urma să lămurească ancheta lui Joel și Sally. Întrebarea care-l frământa pe el era dacă Evelyne reușise să salveze piatra din nebunia provocată de naufragiu. Iar pentru a găsi un răspuns nu avea decât o singură soluție, cea mai puțin convenabilă dintre toate – să intre cumva în vorbă cu scorpia aceea îngrozitoare. Ar fi vrut ca Nelly să se ocupe de asta,dar nu-l lăsa inima – în fond Nelly era un demon al nopții, ea cel puțin susținuse acest lucru cu tărie, iar Evelyne o ființă umană – oricât o antipatiza, nu-i voia răul. Să dea de cele două surori la Nisa era o treabă simplă – Evelyne n-ar fi tras decât la un hotel de lux, vechi, un pic demodat, genul de bijuterie arhitectonică Belle Epoque la care visează tinerele cititoare de cărți romantice. Toate aceste hoteluri vechi sunt un cadru idilic pentru poveștile de dragoste, iar Evelyne se va potrivi acolo ca nuca în perete, dar va reuși să exaspereze tot personalul cu pretențiile ei.

Bijutierul se mută la Negresco, unde dădu de cele două surori la nici jumătate de oră după ce se cazase. Ședeau la o măsuță joasă, rococo, sorbindu-și cafelele – Evelyne explica ceva, iar Cora asculta, ca de obicei. Samuel se îndreptă spre ele cât de lent putea, ca să tragă cu urechea la discuția celor două femei.

-… Și trebuie să plec la Paris chiar săptămâna asta, nu mă pot duce acasă ca o sărăntoacă.

-Eve, nu vei găsi mare lucru! Ai cumpărat cele mai frumoase piese de pe piață recent, le-ai pierdut în naufragiu și probabil, până când se va

organiza o nouă licitație, piața e plină de bijuterii noi. Iar pe tine nu te interesează arta modernă, din câte știu, nici măcar atunci când e vorba de podoabe.

Samuel auzise destul. Privi la gâtul Evelynei Bishop și văzu un șirag simplu de perle naturale albe, mari și frumoase, dar aceasta nu era o piesă care să se ridice la nivelul pretențiilor ei. În plus, remarcase șiragul cu câteva zile în urmă în vitrina unui bijutier local, iar doamna Bishop n-ar fi purtat decât unicate istorice sau piese create special pentru ea.

-Bună ziua, doamnelor, spuse Samuel apropiindu-se.

Evelyne mormăi un soi de „bună ziua” nu prea politicos, Cora în schimb se arătă încântată.

-Vai, asta e vocea prietenului Samuel. Să trăiești o mie de ani, bătrâne! Cu ce treabă în sudul Franței?

Samuel Oz nu fu luat pe nepregătite de întrebare. Răspunse sigur de sine:

-Începe sezonul turistic și eu am aici, pe Coasta de Azur, câteva magazine. E momentul potrivit să trec să le vizitez. Dar voi?

Evelyne se amestecă în discuție.

-Noi cu treburile noastre. Să nu-mi spui că stăm la același hotel!

-Ba da, așa se pare.

-Ce-i, ești în căutarea celei de a patra doamne Oz? Numai cineva care vrea să vadă sau să fie văzut vine aici, pentru oamenii de afaceri se găsesc și locații mai simple.

-Tu cărei categorii îi aparții, Evelyne?

Doamna Bishop roși sub stratul gros de fond de ten.

-Haide, Cora, am pierdut prea multă vreme la cafea.

Samuel vorbi cu un glas moale și eternul lui zâmbet pe buze:

-Las-o pe biata domnișoară Caroline să-și savureze cafeaua, tot nu are ce să facă în camera ei. O voi conduce eu.

Evelyne bombăni un „nu am încredere în tine”, dar Cora puse capăt discuției, spunând că vrea să mai petreacă ceva timp cu bunul ei amic. Neputând face nimic altceva, Evelyne se ridică și se îndepărtă furioasă.

-Îmi pare rău, Cora. Am citit în ziare că și voi ați fost pe Costa Brava, spuse molcom Samuel.

-Ei, nu ne plânge de milă. Alții au pățit lucruri mult mai rele, iar Evelyne își poate permite alte pietre prețioase, în locul celor pe care le-a pierdut.

-Și diamantul roșu?

-Mi-a zis că i-a fost smuls sau s-a desprins pe când urca în barca de salvare. Probabil acum e undeva pe fundul mării și sper din tot sufletul să rămână acolo pentru totdeauna.

În timp ce discuta cu Caroline, ochii bijutierului se îndreptau îngrijorați spre recepția care de aici se vedea bine. Un tânăr tocmai era cazat – blond, cu părul ca aurul, tenul extrem de palid și statură medie.

-Imediat va veni cineva să vă conducă la camera dumneavoastră, domnule Heller, spuse recepționera.

Samuel se liniști – chiar dacă trăsăturile bărbatului îi păreau vag familiare, numele de Heller nu-i suna cunoscut, așa că se întoarse cu toată atenția spre Caroline. Tânărul trecu prin apropierea lor, iar ochii fără vedere ai Corei se ridicară, părând a urmări ceva numai de ea știut.

-Te pot ajuta cu ceva? întrebă Samuel plin de bunăvoință.

-Nu, dar tu ești mereu atât de atent cu mine!

-Petreci bine aici?

-Să petrec? Exagerezi! Mă plictisesc de moarte. Evelyne a vrut neapărat să stăm la

Negresco – îi cunoști gusturile, nu? – dar din mulțimea tablourilor de pe pereți eu nu văd nimic, iar sculpturile și alte decorațiuni sunt fără îndoială minunate, dar pentru mine nu reprezintă decât alte obstacole greu de ocolit. Aș fi preferat un hotel mai simplu, dar deh! Te pui cu Evelyne? Dacă măcar aș avea o carte de citit…

-Când ați fost la Paris nu ți-a cumpărat nici una?

-N-a avut timpul necesar, răspunse Cora. Am rugat-o să mă ducă la librăriile din Montparnasse ca să-mi aleg câte ceva, dar ea mereu se grăbește, așa că…

-Mi-aș putea face un drum până la Paris. N-ai vrea să vii cu mine?

-Oferta e generoasă, dar nu vreau să te încurc și probabil lui Evelyne nu i-ar conveni să plec cu altcineva decât cu ea. Știi câtă grijă are de mine!

-Ah, da – dacă a te ține ca pe o pasăre în colivie se numește grijă!

Tocmai atunci, Evelyne se întoarse.

-Voi tot n-ați terminat de discutat? Cora ar trebui să se odihnească acum.

Samuel o privi cu un zâmbet ironic.

-Domnișoara Caroline mi-a făcut plăcerea să accepte s-o însoțesc la Paris, pentru cumpăratul de cărți. Mă gândeam să plecăm chiar mâine.

-Nici nu se pune problema! Sora mea are nevoie de odihnă și îngrijire, iar eu sunt persoana răspunzătoare de sănătatea ei.

-Sora ta tocmai mi s-a plâns că se plictisește. Iar eu trebuia oricum să fac un drum la Paris. Până mâine seară se va întoarce la tine – ar fi timpul să profiți de absența ei și să te odihnești și tu un pic. Cred că îngrijirea unei persoane cu problemele ei de sănătate îți solicită din plin atenția și te obosește.

-Bine, acceptă Evelyne fără să sesizeze ironia, dar răspunzi cu capul pentru ea. Mâine

seară la opt să fiți înapoi!

Domnul Johann-Ulrich Heller, cetățean german în vârstă de treizeci de ani (cel puțin așa scria pe actul de identitate) își luă camera în primire și privi atent în jur.

-Nu e chiar ca un han de pe vremea mea, dar îmi place, murmură el.

Domnul Heller avea gusturi alese – o dovedeau îmbrăcămintea fină și elegantă, valiza și pantofii din piele de șarpe și inelul de pe mână, un smarald superb într-o montură complicată și foarte veche. Aruncă o privire de cunoscător tapetului de mătase și tablourilor de pe pereți, se învârti de colo-acolo apoi se așeză într-un fotoliu și ascultă în liniște deplină. La ce anume trăgea cu urechea? În mod excepțional, natura fusese atât de generoasă cu el, încât îl înzestrase nu numai cu frumusețea fără cusur a unei statui grecești, ci și cu un auz foarte fin, așa încât din discuția purtată cu două etaje mai jos, între Samuel Oz, Cora și Evelyne, nu-i scăpă nici un cuvânt. După ce memoră fiecare detaliu al conversației, domnul Heller decise că cel mai bun lucru era să se odihnească, așa încât adormi în fotoliu, fără să se ostenească măcar să-și despacheteze lucrurile din valiză. Spre seară coborî în parcare, se sui în mașină și se îndreptă spre nord, în direcția Parisului.

Călătoria cu avionul îi făcu plăcere Corei – nu mai călătorise așa din tinerețe, iar avioanele de atunci nu aveau confortul celor de acum. Samuel o invită la o cafenea în aeroport, apoi luară un taxi până la gara Montparnasse. De la clădirea mare și modernă a gării, trecând pe lângă interminabilul

turn Montparnasse, total nepotrivit într-o zonă cu clădiri vechi de patru-cinci etaje, un bulevard lung și larg duce la Sorbona, traversând tot cartierul. De-a lungul lui se înșiră vechiul teatru italian, înconjurat de pizzerii, câteva magazine de modă dar în special, înghesuite în jurul venerabilei universități, o mulțime de librării și anticariate, de unde se aprovizionează studenții. Dimineața, exceptând perioada vacanței de vară, tot acest bulevard e plin de lume, în special de tineri. Samuel Oz nu sesiză că un tânăr blond, de o frumusețe rară și o paloare stranie, se ținea mereu în urma lor. El era mult mai preocupat să aibă grijă de Cora, ca aceasta să nu se împiedice de bordura trotuarului, dar ea se descurca admirabil, pipăind terenul cu vârful bastonului ei alb.

-Nu vrei să ne oprim? Dacă ai obosit, spune-mi și intrăm într-un bistrou să mănânci ceva și să te odihnești.

-Nu e nevoie, răspunse domnișoara Caroline. Am mâncat în zori la Nisa, am mai ronțăit ceva aici în aeroport, acum nu-mi doresc altceva decât să ne plimbăm. Librăria la care aș vrea să ajung e la colț de stradă, cu vitrine mari dând spre ambele străzi la intersecția cărora se află. Mă ajuți s-o găsesc?

Tânărul auzise ceea ce-l interesa – grăbi pasul și intră în librărie cu mult înaintea Corei și a lui Samuel Oz. Era un local groaznic de înghesuit, librărie și anticariat în aceeași măsură, înțesat de cărți de la ultimele apariții la tomuri vechi, extrem de valoroase. Bărbatul se pierdu printre rafturi și urmărea de acolo clienții care intrau, până când Samuel și Cora își făcură apariția. O vânzătoare tânără veni să-i ajute.

-Căutăm literatura pentru nevăzători – cărțile în alfabet Braille. Mai țineți așa ceva? întrebă Cora cu speranță în voce.

-Bineînțeles.

Vânzătoarea o luă de braț și o ajută să se descurce în spațiul strâmt.

-Aici, doamnă, tot sectorul ăsta e în Braille.

Bărbatul blond se afla în acel moment în spațiul rezervat cărților ezoterice și răsfoia un manual de vrăji din secolul XVII, dar era atent la discuția lui Samuel cu Cora.

-Sam, prietene, e o minune ce am găsit aici! Uite, un compendiu de mitologie comparată, caldeeană, sumeriană, egipteană – o comoară pe care trebuie să o achiziționez neapărat.

-Alege tot ce-ți dorește inima. Din păcate numai tu vezi titlurile, pentru că eu nu mă pricep să citesc cu degetele.

-Cu timpul te obișnuiești. La început a fost foarte greu, dar acum citesc la fel de repede ca înainte și în plus nu trebuie să-mi caut mereu ochelarii, spuse Cora zâmbind.

Ridicând ochii din cartea de magie, tânărul o privi cu atenție. Transfigurată de fericire, Cora era o femeie extrem de atrăgătoare, pe care vârsta n-o urâțise, ci-i dăduse un fel de liniște interioară și o dăruise cu un păr alb ca neaua, bogat și strălucitor.

Petrecură mai bine de trei ore în librărie – Cora alese un teanc impresionant de cărți, toate tratând mitologia unor popoare străvechi, scrierea lor și studiul credințelor primordiale din zorii istoriei omenirii. Se îndreptau către casierie și ieșire, Cora cu bastonul ei alb în față, urmată de bijutier care împingea coșul de cumpărături, plin cu cărțile selectate de ea. Trecând pe lângă raftul unde blondul continua să se intereseze de ocultism, femeia se trase deoparte, ocolind parcă o piedică nevăzută.

-Vreo problemă? se interesă Samuel, grăbindu-se să o sprijine.

-Nu, doar am văzut ceva, așa cum văd eu lucrurile din altă lume - știi, o siluetă mai neagră decât întunericul.

Domnul Heller se adânci și mai mult în lectură, acoperindu-și fața cu părul lung și umbrind-o cu paginile cărții.

-Nu e nimic, Cora, doar un student care citește, o liniști Samuel Oz.

-Poate că așa pare ochilor obișnuiți. Dar știi că, pe când navigam spre Europa pe Steaua Atlanticului, am văzut în același fel un vapor-fantomă și vasul nostru chiar a făcut o manevră de ocolire?

Sângele pieri din obrajii bijutierului – domnul Heller se afla destul de aproape ca să vadă acest lucru cu claritate. Cora plăti cărțile cu un card bancar, apoi Samuel Oz le puse într-o geantă de dimensiuni respectabile, pe care o cărase după el pe tot parcursul plimbării.

-Vă mai așteptăm, doamnă Mac Namara, zise casierul când Cora părăsea librăria.

„Drace", își spuse Johann-Ulrich Heller, „deci ea e Caroline Mac Namara". Vederea îi era la fel de ascuțită ca și auzul, pentru că reperă de la distanță un raft unde, pe cotorul mai multor cărți, numele de Caroline Mac Namara se vedea cu claritate. Se duse la raftul cu pricina și începu să citească titlurile, punând apoi carte după carte în coșul pentru cumpărături.

Samuel Oz o predă pe Cora surorii ei fix la ora opt seara, așa cum se înțeleseseră cu o zi în urmă. Cora radia de fericire și ciripea vesel, ca un cintezoi.

-Cobor în restaurant, spuse Evelyne înțepată, unde sper să nu dau iarăși de bijutierul ăsta țicnit care își omoară nevestele. Oricum n-am de gând să devin a patra doamnă Oz.

-Ți-a cerut el așa ceva? Și-apoi bietul om e ghinionist, nu ucigaş: prima doamnă Oz fuma prea mult și a murit de cancer, din propria ei vină.

A doua a avut un accident de circulație la cinci ani după ce a divorțat de Samuel și s-a recăsătorit. A treia și-a luat viața după ce a fost diagnosticată cu o boală incurabilă. Nu mi se pare că domnul Oz ar avea vreo legătură cu toate aceste lucruri. Mie îmi face impresia unui om nevinovat, spuse Cora.

-Da, pentru că mereu s-a purtat protector față de tine. De fapt, dacă mă gândesc bine, cred că te folosește ca să mă impresioneze. S-a învârtit în jurul meu de când am rămas văduvă, nu crezi?

-Cred că ar merita, măcar de astă dată, o soție care să țină cu adevărat la el și nu la diamantele lui. Dar, în fine, poate ne înșelăm noi și Samuel Oz nu vrea să se mai recăsătorească.

-Ar fi cazul să-și dea seama cât e de urât, iar trecerea anilor nu-l avantajează, din contră, făcu Evelyne cu răutate în glas.

-Urât poate, pentru mine asta oricum nu contează. Dar eu îl găsesc inteligent și spiritual.

În timp ce discutau, Cora o auzi pe Evelyne mișcându-se încoace și încolo, trântind uși și deschizând sertare. După naufragiu, din care scăpase cu o singură rochie - și aceea degradată de apa mării – Evelyne se lansase în nebunia cumpărăturilor, pentru a-și reface garderoba, dar era evident că nimic din ce găsise nu ar fi putut mulțumi firea ei pretențioasă. Bombăni o jumătate de oră („pe toți dracii din iad, nimic nu-mi stă bine"), dar îmbrăcă totuși ceva pentru că se auzi ușa deschizându-se.

-Ți se va aduce cina în cameră, spuse Evelyne din ușă, apoi o trânti închizând-o pe dinafară.

Cora rămase singură în camera tăcută. Dintr-o dată, se trase speriată lângă perete, încercând să găsească ceva după care să se ascundă.

-Cine ești? întrebă ea cu un glas temător. Cum ai intrat aici?

Nu-i răspunse decât tăcerea.

-Încă o dată, cine ești?

…Nici un zgomot, nici un foșnet, nici măcar sunetul slab al unei respirații - și totuși Cora continua să se dea îndărăt, speriată.

-Mă vezi?

Glasul venea de foarte aproape – era un glas plăcut și catifelat, glasul unui bărbat.

-Nu-ți vreau răul și n-ai nici un motiv să te temi de mine. Sunt aici pentru că mă interesează anumite aspecte legate de naufragiul vasului Costa Brava, iar sora ta te-a ascuns și n-a permis să fii interogată. Dar eu am văzut că ai un spirit de observație foarte pătrunzător și aș vrea să stăm puțin de vorbă. Întinde mâna, te voi ajuta să te așezi. Cât despre modul în care am intrat, pur și simplu am trecut pe lângă Evelyne când ea a plecat la cină – atât că eu mă mișc prea repede ca oamenii să mă poată observa.

Cora întinse mâna și întâlni brațul bărbatului, care o conduse la un fotoliu. Dinspre ciudatul oaspete neinvitat venea un aer mult mai rece decât cel din restul încăperii, dar și un miros fin de parfum.

-Spune-mi cum de mă poți vedea! Tu ești oarbă, nu?

-Da, de foarte mulți ani. Atât că trupurile oamenilor emană căldură, pe care o simt și în plus avem cu toții capacitatea liliecilor de a ne folosi de ultrasunete, numai că la oamenii văzători acest simț s-a atrofiat până a dispărut cu totul. Dar tu mă sperii – nu simt căldura ta, ești ca o statuie însuflețită. Te percep ca pe o pată mai întunecată decât întunericul meu veșnic și mă tem. Astfel de lucruri vin din lumea de dincolo, nu din lumea oamenilor.

-Nu tot ce vine de dincolo e rău, așa cum nu tot ce există în lumea oamenilor e bun. Nu te judec, nu mă judeca. Dar spune-mi, ai mai văzut ființe sau lucruri care, așa cum le spui tu, veneau din lumea de dincolo?

-Uneori da, recunoscu domnișoara Caroline. Am mai văzut un vapor-fantomă și ani de zile am dibuit locul în care se afla sora mea după o pată de întuneric pe care o avea la gât.

Nu știa ce-i venise să mărturisească toate aceste lucruri. Dar în veșnica ei singurătate, conversația îi făcea plăcere - și-apoi glasul interlocutorului era nespus de liniștitor.

-O pată de întuneric? reluă acesta. Diamantul sângeriu?

-Da, piatra blestemată. Dar acum a pierdut-o și sper să n-o regăsească niciodată. Ascultă, Evelyne nu m-a crezut , degeaba am încercat de mii de ori să-i spun că piatra era malefică. Dar chiar era! Și n-a aparținut de drept lumii oamenilor – un asemenea obiect caută mereu să se întoarcă la originile sale din afara realității fizice, iar pentru asta ia cu el din lumea noastră sufletele celor care au ghinionul să i se afle în apropiere. Tu mă crezi sau ți se pare, ca și surorii mele, că astea sunt prostii de bătrână scrântită?

-Ești o femeie ciudată, Caroline Mac Namara. Extrem de intuitivă și de perspicace - și ai un dar minunat, acela de a vedea lucruri din altă lume.

Cora oftă.

-Aș da toate astea pe simpla vedere normală, umană, a lucrurilor din lumea asta. Cercetările mele au avut mult de suferit după ce mi-am pierdut vederea, iar eu am ajuns să aibă Evelyne grijă de mine și nu vreau să spun nimic rău despre ea, dar…

-Știu, am văzut-o. O ființă cumplit de superficială, lipsită de minte, de modestie sau de bun-simț.

-E frumoasă, spuse Cora. Asta explică multe – eu a trebuit să învăț ca să-mi construiesc o carieră, ea a primit totul de-a gata de la soartă, doar pentru că era frumoasă. Bărbații roiau în jurul ei și Evelyne n-a făcut altceva decât să vâneze cea

mai bună partidă. Singurul ei vis a fost să devină soția unui om bogat, care să-i satisfacă toate capriciile. În fine, poate n-ar fi trebuit să spun asta unui necunoscut.

-Ai tăcut prea multă vreme, Cora. Unele adevăruri te otăvesc pe dinăuntru, dacă nu le dai drumul. Măcar l-a iubit pe George Bishop?

-Știu eu? Cred că l-a iubit atât cât poate ea să iubească. De fapt nu se iubește decât pe sine.

-Ți-am cumpărat cărțile, Cora. Când le-ai scris?

-Oh, demult, tare demult. Mai vedeam pe atunci, e adevărat că din ce în ce mai slab. După ce n-am mai văzut, nu mi-a rămas decât să-mi înregistrez articolele, dar nu cred că Evelyne a trimis vreunul la vreo revistă de specialitate. Pentru ea nu contau, tot ce făceam eu era un simplu divertisment. Dar tot mă bucur că ai dat bani pe cărțile acelea, oricine și orice ai fi. Am crezut cu adevărat în tot ce am scris în ele și totul e documentat de textele străvechi.

-Și eu scriu, vorbi bărbatul, dar sub un pseudonim – un nume de femeie. Cărțile mele combină realitatea cu ficțiunea. La tine am înțeles că e altfel.

-Da, desigur. Am început prin a descifra tăblițele de lut de la Ninive, pe când eram studentă. Apoi am învățat sanscrita, dialectele copte, aramaica, greaca veche și latina. Într-un timp predam aceste limbi la o universitate – ce vremuri! Dar era cândva, foarte demult. După aceea s-a lăsat întunericul…

-Îmi pare rău. Voi citi cu atenție cărțile tale. Dacă voi găsi lucruri pe care nu le înțeleg, îți pot cere să mi le explici? Existența mea e foarte îndelungată, dar nici măcar eu nu am trăit pe vremea civilizațiilor antice pe care tu le cunoști atât de bine.

-Da, se învoi Cora, îți voi explica tot ce vrei să știi. Mai ales că s-ar putea să-mi faci la

rândul tău același favor. Simt că nu ești o ființă omenească, iar vechile texte abundă de taine, magie și descrierea unor ritualuri înfăptuite de șamani. Citind unele din aceste lucruri, mi-am dat seama că formațiunea mea științifică mă împiedică să am înțelegerea corectă a fenomenelor descrise de antici.

-Te voi căuta, Cora, ca să-ți explic tot ceea ce unui om îi este îngăduit să afle. Dar povestește-mi acum modul în care tu ai trăit și ai perceput naufragiul vaporului Costa Brava.

Domnișoara Caroline rememoră toate întâmplările acelei nopți de coșmar: zgomotul surd al izbiturii, trosnetele, fâșâitul, senzația că podeaua se înclină, cana de ceai de pe masă, care se spărsese, hotărârea ei de a pleca în căutarea lui Evelyne, incidentul de pe scări, când fusese împinsă cu brutalitate la o parte și senzația alunecoasă pe care o simțise încercând să se agațe de costumul agresorului. Povesti în detaliu totul, până în clipa când ajunsese pe țărm, salvată în fine de niște oameni inimoși.

-Îți mulțumesc mult, spuse bărbatul. M-ai ajutat să fac lumină în afacerea asta îngrozitoare.

-Dar de ce te interesează Costa Brava? întrebă candid Caroline.

-Ajut niște prieteni care s-au apucat să facă o anchetă în acest caz. De fapt s-ar putea să îi știi – căpitanul navei pe care ai traversat Atlanticul și secretara lui Samuel Oz.

-Da, îmi amintesc de ei. Secretara lui Samuel se zice că ar fi o fată foarte frumoasă. Iar căpitanul de pe Steaua Atlanticului e un om bun, foarte bun la suflet.

-A fost concediat, preciză bărbatul. Toate ziarele au scris că și-a pierdut slujba și acum se ocupă de anchetă, în lipsă de altceva.

Cora tresări.

-Îmi pare rău pentru el, nici nu știi ce rău poate să-mi pară. Nu merita asta, dar diamantul

sângeriu nu alege – oameni buni sau canalii, toți au avut parte de blestemul lui.

-Dar sora ta, nu!

-Ah, Evelyne. Ea e femeie, pe ea blestemul n-o atinge.

-De ce?

-E mult de spus și Evelyne s-ar putea întoarce de la restaurant între timp. Dar dacă ai cărțile mele, citește-o mai întâi pe cea cu titlul „Arhetipul matern în antichitate – Astarte, Iștar, Isis”. Vei găsi acolo toate explicațiile. Culoarea roșie a diamantului e dată de sânge – sângele lui Isis, mai exact. Din cauza asta piatra cere sânge.

-Ești sigură?

-Absolut sigură! Am descifrat hieroglifele de pe cutia în care piatra a fost adusă din Egipt. Lemnul acela – un lemn prețios, de cedru din Liban – era făcut să traverseze mileniile.

-Știi cumva de unde provenea piatra?

-Inscripția vorbea de templul lui Hatșepsut. Era singura femeie care s-a încoronat faraon și a domnit ca un bărbat, fără ajutorul nimănui. Numai ea a purtat coroana faraonilor, cu șarpele sfânt, Uraeus, așezat deasupra capului. Inscripția pretinde că piatra s-ar fi aflat în gura deschisă a cobrei imperiale și că în luptele purtate de femeia-faraon, simpla vedere a diamantului i-ar fi ucis inamicii.

-Fascinant! Mă bucur că te-am cunoscut, Cora. Te părăsesc acum, Evelyne ți-a comandat cina și camerista trebuie să sosească aducându-ți platourile.

-Nu te las să pleci până nu-mi spui cine ești, zise Cora. Zeci de ani am citit despre credințele celor din vechime în viața de dincolo și acum, când am dovada adevărului conținut în acele texte vechi…

-Acum vei tăcea! Omenirea nu e pregătită pentru asta, ei cred că sunt formați din atomi și molecule și așa trebuie să rămână lucrurile. Ți-am

promis că nu-ți fac rău, dar ca să-mi pot respecta promisiunea, trebuie să taci.

-Voi tăcea, acceptă Cora. Dar spune-mi adevărul.

Nu știa ce anume o făcuse să fie atât de hotărâtă și de neînfricată. Bănuia o realitate cumplită în spatele acelei voci de catifea și a acelei atingeri de gheață, dar totuși insista să afle. Poate de vină era surescitarea – după toți anii amari în care nu fusese decât biata soră oarbă a Evelynei, cea neluată în seamă, acum străinul discuta cu ea ca studenții ei pe vremuri, când încă domnișoara Caroline făcea parte din tagma respectată a oamenilor de știință.

-Bine, acceptă vocea. Ești pregătită? Nu te sperie adevărul, oricare ar fi acesta?

-Nu mă sperie decât întunericul, iar de el am parte pentru totdeauna.

-Mă numesc Johann-Ulrich Heller – e numele meu real, dar sunt cunoscut sub diverse pseudonime, ca scriitor de cărți de ficțiune. M-am născut acum cinci sute de ani și am murit acum patru sute șaptezeci, iar de atunci rătăcesc pe Pământ între lumea oamenilor și cea de dincolo, pentru că nici una din ele nu mă acceptă.

-E tristă povestea ta. Dar ce ai făcut atât de cumplit, de ești condamnat la o asemenea existență?

-Am băut sângele ucigașilor mei, șopti bărbatul abia perceptibil. Încă mai beau sânge, este ceea ce-mi asigură nemurirea.

-Întinde mâna, ceru Cora. Vocea îi suna mai calmă și mai liniștită decât se așteptase ea însăși.

Bărbatul se supuse și domnișoara Caroline îi mângâie degetele fine, prelungi, oprindu-se asupra inelului care-i împodobea inelarul mâinii drepte. Pipăi atentă bijuteria și exclamă:

-Am știut, am știut în toți acești ani că Samuel nu minte. Acesta nu poate fi decât inelul

demonului, iar tu ești rece ca gheața, așa cum spun legendele din vechime că sunt morții-vii.

-Ți-a povestit el de inelul demonului și de jurnalul familiei Osimovici?

-Noi nu avem secrete, răspunse Cora în șoaptă. Eu eram de opt ani, el de nouă – ne jucam împreună ca doi puști de pe aceeași stradă, când a venit într-o zi serios și enigmatic și mi-a relatat tot ce citise în acel jurnal. M-a rugat să nu-i spun nimic lui Eve, dar pe vremea aceea eu împărtășeam totul cu sora mea mai mare. Atunci s-a întâmplat pentru prima oară ca Eve să râdă de mine. Mi-a venit să intru în pământ de rușine când mi-a acuzat prietenul că e un mincinos fără pereche, pentru că eu chiar credeam în adevărul vorbelor lui Samuel.

-Sora ta mi s-a părut o femeie superficială, chițibușară și mereu nemulțumită de ceva, zise domnul Heller. Dar poate că n-o cunosc prea bine – am văzut-o pentru prima oară ieri seară, când m-am mutat la Negresco. Străinul tăcu câteva clipe, trăgând cu urechea, apoi spuse repede: acum sunt nevoit să plec, Cora. Ți se aduce cina și voi profita de ocazie ca să ies nevăzut pe ușa camerei tale.

Mâna de gheață a bărbatului îi ridică brațul și Cora simți două buze îngrozitor de reci depunând un sărut pe mâna ei.

-Rămâi cu bine, în mod sigur te voi mai căuta într-o zi. Și mulțumesc pentru tot ce mi-ai spus.

Cap.14 Cadavre

Nelly Noel se instală într-un hotel din Bonifacio, apoi o porni alene spre port. Nu se grăbea de fel – dacă Joel și Sally cercetau toată ziua epava navei Costa Brava, era pregătită să-i aștepte până la lăsarea întunericului. Ca orice persoană cu tenul foarte alb, se ferea de razele, chiar firave, ale soarelui: fața îi era umbrită de o pălărie cu boruri largi, împodobite cu o întreagă grădină de flori, iar pe ochi purta niște ochelari de soare imenși, care dădeau chipului ei cu trăsături fine un aspect de bufniță. Făcând opinie separată de restul turiștilor, care aveau câte un aparat de fotografiat agățat de gât (japonezii chiar două sau trei!), ea căra o sacoșă mare de plajă, din pânză multicoloră, din care se vedea ieșind colțul unui bloc de desen. Pe alocuri se oprea, se sprijinea de câte un zid și schița cu gesturi rapide și nervoase ceea ce avea în fața ochilor. Dacă un cunoscător ar fi privit aceste schițe, și-ar fi dat seama că scriitoarea nu era străină de artele plastice, dar ea nu se ostenea să creeze capodopere. Desena doar pentru propria ei plăcere, relaxată și părând să dispună de foarte mult timp liber.

Joel și Sally urcară la bordul Zeiței după-amiază, în costumele lor de scafandri șiroind de apă.

-Hei, femeia care desenează acolo pe bancă nu e Nelly, scriitoarea? întrebă Sally. E foarte frumoasă!

-Ea e, întări Joel. E frumoasă, într-adevăr, dar mie îmi pare de piatră, ca și stâncile de pe faleză. N-are pic de căldură umană în ea!

-Pe stâncile alea tocmai te-ai urcat, observă Sally râzând.

-N-am spus-o în sensul acesta!

-Ce sens? Era vreun sens ascuns în observația mea? Ce facem, o invităm la bord? Tu

ești căpitanul, tu decizi!

Joel o strigă și Nelly, aflată în apropiere, ridică privirea din blocul ei de desen.

-Urcă la bord, îi propuse căpitanul.

Nelly coborî pe ponton și de acolo sui pe puntea Zeiței, cu pași siguri. Pe ea n-o deranja de loc faptul că ambarcațiunea se legăna ușor. Cum Sally nu apucase să-și dezbrace costumul de scafandru, Nelly își trecu una din mâinile ei veșnic îngrozitor de reci peste brațul mulatrei.

-Salutare, oameni buni! Fir-ar să fie, mult mi-a trebuit ca să înțeleg ce a vrut Cora să spună printr-un costum lucios și alunecos ca o piele de șarpe!

-Bun venit la bord îți urează căpitanul iahtului Zeița, făcu Joel cu emfază. Ia un loc și povestește-ne ce e cu pielea aceea de șarpe, că noi nu știm nimic.

Nelly se instală comod pe punte și începu să relateze:

-Am reușit să vorbesc cu Cora, sora oarbă a Evelynei Bishop, cea cu diamantul. Cora are o sensibilitate aparte la stimulii exteriori, ca toți oamenii lipsiți de vedere, care trebuie să se descurce cu celelalte simțuri. Ea susține că a simțit izbitura din momentul în care Costa Brava s-a ciocnit de stânci, iar când vasul a început să se încline, a ieșit din cabina ei și s-a dus să-și caute sora, cu mult înainte de a se da alarma și de începe evacuarea vaporului. Pe când cobora pe pipăite una din scări, cineva încerca să se furișeze în sens contrar și a înghiontit-o. Cora zicea că s-a dezechilibrat și a încercat să se prindă de omul acela, dar a dat de un fel de piele de șarpe, lucioasă și alunecoasă. Văzând costumele voastre de scafandri, am făcut legătura: Cora trebuia să fi dat peste un scafandru.

-Imposibil, o contrazise Joel. Scafandrii au intrat în navă a doua zi după naufragiu, la ora opt

dimineața. În nici un caz nu aveau cum să se afle acolo pe când alarma nu fusese încă dată.

-Stați, interveni Sally. Scafandrii trimiși să caute eventuale victime și să adune probe pentru ancheta oficială au apărut a doua zi la opt, dar Cora nu are interesul să mintă, ceea ce înseamnă că mai existau și alți scafandri la bord, chiar în momentul naufragiului. Ce deduc eu din asta? Fie că au urcat înotând de pe țărm, stingerea luminilor navei, de care vorbesc toți martorii fiind doar un semnal pentru ei, fie s-au aflat acolo de la începutul croazierei și nu pot decât să mă întreb în ce scop? Nu cumva unii călători sau marinari erau implicați în naufragiu?Țineți minte declarația lui Fabio Rossi, că totul e o înscenare?

-Proopun ca fiecare să povestească celorlalți ce a aflat, așa am avea toți trei informații complete. Noi am trecut pe la căpitanul Fabio Rossi și am găsit niște lăzi cu dinamită, ascunse într-o peșteră accesibilă numai dinspre mare, spuse Joel.

Coborâră tustrei în mica bucătărie aflată sub punte și stătură de vorbă pe îndelete, până la lăsarea întunericului.

-E vremea să mă întorc la hotel, e aproape opt seara iar voi probabil vreți să cinați.

-Nu rămâi la cină, Nelly?

Scriitoarea zâmbi cu un aer misterios.

-Nu, nu mănânc seara. Știți, silueta…

„E slabă”, gândi Joel. „Vrea să ajungă anorexică?” În fond, era problema ei dacă mânca sau nu la cină. Joel îi propuse s-o însoțească până la hotel, fiindcă afară se întunecase și Nelly acceptă. Când căpitanul se întoarse la iaht, Sally stătea bosumflată.

-Pe mine m-ai întrebat vreodată dacă mă tem să umblu singură noaptea? Acum câteva zile am venit de la Paris cu un avion de seară, iar apoi am șofat noaptea de la Bastia la Bonifacio!

-Tu? Păi o agendă FBI nu posedă centură neagră? Mi-e teamă pentru viața bieților oameni care ți-ar căuta pricină pe întuneric.

-Ah, deci eroului de la Brest îi e frică! Asta explică multe…

-Sally, ce naiba vrei să spui?

Dar Sally trântise deja ușa cabinei sale, de unde nu ieși decât a doua zi de dimineață.

Nelly urmări de la fereastra hotelului silueta lui Joel depărtându-se. După ce el pieri din câmpul ei vizual, femeia se furișă afară în noapte.

-Nu vă este teamă singură? întrebă recepționerul. S-a întunecat de mult și umblă tot felul de oameni pe stradă.

Nelly se apropie de hotelier, cu ochii plini de o strălucire intensă. Își trecu o mână prin fața privirii înmărmurite a omului și șopti:

-Nu m-ai văzut când am ieșit. Sunt în camera mea și dorm.

-Ești în camera ta și dormi, repetă omul în transă.

-Bine, așa te vreau.

Se întoarse pe călcâie și dispăru cu o viteză de neimaginat pentru o ființă omenească.

Aerul rece al nopții o învăluia ca o mantie întunecată, ascunzându-i ochii strălucitori și mișcările mult prea iuți. Nelly se simțea bine în noaptea de-afară, atâta doar că o ardea gâtul, de parcă mii de flăcări i s-ar fi prelins în jos spre coșul pieptului.

-Calm, își spuse ea, calm. Voi găsi ceva cu care să-mi potolesc setea arzătoare, fără să-mi calc jurămintele.

Rătăci îndelung pe străzi, cu simțurile la pândă, observând viața de noapte a orășelului. În afara câtorva localuri din port, totul era tăcut și liniștit. Se îndepărtă de mare, urcând pe străduțele vechi și înguste din centru. Pe o stradă lăturalnică, trei bărbați scoteau printr-o trapă în asfalt ceva din

subsolul unei case și puneau acel ceva , aflat în saci de plastic negru, în portbagajul unei mașini.

„Aprovizionarea de noapte a magazinelor care vor deschide mâine la prima oră” gândi Nelly. „Da, dar de ce în cel mai deplin întuneric?” Decise că n-o interesa ce făceau oamenii aceia, dar totuși urmări mașina până ce ea opri în fața unei porți impunătoare de fier forjat. În spatele porții se ghiceau siluetele întunecate ale unor copaci deși și falnici. „Bravo mie! Mă iau după niște indivizi care au dat o mică spargere la un depozit de băuturi, au umplut sacii cu doze de bere și acum se duc în parc, să se îmbete și să adoarmă sub cerul liber”. Mulțumită de concluzia ei, se îndreptă din nou spre port.

Auzi clopotul bisericii bătând miezul nopții. Localurile din port se închideau la ora aceea și văzu un grup de cinci bărbați, toți abia ținându-se pe picioare, azvârliți afară pe o ușă. Cei cinci o observară și ei și începură să-i strige tot felul de obscenități. Nelly grăbi pasul, fără să exagereze totuși – se comporta exact cum ar fi făcut o femeie speriată, deși se amuza copios. Cei cinci începură s-o urmărească, împleticindu-se și înjurând de mama focului. Nelly alese să cotească pe o străduță îngustă, care urca în pantă, slab luminată și pe care nu se zărea nici țipenie de om. Cei cinci o urmară.

-Să mor eu, bombăni unul, a intrat pe strada asta și acum strada e complet goală. Unde dracu a dispărut?

-Parcă se mișcă ceva, dacă văd bine. Cu două case mai încolo, nu? adăugă un altul.

-Ba noi ne mișcăm, idiotule!

-Nici vorbă. Casele se mișcă.

-Casele stau pe loc, afurisitule. Strada se mișcă, asfaltul de sub picioarele noastre are tangaj.

Ajunseră în dreptul casei unde unul din ei sesizase o mișcare. Într-adevăr, un bărbat tânăr, palid, cu părul blond, stătea rezemat leneș de un

zid. Avea frumusețea ireală a unui înger. Patru dintre urmăritorii femeii făcură un pas în spate, al cincilea, mai curajos, înaintă încercând să lege două vorbe coerente.

-Hei, tinere, ai văzut o femeie frumoasă?

Ochii tânărului sclipiră ca două diamante în noapte. Avea un mod intimidant de a-i domina pe cei cinci cu privirea, care îi făcu pe viteji să se mai dea cu un pas înapoi, mergând ca racul.

-Să nu vă prind pe aici, mizerii umane, vorbi blondul. Plecați, dacă țineți la viețile voastre – femeia aia nu-i de nasul vostru!

Le zâmbi ironic și cei cinci, dezmeticiți din aburii alcoolului de privirea aceea amenințătoare și de aerul înghețat care se răspândea dinspre bărbatul blond, o rupseră la goană fără să privească înapoi. Fiecare din ei ar fi putut jura că văzuse în gura tânărului, când aceste zâmbise, niște canini de o lungime neobișnuită.

Tânărul care doar zâmbise, acum râdea din plin.

-Oh, câtă prostie! Și cum s-au mai trezit din mahmureală! Cred că am ajuns să fiu mai bun la asta decât un centru de dezalcoolizare.

După plecarea celor cinci bărbați, o luă încet spre malul mării. Găsi o plajă cu nisip fin, alb la lumina lunii, privi în jur și, văzându-se singur, se dezbrăcă arătându-și trupul de o perfecțiune sculpturală. Făcu un mic pachet din hainele închise la culoare pe care le purtase, îl ascunse între stânci și lunecă în apa rece, fără să tresară de frig așa cum ar fi făcut orice om. Se afundă în apă până când valurile îi acoperiră părul care lucea ca argintul, apoi înotă fără să iasă la suprafață ca să respire, îndreptându-se către epavă. Parcurse cei o sută cinzeci de metri dintre țărm și Costa Brava cu o iuțeală uluitoare, se învârti în jurul navei și hotărî să o cerceteze pe îndelete. Absența oricărei surse de lumină nu-l deranja de fel, ochii aceia sclipitori, larg deschiși sub apă, părând a fi ochi de felină. Un

rechin înota în jurul părții din vas scufundate mai adânc, căutând să găsească un loc prin care să intre. Simțind prezența unui intrus, încercă să scape cu fuga, dar tânărul fu mai rapid. Întinse o mână, prinse peștele și-și înfipse caninii în carnea lui, căutând să dea de sânge. Abandonă cadavrul rechinului abia după ce îl secase complet și urcă la suprafața apei.

-Așa. Acum și tu vei fi pradă pentru alți pești. Pentru mine ești doar plancton, plevușcă lipsită de importanță. Adevărații prădători suntem noi, demonii nemuritori ai nopții, mai puternici și mai vorace decât orice altă specie de pe pământ – fără viață, fără milă și fără suflete.

Nu respira nici acum, dar totuși trase adânc aer în piept, ca să verifice ce simțea. Avu o senzație de arsură când aerul îi lunecă pe gât, dar era doar o durere ușoară, suportabilă.

-A fost acceptabil până și peștele ăsta, mi-a mai potolit gâtul. Ei, nimic nu e dulce și cald ca sângele de om – dar mai bine să nu mă gândesc la lucruri interzise!

Se învârti în jurul epavei tăcute, care noaptea dobândea un aer fantomatic și sinistru. Dar el era imun la spaime, iar lucrurile sinistre făceau parte din cotidian. Ar fi vrut să plece deja, însă un gând nu-i dădea pace – ce făcea rechinul, un prădător, în acel loc atât de apropiat de țărm? Grămada de metal distorsionat nu l-ar fi atras, peștele căuta o vietate – sau o mortăciune, în lipsă de altceva – ca să se hrănească. „A simțit un miros prin apă” își spuse tânărul. Se concentră asupra izului de apă, sare și metal ruginit și își dădu seama că în tot acest amestec se insinuase vag și mirosul dulceag, extrem de grețos, al putrefacției. „E un adevărat noroc că nu mai sunt om”, gândi el. „Altfel, mirosul mi-ar fi întors stomacul pe dos”. Urmări duhoarea aceea grea, din ce în ce mai sesizabilă pe măsură ce cobora către cala navei. Înotă prin jumătatea scufundată a calei și – tocmai

când își spuse că nu mai e nimic de văzut acolo – ochii lui deschiși sub apă dădură de îmbinarea nituită a două foi de tablă. Pipăi suprafața aceea pe care natura începuse deja să și-o revendice – rugina atacase metalul, iar algele se depuseseră pe ceea ce fusese cu o lună în urmă o suprafață lucioasă, perfect vopsită. Atinse o clanță și trase de ea, dar era înțepenită.

„Hopa, o ușă! Dar s-a deformat în timpul scufundării și va trebui să o forțez ca să aflu ce e dincolo de ea. La halul în care miroase, nu poate fi decât o mortăciune”. Cu o forță pe care corpul său nu prea masiv nu o lăsa să se bănuiască, se propti cu umărul în ușă, îndoind tabla groasă. Ușa cedă și tânărul se pomeni în fața unei scene de coșmar. În întunericul deplin, ochii săi detectară câteva cadavre umane înghesuite într-o cămăruță minusculă. Erau îmbrăcate în costume de scafandru, care plesniseră lăsând corpurile umflate de apă să se reverse în afara lor. Și toți acești foști – cândva – oameni, erau decapitați! Tânărul puse ușa la loc cât de bine se pricepu, ca încăperea să rămână izolată de restul navei, apoi urcă la suprafață și-și recuperă hainele.

„Oameni – ăștia se numesc oameni, care fac semenilor lor așa ceva! Și-apoi tot ei își sperie copiii povestindu-le istorii cu vampiri, de parcă mie mi-ar fi dat vreodată prin cap să tai gâtul cuiva. E jenant!”

La adăpostul întunericului, tânărul părăsi zona portului și se îndreptă spre centrul localității.

---//---

Leloup așteptase înfrigurat, zile de-a rândul, un mesaj de la casa actorului. Își frecventa în fiecare dimineață obișnuita cafenea, uitându-se întrebător la patron, dar acesta ridica doar din umeri sau îi ignora gestul. Astfel zilele se transformară în săptămâni, iar Leloup trăia clipe de

coșmar citind prin ziare despre mersul anchetei sau privind de la fereastra lui, aflată la demisol, polițiștii mișunând în fața casei. Apoi, când nu mai spera la nimic bun și ancheta păru a stagna, patronul cafenelei îi puse un bilețel pe masă, sub farfurioara ceștii de cafea. „Mâine seară, la zece – adu și recolta”.Cum se obișnuise deja, hârtia era ruptă dintr-o agendă datată. Pe bilet era trecută data zilei curente.

Leloup tocmi doi trântori din port care să-l ajute la încărcatul în mașină al „recoltei”, spunându-le că e marfă de contrabandă. Cei doi nu părură de loc revoltați de ofertă, ba chiar unul din ei mărturisi că fusese contrabandist toată viața, dar că în ultima vreme nu-i mersese prea bine. Cei doi se prezentară seara la nouă și jumătate la locul stabilit, pe o străduță îngustă, lăturalnică și încărcară fără o vorbă și fără zgomot sacii pe care Leloup îi scoase dintr-o magazie aflată într-un subsol.

-Bine ales locul, șefu, șopti unul. Aș fi jurat că toate casele de pe aici sunt părăsite.

Leloup îi plimbă cu mașina prin orășelul adormit, luând-o către dealurile care marcau ieșirea din localitate. În fața tăcutei case a actorului, aflată chiar la marginea orașului, opri și le spuse:

-Băieți, misiunea voastră s-a terminat. Mă descurc singur mai departe.

„Băieții” priviră mașina pierzându-se după un cot al șoselei – Leloup nu fusese atât de lipsit de minte încât să-i ducă până la destinația lui și apoi să intre în casă. Mai făcu vreo zece kilometri pe șoseaua pustie noaptea, apoi întoarse în prima parcare întâlnită pe drum și reveni la casa actorului, unde poarta se deschise larg în fața lui. Același negru uriaș îl perchiziționă, dar când să arunce o privire mașinii, apăru majordomul.

-Lasă-l, șeful îl așteaptă și a întârziat oricum. Să nu mai pierdem vremea, răspund eu

pentru el.

Leloup urcă scările de-acum cunoscute – la un semn al însoțitorului său, trei gorile înarmate apărură din întuneric și-l ajutară să golească portbagajul. Apăsă pe clanța aurită și nimeri în aceeași sală, bibliotecă și birou, în care fusese prima dată. Același personaj îl aștepta, așezat în fotoliu.

-Ei, cum a fost recolta?

-Eu zic că bună. Am adus-o.

Bărbații cu sacii de plastic intrară în încăpere.

-Îi deșertăm pe birou? întrebă omul din fotoliu.

Leloup măsură biroul din ochi – mare, impresionant, dar nu îndeajuns de întins.

-O pătură pusă pe covor ne-ar fi mai bună, răspunse el.

-Așa să fie! Voi trei, plecați!

Cei trei oameni înarmați se prelinseră fără zgomot din încăpere, iar gorila șefului întinse pe covor o pătură, verde ca suprafața unei mese de joc dintr-un cazinou. Leloup se apucă să răstoarne sacii, unul câte unul și pe pătură se îngrămădi în curând o comoară demnă de „O mie și unu de nopți": brățări, coliere, inele, aur și platină, rubine, safire, smaralde, toate sclipeau sub candelabrele aprinse ale încăperii. Dar mai presus de toate, mii de diamante își împrăștiau curcubeiele orbitoare. Pe pătură zăcea și o poșetă cu dâre albe, urâte, lăsate de apa sărată a mării.

-Asta ce-i?

-Poșeta Evelynei Bishop. Am recuperat tot ce a cumpărat la licitația de la Paris.

-Arată-mi-o! Zgripțuroica se pricepe la bijuterii ca nimeni altcineva.

Leloup luă poșeta de pe pătură și o întinse gazdei. Mâinile lacome ale omului dădură de pietre uriașe, în monturi sofisticate.

-Ia te uită! Baba a reușit să cumpere câte ceva din tezaurele vechilor case regale ale Europei. Foarte bine, n-are decât să poarte de-acum cristale sintetice. Spune-mi, ai reușit să obții diamantul sângeriu?

-Pe acela nu. Eram chiar în spatele ei când a coborât în barca de salvare, iar un om de-al meu stătea ascuns sub apă. Am tras de colier ca să-i desfac închizătoarea, pentru că ea îl purta, ca în fiecare seară, pe gât, dar colierul s-a rupt iar baba a scăpat poșeta din mână și a căzut în apă. Omul meu a prins poșeta, dar perlele colierului s-au risipit care încotro și era beznă. În timp ce oamenii își așteptau rândul să fie evacuați, ai mei au cercetat fundul mării, metru cu metru, dar n-au dat decât de o parte din perle. Leloup arătă spre o pungă transparentă, în care se vedeau niște perle negre de dimensiuni impresionante, egale și rotunde. Asta e tot!

-N-ai mai încercat să dai de diamant și altă dată, mai târziu?

-În primele zile era imposibil, din cauza anchetei. Și am făcut cum mi s-a cerut, am angajat scafandri de la Bastia, nu de aici, iar ei cred că s-au dus acasă, pentru că nu i-am mai văzut la Bonifacio. Am fost eu însumi de câteva ori pe acolo sau am tocmit așa-ziși turiști interesați de epavă, cu toții buni scufundători, dar n-am mai găsit nimic. Probabil piatra a fost înghițită de vreun pește și va fi bucuria unor pescari sau a unei fabrici de conserve. Lumea spunea oricum că piatra era blestemată.

-Sunt foarte mulțumit de tine, Leloup. Iată pentru inceput o mică atenție – când voi vinde bijuteriile, îți vei primi procentele, conform înțelegerii.

„O mică atenție" consta din două teancuri de bancnote de câte cinci sute de euro, legate cu banda de hârtie purtând ștampila Băncii Franței. „De două ori câte o sută de hârtii, asta face o sută

de mii de parale” socoti repede Leloup. „Nu e chiar rău!” Mulțumi pentru „atenția acordată” și părăsi casa actorului plin de bună dispoziție.

Gazda se așeză la loc, în fotoliul din spatele biroului, după ce mai privi odată bijuteriile care sclipeau pe covor.

-Bine lucrat, într-adevăr. Și totuși Leloup e un om slab. Dacă ar ști că i-am redus la tăcere echipa de scafandri și că niciunul nu s-a întors la Bastia, s-ar duce de-a dreptul la poliție, cu frica asta a lui irațională de crimă. Ar fi o greșeală să-l lăsăm în viață și – în plus – n-am de gând să împart cu el nici un soi de procente. Și nici nu mi-a adus diamantul sângeriu.

-Șefule… începu gorila.

-Da, la tine mă gândeam. Ocupă-te de el!

Joel se întorcea fluierând de la brutărie, cu sacoșa încărcată de pâini aburinde. O zări de departe – Nelly stătea pe o bancă, desenând bărcile pescărești trase la mal.

-Salut! Nu știam că scriitorii sunt o tagmă atât de matinală.

Nelly surâse.

-Nici eu, că un căpitan de vas se ocupă și cu aprovizionarea navei.

-Azi e rândul meu, spuse Joel scuzându-se. Pâinea o cumpărăm pe rând, o zi Sally, o zi eu. Știai că Sally gătește în bucătăria iahtului? Și chiar se pricepe!

-Înseamnă că sentimentele sunt reciproce, zise Nelly făcând cu ochiul. O femeie ca ea nu s-ar apuca să gătească pentru un bărbat, dacă n-ar avea intenții serioase cu el.

-Crezi? Adică nu știu ce înțelegi prin „sentimente reciproce”, pentru că nu i-am dat niciodată de înțeles că aș avea niște sentimente față de ea.

Nelly chicoti și-i făcu semn să se așeze lângă ea pe bancă. Joel luă loc, cu gesturi mecanice, ca și cum ochii liliachii ai scriitoarei l-ar fi putut aduce în stare de transă.

-Așa. Deci tu crezi că suntem orbi cu toții. Până și domnișoara Caroline ar observa cum o privești pe Sally - ți se scurg ochii după ea!

-Recunosc că arată foarte bine, admise Joel. Numai că… o legătură stabilă cu o femeie n-a făcut niciodată parte din planurile mele. Am crezut mereu că toate belelele de pe mare se întâmplă numai oamenilor căsătoriți, atunci când căpitanii au acasă o soție și o liotă de copii – nu poți fi prezent în două locuri deodată, acasă și pe vas, iar marea e o amantă pretențioasă – de îndată ce se simte neglijată, plătește într-un mod îngrozitor, cum numai ea știe.

-Aha! Deci la școala de marină v-au pus să faceți un legământ de castitate, întocmai cum fac călugării.

-Nu e vorba de asta, dar Sally nu e genul de femeie cu care să-ți petreci o noapte și apoi s-o uiți. Pur și simplu nu mă pot gândi la ea în felul acesta.

-Și îndrăznești să susții că nu ești îndrăgostit de ea! Nelly îl privi cu ochi serioși. Păi, după asta nu urmează decât târâtul nenorocitului la altar, în lanțuri. Să mă chemați și pe mine, ador nunțile!

Joel se revoltă. Acum că femeia își întorsese privirea de la el, simți în mod ciudat că propria minte îi aparține din nou pe de-a-ntregul.

-Credeam că scrii cărți, nu că te bagi în viața și în sufletele oamenilor.

-Scriu cărți despre oameni, asta înseamnă că îi observ temeinic și ajung să-i cunosc cum îmi cunosc conținutul buzunarelor. Parcă ți-am spus că-mi plac finalurile fericite, nu? Dar dacă nu vrei să vorbim despre Sally, foarte bine, nu vorbim

despre ea. Spune-mi, ai de gând să te scufunzi astăzi?

-Da, voiam să mergem la epavă. Atât că înotăm în altă direcție și apoi ne scufundăm, ca nimeni să nu bănuiască interesul nostru pentru Costa Brava.

-Foarte înțelept, acceptă Nelly. Permite-mi să-ți dau un sfat – pleacă azi singur și caută în cală, aproape de pupa vasului. N-o lua în nici un caz pe Sally cu tine – femeile au un stomac sensibil și ar fi bine ca nici tu să nu te îndopi la micul dejun.

-Știi ceva ce nu-mi spui? Ce anume mă așteaptă la epavă?

Nelly ridică din umeri.

-Nu știu exact. Dar ca orice scriitor, am și eu fler, inspirație și mai presus de toate sursele mele.

Joel îşi luă rămas-bun şi se îndreptă spre Zeiţă. Sally îl aştepta pe punte, inhalând încântată mirosul pâinii proaspete.

-Sally, am o rugăminte. Ai putea să rămâi azi aici şi să te ocupi de corespondenţă? Mă gândesc că Samuel Oz n-a aflat nici despre întâlnirea noastră cu Fabio Rossi, nici despre lăzile cu dinamită. Eu scriu groaznic de laconic şi probabil bietul om n-ar înţelege nimic din scrisoarea mea. Te ocupi tu? Între timp m-aş duce la epavă, deşi nu sper să mai aflu ceva acolo

-Bărbaţii şi corespondenţa, bombăni Sally. Bine, eu sunt secretara, e treaba mea, recunosc. Dar pleci fără să mănânci de dimineaţă?

-Mă întorc până pregăteşti cafeaua, răspunse Joel îmbrăcându-şi costumul de scafandru.

De îndată ce făcu obişnuitul ocol, ca să pară că se îndreaptă în direcţie opusă epavei, Joel înotă în linie dreaptă spre Costa Brava, destul de adânc sub apă ca nimeni să nu-l vadă, nici măcar Sally, dacă ar fi privit peste bord. Intră în cală prin spărtura provocată de impactul cu stânca, se

afundă în apă şi o luă spre pupa. În tot acest timp, ca să nu piardă vremea degeaba, nu-şi scoase masca şi tubul de oxigen. Trecuse de zeci de ori pe acolo – la capătul vasului, cala era împărţită în mici compartimente de depozitare pe care ştia că le verificase, pe toate. Abia acum sesiză ceea ce părea o uşă uşor întredeschisă, chiar în fundul calei. Costa Brava avea un perete dublu? „N-am observat până acum”, îşi spuse Joel. Incomodat de presiunea apei, reuşi totuşi să deschidă uşa şi se pomeni într-un compartiment întunecos, complet inundat. Când își aprinse lanterna, se dădu înapoi îngrozit – o asemenea oroare nu credea că ar fi putut să existe. Plonjase în plin coșmar, iar imaginile din fața ochilor refuzau să dispară și știa că nu vor dispărea nici după ce va urca la suprafață și va da de lumina soarelui. Pentru oamenii aceia descăpățânați, soarele nu va mai răsări niciodată. Lac de sudoare în costumul lui de neopren, Joel se hotărî totuși să intre în aceea cameră a groazei și-și aminti de aparatul de fotografiat pe care-l luase cu el la plecarea de pe iaht.

Sally preparase de mult cafelele, își băuse propria porție, iar pe a lui Joel o pusese în termos, văzând că acesta nu apare. Apoi se luă cu treaba, făcând odine în mesageria electronică și scriindu-i lui Samuel Oz. Soarele se ridicase mult peste linia orizontului când ea începu să devină îngrijorată – căpitanul lipsea de prea multă vreme. Se plimbă pe punte, din ce în ce mai nervoasă, până când simți, cu un suspin de ușurare, iahtul înclinându-se ușor și văzu mâna lui Joel ieșind din apă. Acesta se săltă pe punte, dar Sally înmărmuri – chipul bărbatului era alb ca varul și răvășit de parcă ar fi zărit o stafie. Își scoase costumul de scafandru și vomită peste marginea punții, întocmai cum făcuse Samuel Oz atunci când se văzuseră pentru prima dată la bordul Zeiței. Atât că Joel n-ar fi suferit niciodată de rău de mare.

-Dumnezeule, am gătit eu ceva stricat? Ai o toxiinfecție alimentară, sau ce?

Joel negă scuturând din cap, apoi arătă fără o vorbă spre aparatul de fotografiat , dar Sally nu așteptă nici un răspuns la întrebarea ei. Își aruncă o rochie peste costumul argintiu de baie, își înșfăcă poșeta, pantofii și alergă pe uscat. Se întoarse peste un sfert de oră, roșie în obraji, transpirată și răsuflând ca pufăitul unei locomotive cu aburi. Era evident că alergase tot drumul. Joel o privi cu ochi apatici cum se agită în jurul lui, înghiți fără convingere un medicament amar pentru stomac pe care ea i-l dădu, apoi se trezi că Sally îi pune în mână un pahar mare, plin cu un lichid transparent și incolor ca apa.

-Bea totul!

-Sally, ce-i asta? Votcă? Ultima oară când m-am îmbătat aveam șaptesprezece ani și am vomitat în fața fetei pe care o plăceam, iar ea a fugit, îngăimă Joel cu un glas stins.

-Acum ai vomitat fără să bei, iar eu n-am de gând să fug, Bea, te vei simți mai bine. Trebuie!

Joel dădu paharul pe gât dintr-o singură sorbitură. Lichidul îi ardea stomacul, dar senzația de fierbințeală îi făcea bine, readucându-l la viață și îndepărtând greața. Sally se așeză lângă el fără o vorbă, luându-i mâinile în mâinile ei.

-Am găsit șape cadavre într-un mic spațiu de depozitare de la pupa, spuse el repede, ca și cum ar fi vrut să scape mai iute de acel adevăr incomod. Erau în spatele unei uși înțepenite, de aceea nu le-a găsit nimeni până acum. Toate în costum de scafandru și toate decapitate. E îngrozitor cum puteau să arate după atât timp de stat în apă!

-Nici când sunt proaspete cadavrele nu arată prea grozav, iar decapitarea nu le face mai frumoase, remarcă Sally. Le-ai fotografiat?

-Da.

-Hai să vedem pozele!

-Ai înnebunit? Vrei să pățești ca mine?

Sally surâse.

-Am lucrat într-o echipă de criminaliști câțiva ani, iar medicul legist era o femeie. Greu mai găsești ceva care să mă surprindă sau să mă îngrozească. Orice lucru poate fi privit, dacă ai o pregătire prealabilă corespunzătoare.

Sally se îndepărtă, lăsându-l pe Joel să bombăne de unul singur:

-Și li se mai spune sexul slab! Poftim de încrede-te în ce zice lumea!

Se lămuri ce însemna, după părerea lui Sally, „pregătire corespunzătoare" când ea apăru cu două căni mari și împărți frățește conținutul sticlei de votcă.

-Pentru ca să poți face unele lucruri, trebuie să fii puțin pilit, decretă ea.

Apoi se apucă să descarce pe calculator imaginile din aparatul de fotografiat al lui Joel și să le privească pe rând, cu toată atenția. După fiecare imagine lua câte o înghițitură din cană și Joel ajunse la concluzia că femeia avea o doză bună de antrenament, așa că-i urmă exemplul.

-Oamenii ăia au fost decapitați ca să fie imposibilă identificarea lor, asta în cazul că i-ar fi găsit cineva înaintea rechinilor sau înainte de a putrezi de tot. Asta e crimă cu premeditare, spuse Sallly.

-Bine, dar noi ce facem? Poliția trebuie să afle, iar eu n-am chef să fiu luat la întrebări.

-Nu mă pot gândi la asta acum, sunt prea beată, zise ea sincer. Nu vreau decât să dorm.

-Dar nu e nici măcar trecut de amiază!

Sally îl privi scandalizată.

-Doar nu vrei să-ți pregătesc ceva de mâncare!

Ideea de mâncare îi întoarse lui Joel stomacul pe dos. Ca să nu vomite din nou, bău și ultima picătură de votcă din cană - Sally și-o golise pe a ei de multă vreme. O privi încercând să

găsească intrarea în cabina ei și sprijinindu-se ba de un perete, ba de celălalt, apoi se duse în propria lui cabină, cu pași nesiguri și cu gândul la Jim.

„De ce n-am eu antrenamentul lui Jim? Pentru el o jumătate de sticlă de votcă e ca laptele pentru copii, e în loc de bună dimineața. Pe când eu nu voi fi capabil să stau trei zile de-acum înainte pe picioare. Și m-am făcut de râs față de Sally, asta e sigur!”

Oare gândurile au puterea să cheme oamenii? Sally apăru în cabina lui Joel clătinându-se periculos și împiedicându-se de propriile ei picioare. Fără o vorbă, se întinse lângă el pe pat și stătu așa o vreme, tăcută și nemișcată.

-Ai mai văzut așa ceva? întrebă Joel ca să se afle în treabă. Adică, vreau să spun, atunci când ai lucrat pentru FBI?

-Munca mea era curată – am studii de psihologie și în general observam comportamentul oamenilor, răspunse ea. Cum morții nu prea se mai comportă nicicum, treceam rar pe la morgă, numai dacă îmi cereau asta ceilalți membri ai echipei. Recunosc că am văzut cadavre căsăpite îngrozitor, dar nici unele care să fi stat cinci săptămâni în apă cu sare.

-Și… ce făceai după aceea? Nu aveai coșmaruri noaptea?

-Nu. Vocea lui Sally era fermă și convingătoare.

-Există un medicament pentru asta?

-Da.

„Iarăși un răspuns monosilabic”, își spuse Joel. „Cum o scot la capăt cu ea?”

-Ce medicament?

Sally se răsuci fulgerător, înlănțuindu-l cu brațele și cu picioarele.

-O partidă sălbatică de sex, prostuțule, îi susură ea în ureche.

După experiența beției, Joel experimentă și cum e să te trezești instantaneu din aburii

alcoolului, de parcă cineva te-ar fi cufundat în apă rece. Dar de fapt nu era rece de loc, trupul lui Sally semăna mai mult cu un fluviu de lavă incandescentă și ultimul lucru la care se gândi căpitanul era că nici nu e așa de rău să mori într-o mare de flăcări…

Cap. 15 Casa cu ieșire secretă

Joel se trezi abia către seară. Era confuz și îl durea îngrozitor capul, dar își amintea cu plăcere de ceea ce probabil nu fusese decât un vis frumos, o răbufnire a dorințelor ascunse în subconștient. Se ridică prudent în picioare – cabina încă se mai învârtea cu el - și când privi în jur, își dădu seama că de fapt nu visase. Așternuturile erau răvășite îngrozitor, parfumul lui Sally se simțea pretutindeni iar pieptul și brațele lui erau pline de urme de ruj. Făcu un duș, se îmbrăcă și ieși pe punte. Sally era acolo, o găsi privind asfințitul – soarele adăuga urme de bronz și aur la ciocolatiul trupului ei. Avea în mână micul ei telefon și vorbea abia șoptit:

-Da, desigur. Așa e cel mai bine. Eu și soțul meu suntem oameni simpli, în vacanță și n-am vrea ca numele noastre să apară în ziare legate de o asemenea istorie. Știți, avem copii mici și curiozitatea lor e de nestăvilit – pentru binele lor, e important să nu afle nimic. Da, și eu vă mulțumesc pentru înțelegere. Bună seara.

Joel ar fi vrut ca pământul să se caște și să-l înghită. Sally, căsătorită și cu copii? Ce fusese atunci scena din cabina lui, când ea venise să-i spună cât de mult îl dorește și apoi i se abandonase fără nici o reținere? Pe când se frământa ca un osândit la locul caznei, ea se întoarse spre el și îi zâmbi.

-Căpitane, ai fost nemaipomenit! De mult nu m-am simțit atât de bine, cu toate că după votca aceea îmi explodează capul.

Și chiar arăta bine, ba mai mult decât bine – strălucea de fericire, radia din toți porii pielii ei de ciocolată.

-Sunt în mare formă și plină de idei, continuă ea. Ca dovadă, tocmai am rezolvat problemele cu poliția și cadavrele pe care le-ai

găsit. Suntem o familie de turiști în vacanță și avem copii mici, pe care ținem cu tot dinadinsul să nu-i speriem, așa că nimic despre cadavre nu trebuie să ajungă la ei.

-Sally, e o nebunie. Poliția va afla oricum că e o minciună.

Ea începu să râdă.

-Doar nu crezi că am vorbit cu poliția! Te poate localiza înainte să apuci să zici „bună ziua”. Nu, am sunat la un om care are interesul să sune poliția în locul nostru, ca să scape pielea clientului său. Avocatul lui Fabio Rossi are numărul de telefon în Cartea Aurie și n-a fost mare lucru să dau de el.

-Oh, ești genială! spuse Joel răsuflând ușurat. Deci textul cu soțul și copiii…

-Da, era doar motivul pentru care trebuia să ne ținem departe de poliție. Nu am copii și nu am fost măritată, dar îmi place expresia îngrozită și furioasă care s-a așternut pe fața ta când am vorbit despre asta.

-Rămâi cu mine la noapte, îi ceru Joel.

-Dacă e ordinul căpitanului, secundul nu poate decât să se supună. Dar mai întâi vreau să mănânc ceva, mi se pare un nonsens să trecem și peste cină cum am trecut peste prânz, din cauza unor oameni pe care nu-i mai putem ajuta nicicum.

-Vrei să gătești?

-Păi, nu prea sunt în formă pentru asta.

-Dar să mergi pe jos ești în stare?

-Dacă drumul e drept și scurt, promit să nu cad, spuse Sally râzând. Ba chiar cred că o plimbare mi-ar face bine, m-ar ajuta să mistui mai ușor partea mea din sticla de votcă.

Plecară braț la braț până la primul local decent din port care le ieși în cale. Pe când îi deschidea ușa ca Sally să poată intra în restaurant, Joel privi strada liniștită cu coada ochiului și i se păru că zărește, pentru o fracțiune de secundă, chipul palid al lui Nelly Noel sub o mantie cu

glugă, închisă la culoare. „Ce naiba caută aici singură, după lăsarea întunericului?” Mai privi odată în urmă, dar acum strada era pustie, cu excepția unui bărbat blond, care stătea rezemat de un parapet, scrutând cu privirea marea întunecată. „Mi s-o fi părut”, gândi Joel și se grăbi să-i ofere brațul lui Sally.

Tânărul blond rătăci ca în fiecare noapte pe străzile tăcute. Îi văzuse pe Joel și Sally intrând îmbrățișați în restaurant și se amuză pe seama lor. „Ia te uită, doi puișori romantici sub clar de lună! Dar trebuie să recunosc că se potrivesc de minune unul cu celălalt”. Zâmbi și-și continuă drumul. Se plimba liniștit și împăcat cu sine – gâtul nu-i mai ardea, sângele rechinului îi potolise setea pentru o vreme, iar marea era plină de vietăți. Când briza începu să adie rece dinspre mare, vestind ivirea zorilor, blondul se hotărî să se întoarcă la hotel. Urma să-și reia înfățișarea pe care i-o cunoșteau cu toții, aceea a scriitoarei, încă înainte de apariția primelor raze de soare. Altfel ar fi trebuit să rămână Johann-Ulrich Heller până la lăsarea nopții – magia lui nu funcționa în timpul zilei. Dădu o ultimă tură de-a lungul țărmului mării, inhalând mirosul de alge și sare care îi plăcea, când nasul lui simți o altă aromă dulce, inconfundabilă – sânge de om! Tânărul își strânse pumnii – nu va ceda ispitei, oricât de tentantă ar fi. Acesta era prețul pe care trebuia să-l plătească, dacă voia ca soarele să nu-l facă scrum. Îl acceptase bucuros, știind ce avea de câștigat: splendoarea multicoloră a zilelor, în locul tenebrelor cenușii ale nopții, dar și ce sacrifica pentru asta – trebuia să „țină regim” nu o lună, un an sau un secol, ci o eternitate. Se obișnuise deja să ignore mirosul sângelui celor din jur. Dar acum aroma era atât de chinuitoare! Însemna că cineva zăcea rănit sau poate mort în

apropiere. Se făcu una cu întunericul și văzu trecând pe lângă el doi bărbați care cărau un pachet prelung învelit într-o pânză și legat cu sfori. Bărbații nu-l observară.

Blondul oftă din greu. Știa exact ce se afla în pachet – un cadavru. „Fir-ar să fie, de ce noi, vampirii, dăm mereu peste așa ceva? Aș fi vrut să am existența unei ființe normale, nu să găsesc oameni morți oriunde m-aș duce. Întâi scafandrii de pe Costa Brava, acum ăsta - mi-a ajuns!"

Decise să-i urmărească pe cei doi, care coborâră pe malul mării și dezlegară pachetul, abandonând pe plajă trupul unui al treilea bărbat, de vârstă mijlocie, îmbrăcat în haine simple.

-Ești sigur că poliția va crede varianta încăierării din bar? întrebă în șoaptă unul din cei doi bărbați.

-Absolut sigur! A venit un străin, s-au luat la harță și străinul a ieșit din bar imediat după Leloup. Oamenii au observat că avea un cuțit asupra lui. Dacă li se va cere să dea o descriere pentru portretul-robot, fiecare va spune altceva. Știi cum sunt cei un pic afumați: le lipsește cu desăvârșire simțul observației!

-Și dacă-l caută pe presupusul ucigaș?

-Feribotul pleacă spre Sardinia de două ori pe zi, vom pasa italienilor problema. Dar fii sigur că poliția va pleca de la o concluzie gata fabricată. Toto Trei-degete l-a turnat pe Leloup, Leloup a ieșit din închisoare și imediat după aceea Toto a fost ucis. Iar acum unul din foștii fideli ai lui Toto i-a plătit lui Leloup datoria – în lumea pungașilor, astfel de lucruri se întâmplă frecvent. Ascultă la mine, șeful știe ce face – a judecat fiecare lucru și a despicat firul în patru. Suntem nevinovați ca doi puișori - și tu și eu. Asta ca să nu mai adaug că fraierul de polițist care ține sub observație casa lui Leloup crede că acesta doarme liniștit și n-are habar că noi l-am făcut să adoarmă pentru totdeauna.

Vorbiseră extrem de încet, dar tânărul blond avea auzul fin al demonilor nopții și auzise fiecare cuvânt. După plecarea celor doi bărbați, se apropie de cadavru și-l examină atent. Omul era mort, nu încăpea nici o îndoială. Își linse pofticios degetele pline de sânge închegat, apoi își spălă mâinile în apa mării, murmurând pentru sine: „Asta numesc oamenii o mică localitate liniștită de vilegiatură. Vapoare care naufragiază pe țărm, în port, scafandri cu gâtul tăiat și indivizi înjunghiați și abandonați în miez de noapte pe malul mării… până și iadul e mai pașnic decât acest Bonifacio”.

Nu mai avea ce face pe plaja pustie. Aruncă o privire în urmă și se întoarse la hotel.

Unii oameni cred că demonii dorm ziua, închiși în sicriele lor sau ascunși în pământul din cimitire. Alții susțin că făpturile întunericului, neavând un corp asemănător celui uman, nu dorm de loc. Nelly se amuza copios pe seama adepților ambelor teorii – ea putea dormi decenii în șir sau era capabilă să vegheze perioade lungi de timp. Dar când avea la dispoziție un pat moale și perne umplute cu puf, profita de ocazie ca să doarmă dacă nu avea nimic de făcut. Personalul hotelului se obișnuise cu faptul că scriitoarea lucra noaptea târziu și nu trebuia deranjată până la amiază. De astă dată însă, ea voia să iasă în oraș pe la zece dimineața, așa încât procedă cum procedează orice om: puse robotul telefonic să o trezească. Ieși din hotel la ora zece și un sfert – atât arăta ceasul de la recepție - și se duse către plajă, spre locul în care cei doi bărbați abandonaseră cadavrul în noaptea precedentă.

Joel ieși pe punte târziu. În alte zile revărsatul zorilor îl prindea scrutând marea, dar noaptea trecută fusese plină de evenimente. Acum cauza evenimentelor tocmai își arăta chica neagră

și buclată pe scări, aducând o tavă pe care pusese două ceșcuțe de cafea. Soarele de martie era tot mai cald, iar Sally se afișa tot mai mult în costumul ei de baie argintie, ceea ce – susținea Joel – echivala cu un act de sabotaj la adresa anchetei lor. Se așeză lângă el și-și puse o mână peste mâna lui – destul ca Joel să simtă furnicături în stomac. Dar ea părea capabilă să se concentreze în orice condiții, exceptând momentele când era îngrozitor de beată.

-Ce caută toți oamenii ăia pe plajă? La ce se uită?

Lângă epavă apăruse o ambarcațiune purtând însemnele poliției.

-Nu pot fi atât de nebuni încât să scoată toate cadavrele alea din cală și să le înșire așa pe plajă, în văzul turiștilor. Dacă le-au găsit într-adevăr, vor avea grijă să le pună în saci negri și să le aducă la mal într-un loc izolat, spuse Joel.

-Așa mă gândeam și eu. Dar totuși pare să fie poliție și pe plajă, nu doar pe șalupa de lângă Costa Brava. Aș vrea să arunc o privire.

Sally dispăru sub punte și reveni în blugi și tricou. Era ispititoare chiar și așa, pentru că hainele stăteau pe ea mulate ca o a doua piele. Joel oftă și coborâră împreună pe uscat.

Până la locul în care Sally observase mulțimea de gură-cască mai erau câteva sute de metri. Ajunși acolo, văzură că turiștii se uitau șocați la un cadavru – un bărbat cu hainele pline de sânge și o rană pe spate. Poliția făcuse un cordon în jurul mortului și ținea lumea la distanță.

-Ridică-mă, ceru Sally. Și dă-mi binoclul!

Ca orice căpitan de vas, Joel avea în dotare lunetă și binoclu, iar ea le folosea cu spor. O prinse de talie și o așeză pe umerii lui, cu picioarele atârnând peste pieptul lui. Sally era ușoară, greu era doar ca Joel să-și stăpânească fanteziile de față cu lumea, mai ales că o știa dornică să participe la aceste fantezii. Din fericire ea zise destul de

repede „lasă-mă jos”. Când tălpile ei micuțe, încălțate în papuci de plajă, atinseră nisipul, Sally o porni înainte făcându-și loc printre oameni, de parcă ar fi căutat pe cineva în mulțime. Căpitanul abia reușea s-o urmeze.

-Nelly, ce bine că te văd! Vino să vorbim!

Scriitoarea stătea în grupul de curioși, destul de retrasă – probabil din locul în care se afla, nu vedea nimic.

-Plouă cu cadavre în orășelul ăsta pașnic, spuse Sally după ce se îndepărtară de mulțimea turiștilor. Ieri Joel a găsit șapte morți în epava navei, iar azi e un tip înjunghiat pe plajă.

-Crezi că se leagă de povestea pe care o cercetați voi? întrebă scriitoarea în șoaptă.

-Morții de pe epavă, da, în mod sigur. Despre cel de aici nu știu ce să cred.

-Îl chema Leloup, preciză Nelly. Am auzit acest nume de la polițiști.

De fapt polițiștii nu identificaseră cadavrul încă, dar Nelly auzise numele de la asasini, înainte de revărsatul zorilor. Însă Sally și Joel erau doi oameni drăguți, pe care nu voia să-i sperie povestindu-le prea multe.

-Să vedem ce putem afla, zise mulatra. Trebuie să ne întoarcem pe vas, am nevoie de calculator ca să verific o ipoteză. Am mai întâlnit numele lui Leloup, legat de cel al căpitanului Fabio Rossi, știu că omul era un hoț de bijuterii și vreau să aflu tot ce se găsește în cazierul lui.

-Mi se pare riscant să spargi serverele de date ale poliției, observă Joel.

-Dar nu le sparg! Mă folosesc numai de micile cadouri ale prietenei mele de la Paris. Dacă vom deduce lucruri pe care polițiștii nu le știu, fii sigur că voi găsi metoda potrivită de a-i informa. Nu uita că vreau să rămân secretara lui Samuel Oz și nimic mai mult.

Joel aruncă o privire îngrijorată spre Nelly. Nu știa cât de prudent ar fi fost ca scriitoarea să-și

bage nasul în secretele femeii pe care o iubea (Joel reuși să rostească acest cuvânt-tabu, măcar în gând: „o iubesc”). Nelly intui ceva din frământarea lui – de cum ajunseră sub puntea Zeiței, ea le vorbi liniștită:

-Nu trebuie să vă temeți de mine. Chiar dacă în cărțile mele scriu despre oameni reali și fapte care s-au petrecut aievea, am grijă să schimb întotdeauna numele și descrierea personajelor.

Sally își puse în poală calculatorul lui Joel, apoi căută ceva în poșeta ei plină cu de toate. Scoase de acolo un fel de buton mic și roșu, pe care îl înfipse într-unul din fantele calculatorului, unde acesta se potrivea perfect.

-Voi doi n-ați văzut nimic, da? spuse întorcându-se spre Joel și spre scriitoare.

-Ce-i aia? Iartă-mă, nu sunt familiarizată cu tehnica.

-Atunci cum îți scrii cărțile?

-Cu creionul sau pixul pe foi de hârtie, nu așa se face?

-Metoda arhaică, pufni Sally.

-Apoi plătesc pe cineva care-mi cunoaște scrisul să se ocupe cu tehnoredactarea și cu toată munca pe calculator, recunoscu Nelly.

-Asta, zise Sally arătând spre micul buton roșu, este o memorie programabilă care are înregistrate codurile de acces la dosarele în format electronic ale poliției franceze.

-Nu e ilegal? întrebă Joel.

-Ah, acum am dovada că niciodată pe Steaua Atlanticului nu s-a făcut contrabandă. Câtă inocență, zise femeia râzând și dezvelindu-și dinții albi, strălucitori pe pielea ei de ciocolată. Uneori răul e atât de întins încât nu poți lupta împotriva lui decât cu mijloace aflate la limita legii. Cea care mi-a dat codurile a făcut-o în schimbul unui mic serviciu pe care urmează să i-l fac.

-Tot ilegal?

-Nu. Numele lui Giuseppe Tasso vă sună cunoscut?

Joel și Nelly negară. Sally continuă:

-Este unul dintre capii mafiei din Sardinia și a fost văzut trecând adesea cu feribotul în Corsica. Poliția nu îl poate aresta, pentru că nu lasă urme ale acțiunilor lui, sau pentru că îi cumpără cu sume fabuloase pe toți cei care ar trebui să-l supravegheze. Omul are o slăbiciune pentru colecționarea de bijuterii de mare valoare. Când am fost la Paris, am evocat ideea noastră că un furt de bijuterii ar sta la originea naufragiului navei Costa Brava și am fost rugată să verific dacă nu cumva are legătură cu individul ăsta, Tasso. Mi s-a sugerat să nu am prea multă încredere în poliția locală și am primit codurile ca să pot afla anumite informații fără să apelez la cei de aici.

Pentru o vreme se lăsă tăcerea. Sally căuta ceva încruntându-se uneori, Joel o privea fără să scoată o vorbă iar Nelly urcase din nou pe punte și se distra legănându-și picioarele deasupra apei mării. Se întoarse la cei doi, în bucătăria micuță, după o jumătate de oră de stat degeaba.

-Cred că vă incomodez când voi lucrați. Dacă aveți nevoie de mine sau aflați noutăți, vă las cartea de vizită a hotelului unde am tras.

-Scuză-mă, dar tocmai am dat de ceva, murmură Sally fără să fie atentă la ce spusese scriitoarea. Pe curând!

Nelly se mai învârti o vreme prin port, apoi o luă spre centrul orășelului, refăcând traseul urmat în timpul plimbărilor nocturne. Odată cu încălzirea vremii, localitatea se umpluse de turiști, iar ea iubea liniștea și străzile pustii. Căută o străduță lăturalnică și dădu de locul în care observase, cu două nopți în urmă, trei bărbați încărcând saci într-un portbagaj. De undeva de aproape se auzeau voci – își încordă auzul și reperă sursa zgomotului: strada vecină, paralelă cu cea pe care tocmai se oprise ea. Se duse acolo și

dădu peste o mulțime de curioși și un cordon de poliție. „Iarăși?” se întrebă Nally. „Unele scene se repetă cam des pe aici și încep să devină stereotipe”. Se amestecă printre curioși și află motivul pentru care se adunaseră – o perchiziție la casa numitului George Bertrand, poreclit Leloup, al cărui cadavru fusese găsit de dimineață pe plajă, deși vecinii puteau să jure că omul venise de la fierăria unde lucra în după-amiaza precedentă, se încuiase în casă și de atunci nimeni nu-l văzuse ieșind.

„Cei de soiul meu nu au voie să se molipsească de prostia omenească de la victimele lor. Unde mi-a fost capul când am abandonat urmărirea tipilor cu portbagajul?” se certă Nelly. Își făcu loc cu coatele printre gură-cască și spuse destul de tare ca inspectorul de poliție care se învârtea în fața casei să audă:

-Știu eu soiul ăsta de case vechi! Au fost construite în epoca de dinaintea revoluției, când fiecare om era un conspirator. Toate au câte o pivniță adâncă, în care de regulă se află o ieșire secretă.

-Ascultați-o, că știe ce spune, strigară vreo două babe din vecini. E pictoriță și desenează case vechi cât e ziulica de lungă.

Nelly se trase discret la o parte. „Cine are urechi, să audă” gândi ea, iar polițiștii aveau urechi. Intrară în casă, se auzi zgomot din cămăruța ocupată cândva de Leloup la demisol, apoi pași coborând spre adâncul pământului și în final capacul metalic din asfalt, aflat pe strada din spatele casei, se deschise permițând ca polițiștii să iasă pe acolo.

-Și noi credeam că Leloup stă serile în cămăruța lui, ca un băiat cuminte. Am fost niște fraieri, făcu inspectorul, de loc mulțumit.

Deși vorbise în șoaptă către cei din jurul său, Nelly auzi fiecare cuvânt. I-ar fi venit să-și dea cu pumnul în cap – crezuse că asistă la o scenă

obișnuită de furt sau contrabandă și lăsase necercetat locul spre care plecaseră cei trei bărbați împreună cu sacii lor de plastic. „Diseară voi face o plimbare în parcul orașului” își promise solemn.

După prânz se întoarse în port. Sally și Joel se bronzau la bordul Zeiței – cât timp șalupa poliției era în zonă, sistaseră orice cercetări pe Costa Brava. O văzură pe Nelly și o invitară pe punte.

-Suntem aproape de rezolvarea cazului, spuse Joel bucuros. Sally are un talent fenomenal de a pune lucrurile cap la cap.

-Da? Păi, să aud și eu!

Sally luă hârtia pe care-și făcea eternele notițe și începu să explice:

-Fabio Rossi a absolvit liceul la Bastia, unde a fost coleg de clasă cu George Bertrand, poreclit ulterior Leloup, care încă din vremea aceea își exercita asupra amicilor talentele de hoț de buzunare. Printre colegi era cunoscută fobia de foc a lui Fabio Rossi, dobândită în urma unui incendiu izbucnit în casa în care a copilărit, pe vremea când era foarte mic. Între timp soarta i-a despărțit pe cei doi băieți – Fabio și-a continuat studiile și fiind un tip ambițios a ajuns căpitanul vasului Costa Brava. Leloup a avut diverse slujbe sezoniere, nici una stabilă. Calificarea de lăcătuș a folosit-o ca să deschidă seifuri. A lucrat a început pe cont propriu, până când a trecut în Italia, și-a alcătuit o echipă al cărei șef era și a executat diverse operațiuni pentru capi mafioți. Giuseppe Tasso s-a aflat pe lista lui de clienți. Turnat după ultimul jaf de Toto Trei-degete, a fost condamnat la doisprezece ani de închisoare, din care a executat doar șapte. A fost eliberat pentru bună purtare, acum două luni și o săptămână. S-a întors la Bonifacio, localitatea lui natală, s-a angajat la un fierar și de atunci toată lumea a crezut că s-a făcut băiat de treabă. Cu o săptămână înainte de naufragiul vasului Costa Brava, a fost la Bastia. A

doua zi, doi inși din oraș, fără cazier judiciar, s-au înscris în ultimul moment la croaziera pe care o făcea vaporul. Cei doi figurează pe lista persoanelor dispărute în urma naufragiului. Un hamal din portul Bastia a spus poliției că l-a văzut pe Leloup încercând să recruteze scafandri pentru ceea ce el promitea să fie o afacere bănoasă. Poliția a consemnat declarația omului dar nu i-a dat importanță, pentru că Leloup s-a aflat în apartamentul său din Bonifacio în perioada când a fost văzut de hamal în Bastia.

-Tocmai am fost la casa lui Leloup, interveni Nelly. Avea o ieșire secretă, de care poliția nu știa nimic.

-Cum a putut fi văzut zilnic la serviciu, dacă se ocupa cu vizitele la Bastia? întrebă Joel.

-Între Bonifacio și Ajaccio există un mic aeroport, folosit de turiști pentru zboruri particulare, iar Bastia are aeroport. Într-o jumătate de oră se poate ajunge dintr-un loc în celălalt. Atât că – Sally rămase gânditoare – atât că deplasarea în acest mod presupune niște fonduri pe care Leloup, proaspăt ieșit din închisoare, nu le avea. Nu pot să cred decât că lucra pentru cineva, iar acest cineva i-a pus banii necesari la dispoziție. În ultima vreme Giuseppe Tasso a fost văzut destul de des pe feribot, iar pasiunea lui pentru bijuterii e cunoscută. Șeful meu spune că în urma naufragiului Evelyne Bishop și-a pierdut nu numai diamantul sângeriu, ci și celelalte podoabe, recent cumpărate la o licitație la Paris. Scenariul după care s-a derulat prezumtivul furt ar putea fi următorul: Tasso aranjează cu Leloup un jaf în stil mare de pe vas, așa cum Leloup se pricepe prea bine să pună la cale. Acesta tocmește o echipă de scafandri, din care doi își cumpără bilet pe Costa Brava și observă ce altceva mai merită furat, în afara bijuteriilor lui Evelyne. În timpul escalei la Bastia, pe vas sunt încărcate două lăzi cu dinamită. Șantajat cu detonarea încărcăturii acestora, Fabio

Rossi provoacă naufragiul și fuge de pe navă, abandonând pasagerii. Evacuarea călătorilor se face cu întârziere, ca oamenii să nu aibă timpul necesar să-și ia bunurile din seifuri. Se sting luminile, un semnal pentru scafandrii aflați pe țărm că pot urca la bord. În timp ce călătorii se află la o petrecere, scafandri începu furtul din cabine, iar la evacuarea pasagerilor se ascund în apă și continuă operațiunea după plecarea tuturor oamenilor de pe Costa Brava. Practic între miezul nopții și ora opt dimineața a zilei următoare, vasul rămâne pustiu și hoții au timp berechet pentru o perchiziție detaliată. Dar cineva are ordinul să-i reducă la tăcere, odată misiunea îndeplinită, iar acest cineva nu o face la comanda lui Leloup, care nu suportă să vadă sânge și se ferește de crimă. Știm că scafandrii morți sunt cei ai lui Leloup, pentru că toți cei intrați ulterior în epavă, în cadrul operațiunilor de salvare, s-au întors la țărm nevătămați. Dinamita este scoasă din navă și dusă spre grotele care mărginesc faleza, ca să dispară urmele jafului și toată vina naufragiului să cadă pe umerii lui Fabio Rossi. Probabil Leloup și-a dat seama că a existat o persoană care a acționat peste capul lui, suprimându-i echipa și s-a decis să rupă tăcerea. Un cuțit în spate a fost în acest caz cea mai bună rezolvare, punând poliția pe o pistă falsă, aceea a răzbunării amicilor lui Toto trei-degete. Dar știm sigur că Toto nu a fost ucis de Leloup, din simplul motiv că acesta chiar nu suporta sângele. Asta ar fi ipoteza mea, încheie Sally. Mă deranjează doar un amănunt – că nimeni nu a găsit obiectele furate și astfel principala dovadă care să-mi confirme raționamentul nu există.

-Unde ar putea fi aceste obiecte? întrebă Joel.

-Privind țărmul, mă întreb unde n-ar putea fi? Sunt sute de grote, în care se găsesc mii de ascunzători, asta dacă nu cumva mai sunt încă în camera lui Leloup.

-Acolo nu mai e nimic. Acum două seri am văzut trei indivizi scoțând din subsolul casei niște saci mari, negri și încărcându-i într-un portbagaj.

Sally o privi pe scriitoare cu o atenție încordată.

-Și unde au dus sacii? Știi cumva?

-Nu. Mașina a oprit în fața gardului unui parc, chiar la ieșirea din Bonifacio, doi indivizi au coborât din ea iar șoferul a plecat mai departe, pe drumul spre Porto Vechio.

-Ăla nu era parc, Nelly. Nu te lua după mulțimea de copaci, e o proprietate cunoscută prin zonă sub numele de casa actorului. Am fost rugată să aflu cât mai multe despre locul cu pricina, dar până acum n-am reușit. Casa aparține unui star de la Hollywood, care a cumpărat-o ca să fugă de ochii admiratoarelor. Se zice că mai uşor pătrunzi într-o citadelă asediată decât acolo. Poliția nu are nici un motiv să facă perchiziție, atât timp cât vecinii nu se plâng de scandal și nici un fel de activitate ilegală nu poate fi asociată cu locul acela. Există zvonuri că actorul ar recurge uneori la stupefiante, dar sunt numai zvonuri neconfirmate și nu constituie temei legal pentru o descindere. Actorul are prieteni dubioși, e adevărat, dar nu-i un motiv să-l arestezi de vreme ce nici o acuzație nu poate fi formulată, cu probe, împotriva acestor prieteni. Un scandal public e ultimul lucru de care ar avea nevoie, iar pe noi așa ceva nu ne avantajează deloc.

-Sugerezi că Giuseppe Tasso îl aprovizionează cu droguri și că ar trage la casa actorului atunci când se află în Corsica?

-Nu, fir-ar să fie, răspunse Sally întrebării lui Joel. La asta mă gândeam și eu, dar nu se potrivește. Giuseppe Tasso e proprietarul unui hotel în Porto Vechio, în asociație cu un francez care deține o firmă de turism la Cannes. Asta explică perfect desele vizite ale italianului în Corsica. Atunci când vine, stă într-un apartament

din propriul hotel și tot ce face e legal și curat. Poliția chiar crede că poveștile care circulă pe seama casei actorului nu au ca punct de plecare decât curiozitatea nesatisfăcută a bătrânelor din Bonifacio - știți și voi cum e, se vorbește de orgii cu femei, de adunări ale unor culte sataniste și alte lucruri la fel de puțin credibile. Parcă stă cineva să se uite în gura babelor!

-Tu crezi în așa ceva? În cultele acelea, vreau să zic. Ochii lui Nelly o priviră pe mulatră cu o strălucire aparte, stranie.

-Nu știu ce să spun. Șeful meu Samuel crede și m-am întrebat mereu ce motiv ar avea să o facă. Dar el e veșnic înconjurat de pietre prețioase și susține că simte puterea lor, o putere venită din altă lume. Eu sunt un om normal și banal, dar n-aș îndrăzni să neg astfel de lucruri. Dinspre partea mamei mă trag din sclavi haitieni – se spune că toți acești oameni practicau magia neagră, iar bunica îmi povestea că bunicul ei a fost șaman. Nu mi-am permis niciodată să râd de credințele oamenilor și probabil de aceea mă împac atât de bine cu șeful meu, care e un tip superstițios.

-Ai o poză cu acest Tasso? Dacă dau de el din întâmplare, măcar să-l recunosc.

-Pot să găsesc una, asta n-ar fi o problemă. Dar ce vrei să faci, Nelly?

-Aș merge diseară pe la casa actorului.

-Ai înnebunit? Toți băieții din Bonifacio s-au luat la întrecere, încercând să treacă de coama zidului care împrejmuiește grădinile casei, dar nici unul n-a ajuns măcar să se cațere pe zid. N-ai ascultat când am spus cât e de păzit locul? Un ziarist a vrut să survoleze proprietatea cu un elicopter, dar a fost somat imediat să se îndepărteze, de parcă oamenii dinăuntru ar fi avut o baterie antiaeriană. Mai bine te lipsești de așa ceva!

-Străbunii tăi n-ar fi avut probleme să vadă ce se găsește dincolo de zid. Ar fi folosit o

incantație și și-ar fi abandonat trupurile, ieșind din ele.

-Aceea e magie, Nelly, sau exagerări și simple povești. Oamenii vii nu pot scăpa de trupurile lor decât prin moarte, așa zicea bunica. Vrei să cred că ești magiciană?

Scriitoare surâse.

-Ce e inspirația, dacă nu o stare magică? O stare în care devii capabil să ieși din corp și să călătorești în alte lumi, pe care apoi le descrii în cărțile tale. Toate lumile acelea există cu adevărat, doar că oamenii au un văl pe ochi și nu le pot vedea.

-Da, dar totuși… Ai grijă să nu dai de necaz la casa actorului.

-Sau necazul poate să dea de mine, dar dacă are minte se sperie și fuge. Zău, nu are nici un rost să vă faceți griji pentru mine!

Cap.15 Deznodământ

„Mâncarea mâncării noastre e grețoasă” își spuse vampirul, plimbându-se la adăpostul întunericului pe lângă zidul care împrejmuia grădina casei actorului. Dinspre grădini se simțea un iz pătrunzător de bucate și auzul fin al domnului Heller deslușea cu claritate glasurile celor din casă. Se adunaseră să-l comemoreze pe „bietul Leloup”, asta însemnând o petrecere care începuse cu „Tatăl Nostru” murmurat pios de vreo duzină de voci, continuase cu o masă bogată („paste cu vânat și mult usturoi, naiba să vă ia pe toți!” gândi domnul Heller) și se afla în etapa terminală, de beție crâncenă. Vampirul era furios pentru că își pierduse vremea degeaba. În faza conversațiilor decente, când aburii alcoolului încă nu le întunecaseră mințile, comesenii vorbiseră vrute și nevrute, dar nu scăpaseră nici un cuvânt despre Costa Brava, bijuterii sau orice altceva care ar fi putut avea legătură cu ancheta lui Joel și Sally. Tema preferată fusese o flecăreală despre mașini – fiecare se lăudase că deține un model performant, de ultimă oră, care costase sume astronomice. O voce baritonală, care când vorbea tăceau toți ceilalți, perorase mai mult de jumătate de oră despre avantajele anvelopelor cu cameră, contrazicând astfel pe toată lumea.

„Ce știu eu și ce mă interesează pe mine?” dialogă domnul Heller cu propria minte. „E ca și cum ai discuta despre cai – e normal că, pentru călărie, cei potcoviți sunt mai buni decât cei nepotcoviți. Ce importanță are culoarea, atât timp cât ascultă de pinteni și te duc unde vrei? Oare o mașină nu e un fel de herghelie cu mai mulți cai puși să galopeze în aceeași direcție? Parcă așa mi-a explicat cineva odată. Atunci ce pasiune poți face pentru o herghelie de cai? Hotărât, de când nu mai sunt om, oamenii și-au pierdut bunul-gust și bunul-

simț. Să discute despre femei, alta ar fi fost situația. Dar așa, mă plictisesc de moarte!” Râse în gând de propria lui glumă. Devenise nemuritor cu sute de ani în urmă și – după șocul inițial – starea asta a lucrurilor ajunsese să-i convină. „Fără suflet mă pot descurca” obișnuia Ulrich să spună, „fără minte ar fi fi fost mai greu”. Curiozitatea îl făcuse să depășească de mult condiția lui de om medieval, pe care în timpul vieții umane o suportase ca pe o haină mult prea strâmtă. Acum putea călători în voie, putea asculta, pipăi și vedea toate noutățile produse de firea iscoditoare a omului. Doar că nu se omora după mașini – eleganța călăritului în noapte, pe un armăsar negru, cu mantia fluturând în bătaia vântului, nu se compara cu zgomotul dezgustător al unui motor în patru timpi sau al unei tobe de eșapament.

„Ar trebui să arunc o privire” își spuse Ulrich când vacarmul din casă ajunse la cote impresionante. „Sunt cu toții atât de beți încât nu m-ar vedea nici dacă le-aș apărea stând pe masă”. Se ferea însă de videocamerele amplasate de-a lungul zidului – imaginea captată de ele putea fi investigată și studiată ulterior. Nu voia să lase nici o urmă a prezenței sale în acel loc, nici măcar ceața neagră care ascunde deplasarea vampirilor în întuneric. Culese o piatră de pe jos și ținti cea mai apropiată dintre videocamere. Se auzi un zgomot de sticlă spartă, iar Ulrich trecu fulgerător zidul, atât de repede că un ochi omenesc n-ar fi putut vedea mișcarea. Se pomeni într-un parc cufundat în beznă, dar la primul pas pe care-l făcu se aprinseră o mulțime de lumini în jurul lui. Ulrich se retrase la umbra unor tufișuri, iar luminile se stinseră. Pe dată își făcură apariția doi paznici înarmați.

-Ce crezi că a fost? întrebă unul din ei.

-Nu știu. Probabil un copil din sat are o praștie nouă.

-La ora asta? E aproape trei dimineața!

-Nu te îngrijora, veni răspunsul dat de o voce somnoroasă, pe un ton leneș. Dacă cineva ar fi pătruns dincoace de zid, luminile ar fi rămas aprinse și l-am fi zărit. Senzorul de mișcare al lămpilor face toți banii.

-Da, dar luminile s-au aprins în zona asta, după ce videocamera a fost spartă!

-E firesc, nu te îngrijora. Piatra a trecut de zid și senzorii au reperat-o.

Omul se aplecă, luă o mână de prundiș alb de pe cărare și-l azvârli înainte. Luminile se aprinseră în zona în care căzu pietrișul.

-Ei, vezi? Ce ți-am spus? Stai calm, nu e nimeni aici!

Ulrich îi privi pe cei doi îndepărtându-se. Șirul de lumini care se aprindeau și se stingeau îi dădu de veste că paznicii ajunseră în casă. „Aha, deci asta așa funcționează! Ia să mă joc puțin cu luminile!” Vampirii se pot deplasa cu o viteză incredibilă iar Ulrich nu trebui decât să alerge un pic prin grădină, ca paznicii să rămână perplecși. Luminile parcă înnebuniseră, se aprindeau și se stingeau haotic, trecând prin stări intermediare în care pâlpâiau toate deodată. Pe neașteptate se lăsa întunericul cel mai negru, ca apoi într-un colț îndepărtat al parcului să se lumineze brusc - și tot așa, de parcă ar fi fost iluminatul stroboscopic al unui ring de dans.

-Așa nu se mai poate, trebuie să chemăm un electrician ca să verifice instalația, hotărâră paznicii, care alergaseră ca bezmeticii prin grădina imensă.

Gâfâind și asudând, se retraseră în casă, decizând să nu le mai pese de nimeni și de nimic. Ulrich surâse – atât aștepta, ca paznicii să se așeze în vreun colțișor, obosiți și nepăsători. Se furișă în casă și urcă scările interioare până la etaj, de unde vocile se auzeau puternic. Prin ușa întredeschisă, vedea o sufragerie somptuoasă, cu scaune aurite în jurul mesei și candelabre de cristal. Aici mirosul

fripturii cu usturoi îl făcu să-și astupe nasul, un gest reflex și de loc necesar, pentru că el oricum nu respira. Dar simțise nevoia să facă gestul, ca să-și exprime dezacordul față de preferințele culinare îndoielnice ale mesenilor.

În capul mesei îl zări pe Giuseppe Tasso însuși, leit cu fotografia pe care i-o arătase Sally. În jurul lui erau adunați paisprezece oameni, printre care îi recunoscu pe cei doi bărbați care căraseră trupul „bietului" Leloup pe plajă. „Uite ceva chiar mai scârbos decât usturoiul" filozofă vampirul. Ăștia doi s-au rugat pentru Leloup, după ce mai întâi au băgat cuțitul în el, mai rău ca în friptura de pe masă. Și unii ca ei se numesc oameni…"

Văzuse destul. Se pregătea să părăsească imobilul aflat în vastul parc, când un zgomot îi atrase atenția. Casa cu etaj și intrare sprijinită pe coloane de marmură era perfect simetrică – un etaj deasupra intrării, mai mic decât parterul, iar la parter două aripi semicirculare, cu ferestre uriașe. „Imitație slabă de rococo" decise Ulrich. „Am văzut altele autentice, mult mai frumoase decât casa asta". Zgomotul venea dintr-una din aripile laterale și vampirul se duse în aripa cu pricina. Nimeri într-un imens garaj, plin cu mașini de colecție, excelent întreținute. Printre exemplarele superbe, cu caroseria strălucitoare, pe care nici măcar ochii lui nu detectau vreun fir de praf, se zărea o mașină modernă, ușor prăfuită, părând a fi străbătut un drum lung. Doi mecanici tocmai îi înlocuiau roțile cu altele care așteptau pregătite pe un raft metalic.

„Numai în capetele pătrate ale oamenilor poate să zacă atâta prostie. Cele noi sunt mai uzate decât cele vechi", observă Ulrich.

Cei doi mecanici lucrau într-o tăcere mormântală. Ceea ce detectase urechea sensibilă a domnului Heller fuseseră cheile și șurubelnițele tubulare, capacele roților , cricul și alte accesorii

pe care mecanicii le manevrau, apoi le așezau lângă ei pe mozaicul de marmură al pardoselii, ca să le ia din nou în mâini peste câteva minute. „O potcovărie e altceva” gândi vampirul. „Focul care arde, aruncând lumini jucăușe pe pereți, căldura, scânteile care sar în toate direcțiile atunci când fierarul bate fierul înroșit… ehei, ăla spectacol! Pe când aici arde blestematul de tub de neon, care mie îmi scoate în evidență paloarea cadaverică”. Plictisit peste măsură, se răsuci pe călcâie hotărât să plece, dar se împiedică de stingătorul de incendii, aflat în spatele ușii. Îl răsturnă cu zgomot și întinse o mână înainte, pregătit să farmece mințile bieților muritori și să le șteargă amintirea aceea. Dar fie că nu auziseră nimic, fie erau prea ocupați, cei doi mecanici nici măcar nu-și ridicară privirea de la munca lor, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ulrich se îndepărtă încetișor, ieșind pe ușa somptuoasă a casei și pierzându-se în noapte. Știa că de-acum ar fi putut fie și să danseze în parc, paznicii n-ar fi mișcat nici un deget ca să încerce să-l oprească. Luându-și avânt, sări peste zid și plecă în direcția hotelului.

Ajunsă în fața recepționerului pe jumătate adormit, Nelly îl privi fix în ochi și murmură cu o voce guturală:

-Nu a trecut nimeni pe la recepție în noaptea asta. M-ai înțeles?

-Nu a intrat și nu a ieșit nimeni, spuse recepționerul privind în gol.

-Bine, așa te vreau. Noapte bună!

Pe când se suia în pat, între pernele de puf, auzi ceasul bisericii bătând de patru ori.

-Cine e imbecilul care meșterește la mașină sau îi pune pe alții s-o facă la patru dimineața? Ah da, Giuseppe Tasso. Dacă n-ar fi mâncat usturoi, mi-ar fi plăcut să-i gust sângele un pic. În fond, nu era un păcat, nu l-aș fi ucis. Dar mirosea atât de groaznic…

Ambarcațiunea poliției dispăruse de lângă Costa Brava, semn că cele șapte cadavre fuseseră ridicate din epavă. Chiar și așa, Joel și Sally nu aveau poftă să se scufunde în jurul ei.

-Nu prea mai avem ce să facem acolo, zise femeia. Cred că epava și-a dezvăluit secretele. Aș vrea să vorbesc cu Samuel, ca să-i prezint concluziile noastre de până acum.

-Și ce te oprește?

-Nimic. Mă gândeam de fapt să-i invit, pe el și pe Carla, să vină la Bonifacio. Cunoaștem deja toate restaurantele bune din oraș și sigur vom găsi ceva pe placul șefului meu, care e pretențios la mâncare.

Joel fu de acord.

-Dar mai întâi, propuse el, să facem o plimbare prin centru și să alegem un local cochet, cu atmosferă corsicană. Am observat că bătrânul savurează în egală măsură mâncarea și ambianța.

Plecară ținându-se de mână. Mergeau agale pe străzile însorite când, ajunși în centru, Sally îl trase pe căpitan de mânecă.

-Hei, ce face Nelly aici?

-Desenează, cred. Am observat că ea desenează tot ce alți turiști ar fotografia. E mai interesant, mai original și de fapt îi permite să stea mai mult într-un loc și să observe pe oricine vine sau pleacă.

Se întâlniră cu scriitoarea, care schița casele vechi din centru, pitorești și emblematice pentru stilul mediteranean. Își găsise o bancă la umbră, în chiar buricul târgului. Peste drum se afla biserica, în apropiere sediul poliției, piața și principalele magazine.

-Te relaxează să faci asta? întrebă Sally de cum ajunse lângă Nelly.

-Da, de minune. Am o grămadă de timp și așa mă odihnesc eu.

-Nu te deranjează dacă stăm cu tine și privim?

Nelly surâse.

-Nu, de loc. Uneori oamenii se așează pe bancă și se uită peste umărul meu, dar sunt deja obișnuită cu asta. Atât că nu-mi place să fiu descusută pentru ce fac ceea ce fac, iar Bonifacio, ca orice orășel mic, are o rezervă impresionantă de zgripțuroaice bătrâne, dornice să afle orice despre oricine vine în orașul lor. În fine, zise ea, nu are rost să le omor pentru atâta lucru.

-Și casa actorului? întrebă Sally coborând vocea. Sau era doar o glumă că te duci acolo?

-Ba chiar am fost, dar am pierdut vremea degeaba, răspunse Nelly la fel de încet. Nimic despre furt sau despre bijuterii – de fapt s-au adunat niște inși cu Tasso în frunte ca să-l plângă, chipurile, pe Leloup, dar mie îmi făcea impresia că erau împreună numai ca să bea și să mănânce. N-au vorbit decât despre mașini și alte aiureli de soiul acesta.

-Schimbați subiectul, fetelor, murmură Joel. A ieșit unul de la poliție și vine încoace.

-Să desenezi nu e ilegal, observă liniștită scriitoarea, continuând să-și miște cu dezinvoltură creionul pe hârtie.

Un bărbat într-un costum gri-pal se apropia de grupul lor, cu aerul unui curios oarecare. Bărbatul nu era nici frumos, nici urât, nici tânăr, nici bătrân, nici slab, nici gras și avea un chip care ar fi putut trece oriunde nebăgat în seamă. Se postă în spatele băncii pe care ședeau cei trei și se aplecă să privească desenul lui Nelly.

-Doamnă, desenați admirabil. Felicitări, e foarte frumos ceea ce faceți.

-Mulțumesc, spuse Nelly destul de obișnuită cu acest compliment, dar Sally tresări vizibil. Ea nu-l privise până acum pe bărbatul nou-

venit, iar vocea acestuia îi era extrem de cunoscută.

-Max, șopti ea printre dinții strânși, ce Dumnezeu cauți aici? Chiar așa de încâlcită e treaba?

-Dacă tu ești aici, răspunse bărbatul la fel de încet, înseamnă că nu m-am înșelat și ceva e putred în Danemarca – sau în Bonifacio, în cazul nostru. Unde pot să dau de voi?

-Pe iahtul Zeița.

-Bine, voi veni mâine în zori. Până atunci, nu mă cunoști, nu te cunosc.

Numitul Max salută politicos și plecă să-și continue plimbarea cu pași tacticoși, căscând gura aparent fără treabă la vechile case din centru.

-Cine a fost ăsta? întrebă Joel după ce omul se depărtase suficient de mult. Ar fi vrut ca vocea să-i sune indiferentă, dar nu-i reuși. Sally și Max păreau destul de familiari unul cu celălalt.

-Soțul colegei de birou a prietenei mele de la Paris, lămuri Sally pe nerăsuflate. Mai multe nu pot să spun.

Pentru Joel era de-ajuns și atât. Soțul cuiva, însemna că individul avea o soție, iar asta echivala cu un somn mai liniștit pentru bietul căpitan.

Nelly își mușcă buzele ca să nu râdă. „Cât de gelos poate să fie! Băiete, însurătoarea te paște dacă nu suporți ca femeia ta să fie salutată de bărbați pe stradă. Vei fi un soț cumplit de posesiv, asta se vede de la o poștă”.

Max se ivi înainte de răsărit, plimbându-se agale în zona portului. Sally și Joel îl așteptau, iar Nelly tocmai apăruse și ea.

-Căpitane, îmi permiți să urc la bord?

Întrebarea îl surprinse plăcut pe Joel. „Max are două calități”, gândi căpitanul. „E politicos și e însurat”.

-Aveți un loc unde putem vorbi în tihnă? întrebă Max, iar Sally coborî scara care ducea sub punte, la bucătărie și la cabine. De când se mutase în cabina lui Joel (și în patul acestuia), ea își transformase fosta cabină în cameră de zi și loc de primit oaspeți. Era, oricum, mult mai spațioasă decât bucătăria și în plus de asta găsise în târg la Porto Vechio patru fotolii împletite și o măsuță joasă care alcătuiau, în mare, mobilierul încăperii.

-E frumos aici, observă Max.

-Mulțumesc, murmură Sally. Pot să fac eu prezentările sau…

-Prefer să mă prezint singur. Mă numesc Maximilien Duchamp, inspector-șef în poliția franceză, expert criminalist. Știu că Sally nu are în jurul ei decât oameni cinstiți, altfel nu v-aș fi spus cine sunt. Oamenii mă știu de Max, dar, cu mici excepții, habar nu au cu ce mă ocup.

-Joel Kervran, fost căpitan pe pachebotul Steaua Atlanticului, actualmente căpitan pe iahtul Zeița. Încântat de cunoștință.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile. Joel aprecie gesturile ferme și privirea deschisă a lui Max.

-Mă bucur să te cunosc personal. Ți se spune eroul de la Brest și ți-am admirat curajul.

-Nelly Noel, scriitoare.

-Mă simt onorat, doamnă.

-Deci, cu ce treabă pe aici? întrebă Sally arzând de nerăbdare.

-Cu morții, ca de obicei, răspunse Maximilien. Mai nou Corsica a devenit mult prea agitată pentru gustul autorităților de la centru. Întâi Toto Trei-degete, găsit la Nisa dar despre care legistul a stabilit că a fost ucis în altă parte și aruncat pe plaja unde i s-a descoperit cadavrul. Individul era de aici, din Bonifacio și nu-i decât primul dintr-un lung șir. Apoi cei șapte scafandri decapitați găsiți în epavă – ăștia ar corespunde cu dispariția unor scafandri din Bastia. În plus, morții

și dispăruții din naufragiu, iar la final, acest Leloup – nu e cam mult pentru un loc de obicei liniștit? Plus prezența lui Tasso, despre care colegii italieni spun că ne-ar plăti greutatea lui în aur numai ca să-l dovedim vinovat de ceva. Are la activ cel puțin cinzeci de crime, comandate de el și executate de diverși interpuși, dar toți cei care l-ar fi putut incrimina au fost reduși la tăcere înainte să apuce să scoată o vorbă la un tribunal. Și ultima noutate, secretarul de stat care a semnat eliberarea lui Leloup este anchetat pentru corupție. Nu poate să justifice o mare sumă de bani primită recent, iar lumea pariază că ar fi banii lui Tasso. Nu e de-ajuns ca să-mi mut fundul încoace pentru o vreme? Băieții de aici s-ar descurca mai greu cu astfel de lucruri, iar Tasso a mituit și oameni mai bine plătiți decât bieții jandarmi și polițiști din Bonifacio. Dar tu, Sally? Marianne i-a spus soției mele că te învârți de ceva vreme prin orășel și aș putea să jur că nu dorința de a te bronza te-a mânat încoace.

-Marianne e prietena mea de la Paris, spuse Sally întorcându-se către Joel și Nelly, apoi privi din nou spre Maximilien. Eu ce să zic? Șeful meu m-a trimis la Bonifacio așa cum face el de obicei când ceva i se pare suspect.

-Îl admir pe Samuel Oz, explică Max. Are un talent rar să se bage în tot felul de încurcături și să găsească altceva decât caută, uneori lucruri pe care poliția le vânează degeaba de multă vreme. Am cunoscut-o pe Sally acum câțiva ani, când Samuel a organizat o expediție pornind de la interpretările lui extravagante ale vechilor texte iudaice. Voia să dovedească nici mai mult, nici mai puțin decât că faimosul chivot al legământului era nu știu ce mașinărie electrică, iar pieptarul împodobit cu nestemate al preoților din templul lui Solomon, un fel de izolator. Pe Sally am întâlnit-o în vechile mine ale Iudeii și în cele din antica Nubia – umbla după pietre prețioase, numai că drumul ei și al țicnitului de Oz s-a intersectat cu

cel al unei echipe de contrabandiști de antichități, pe care noi îi vânasem zadarnic până atunci.

-Acum e cam același lucru, spuse Sally zâmbind. Șeful meu vrea să dovedească faptul că vaporul Costa Brava s-a scufundat având la bord un diamant blestemat, iar cercetările noastre arată mai degrabă că Giuseppe Tasso a mascat cu naufragiul un furt foarte abil realizat de George Bertrand, zis Leloup.

-Ia auzi! Mă interesează în cel mai serios mod ce ați aflat voi până acum. Putem colabora, așa cum am mai făcut și altă dată?

-Desigur. Te-ar surprinde să afli că de-a lungul țărmului, la vreo două mile de epavă, sunt niște grote în care am găsit două lăzi cu dinamită, iar Fabio Rossi avea o fobie de foc?

-Oooo, e palpitant. Dar voi știați că avocatul lui Fabio Rossi a indicat poliției că în navă s-ar afla șapte cadavre decapitate? Și chiar așa a fost, poliția le-a găsit pe toate. Erau îmbrăcate în costume de scafandru , iar moartea a survenit prin asfixiere – tuburile care duceau la buteliile de oxigen au fost tăiate!

-De ce oamenii aceia nu s-au ridicat la suprafață? întrebă Joel. Costa Brava se află la cel mult cincisprezece metri sub apă, asta în partea ei scufundată cel mai adânc.

-Pentru că au fost împiedicați să o facă, bănuiesc. Metoda e tipică pentru Tasso, n-a lăsat niciodată în viață pe cei care i-au executat comenzile, răspunse Maximilien.

Sally se apucă să relateze tot ce făcuseră de când Samuel Oz îl angajase pe Joel să investigheze scufundarea navei Costa Brava. Povesti discuția cu Fabio Rossi și modul în care acesta se apărase, susținând că e victima unei înscenări. Vorbi despre Leloup și trecutul acestuia, despre anii petrecuți împreună de Rossi și Leloup la liceu din Bastia, apoi își prezentă ipotezele.

-Un furt urmat de crimă, pentru ștergerea urmelor, pare varianta cea mai probabilă, aprobă Max. Datele mele se potrivesc cu rezultatul anchetei voastre. Dar ce știți despre piatra blestemată care îl interesa pe Samuel Oz?

-Nimic. Diamantul s-a pierdut – Evelyne Bishop nu-l mai are, piatra n-a apărut nicăieri altundeva, iar fundul mării l-am cercetat noi, atât de detaliat încât nu ne-a scăpat nici un fir de nisip. Doar că, pentru a vorbi oficial poliției despre furt, ar trebui să găsim măcar un singur obiect de valoare care s-a aflat pe Costa Brava, iar noi nu suntem în stare, zise Sally supărată.

-Giuseppe Tasso trece uneori pe la casa actorului, dar casa aceea e o cetate de necucerit, interveni Joel. Nu putem merge acolo.

-În apartamentul lui Tasso din hotelul pe care-l are în Porto Vechio s-a făcut o perchiziție și nu era nimic suspect. Nici la casa lui Leloup, preciză Maximilien.

-Și nici la casa actorului, se băgă în vorbă Nelly, care până atunci tăcuse mâlc.

-Cum ai ajuns să intri acolo? întrebară trei voci deodată.

-Hm, nu prin mijloace oneste și n-aș putea declara niciodată așa ceva poliției. Dar fiecare om are un preț, iar paznicii sunt și ei oameni, nu?

Privirea lui Nelly era atât de senină, făptura ei atât de inocentă, încât nimeni nu-i puse cuvintele la îndoială. Vorbise uitându-se la cei trei, pe rând, fără să clipească și fără să i se înroșească obrajii.

-Te rog, povestește-ne fiecare minut pe care l-ai petrecut acolo, ceru Maximilien. Uneori cele mai nesemnificative detalii sunt de fapt cele mai importante.

-Nu e mare lucru de povestit. Alaltăieri seară s-au adunat vreo cincisprezece inși la Tasso, pentru a-l plânge pe Leloup, ziceau ei. De fapt au mâncat bine și s-au îmbătat și mai bine, iar tot ce

am aflat a fost ce soi de mașină are fiecare și câți bani a dat pe ea. Am văzut într-adevăr câteva mașini vechi, de colecție, foarte frumos întreținute și doi mecanici care schimbau cauciucurile unei mașini noi cu alte cauciucuri mai uzate. Asta a fost tot. Pe când mă holbam la mecanici, am răsturnat un stingător de incendii, care a făcut zgomot dar cei doi nu m-au băgat în seamă, de parcă n-ar fi auzit nimic.

-Nelly, cum arăta mașina la care i se schimbau cauciucurile? Culoare, marcă, număr de înmatriculare, orice poți să-mi spui e binevenit.

-Păi, nu știu cum să zic, eu sunt o persoană care uneori trăiește în alt timp. Chestiile astea tehnice nu mă interesează de loc, dar absolut de loc. Tasso încerca să-și convingă comesenii de avantajele anvelopelor – cum le-o fi spus? Ceva legat de încăperile unei case, dar sigur n-a vorbit de bucătărie sau de baie, mi-aș fi amintit de astea. Vezi cât de mult mă pricep la tehnică? Mașina era roșie, atâta tot.

-Anvelope cu cameră, nu asta a zis Tasso? întrebă Maximilien.

-Ba da, chiar așa. Anvelope cu cameră! își aduse Nelly aminte. Ce-i aia?

„Americancă get-beget, blondă naturală" gândi inspectorul. „Genul de femeie care nu știe că are cutie de viteze la mașină, doar pentru că a ei e automată. Parchează cu pilotul automat și-i iese întotdeauna prost, ocupă două locuri și ciocnește totul pe o rază de cinzeci de metri". Dar zise, tot numai zâmbet:

-Nelly, ești genială! Asta e, ești absolut genială!

Maximilien puse mâna pe telefon, formă un număr cu tasta de apelare rapidă și ordonă scurt:

-Opriți toate mașinile roșii! Când pleacă următorul feribot? Perfect, voi fi acolo!

Trei capete se întoarseră spre el, curioase.

-Am două ore ca să discutăm, apoi va trebui să verific îmbarcarea pe feribot. Max vorbea repede și nervos, uneori legând cuvintele între ele. Ideea e că în rândul personalului de la casa actorului sunt doi surdo-muți, pentru care are reducere de impozit. M-a uimit detaliul ăsta de fiecare dată când mă gândeam la el, dar mi s-a spus că e vorba de considerente umanitare și că oamenii aceia ar fi utilizați la grădinărit. Acum am înțeles însă că trebuie să fie vorba de cei doi mecanici. Ce nevoie e de doi mecanici surdo-muți și de anvelope cu cameră, când în general lumea le preferă pe cele fără cameră? Ei?

-Anvelopele cu cameră, îi explică Sally scriitoarei, au două rânduri de cauciucuri pe fiecare roată, un rând exterior și unul în interiorul primului, separate printr-un strat de aer. Aș fi înnebunită de curiozitate să tai un cauciuc din cele patru ale mașinii roșii.

-Veniți cu mine, ceru inspectorul.

Părăsiră Zeița și urcară în mașina lui Maximilien, un Renault de culoare vișină putredă aflat în parcarea portului.

-Uite-te bine în jurul tău, îi ceru el lui Nelly. Sunt tot felul de mașini în parcarea asta și poate găsești ceva asemănător cu mașina roșie.

Nelly se plimbă liniștită, privind atentă și în final alese un Alfa-Romeo.

-Cred că era de soiul ăsteia. Doar că era roșie.

-Excelent – iute, sportivă și totuși nu exorbitant de scumpă și nu prea bătătoare la ochi. Să mergem la feribot, mai avem doar o oră.

Îl urmară pe inspector care alerga spre debarcader. În câteva minute sosi și poliția locală, cu sirenele urlând. Un polițist îi întinse o hârtie și Maximilien o citi rapid.

-Ordinul de perchiziție, foarte bine. Acum suntem în perfectă legalitate.

Avură noroc. În ziua aceea se îmbarcau doar trei mașini roșii în direcția Sardiniei și doar una dintre ele era un Alfa-Romeo. Pasagerul, un italian oacheș și gureș, începu să vocifereze supărat când îl reținură, dar inspectorul îl liniști spunându-i că va fi despăgubit dacă reținerea lui se va dovedi nejustificată. Când începură să-i desfacă una din roți, individul păli vizibil, în ciuda tenului său bronzat. Maximilien puse roata pe o bancă, în sala de așteptare a debarcaderului, unde nu se găsea aproape nimeni. Sally îi întinse un mic cuțitaș.

-Am emoții, șopti ea. Dacă m-am înșelat, ne facem de râs cu toții.

-Iar dacă nu, o completă Maximilien, s-ar putea să găsim dovada pe care voi ați căutat-o atât de multă vreme. Oricum, roata e suspect de grea. Căpitane, ajută-mă!

Joel ținea strâns roata, cu degetele crispate, în timp ce inspectorul tăia cauciucul exterior, sub privirile înlemnite ale italianului și ale polițiștilor din Bonifacio. Maximilien scoase cauciucul interior și începu să taie. Pe fruntea lui Sally curgeau picături de sudoare, până și placida Nelly se aplecă să privească.

-Rahat, înjură Maximilien. Sally, îți datorez alt cuțit, ăsta s-a îndoit.

-Aerul nu îndoaie cuțite, observă ea roșie de emoție. E ceva acolo, înăuntru.

Ciopârțiră practic roata cu cuțitul strâmbat și bont. Extraseră un sac de plastic negru, din cei folosiți pentru gunoiul menajer. Îl tăiară și dădură de un strat subțire de burete, iar când scăpară și de el, de pe buzele lui Sally se desprinse un „oooo" prelung. Italianul începu să asude ca un hipopotam în baltă. Max desfăcu buretele care proteja conținutul prețios. Coliere, brățări, cercei, inele, toate împodobite cu nestemate străluciră în lumina soarelui abia răsărit.

-Presupun că asta e captura de pe Costa Brava, spuse Joel.

-O parte a ei, căpitane. Mașina are patru roți. Aduceți-le pe toate și un cuțit care taie, dacă s-ar putea, vă rog.

Inspectorul primi ceea ce ceruse.

Feribotul plecă fără mașina roșie și fără italian. Acesta urla ca din gură de șarpe că nu știa nimic și că fusese victima unei glume proaste, dar în arest mărturisi că făcuse același gen de servicii lui Tasso de mai multe ori, cărând nu bijuterii ci stupefiante dinspre Italia spre Franța. Pe la prânz, duba poliției gonea cu sirena în funcțiune către casa actorului, ca să-l aresteze pe Giuseppe Tasso. Dar el nu se afla nici acolo, nici la propriul hotel din Porto Vechio. Îl găsiră în cele din urmă la spitalul din Bastia, unde fusese internat cu o seară în urmă, când i se făcuse brusc rău, fără vreun motiv aparent…

Epilog (numai pentru oameni)

„Cititorii mei adora finalurile fericite” gândi Nelly. „Am aflat tot ce voiam să aflu și povestea mea e de-acum terminată, așa încât e timpul să închei și să predau manuscrisul la editură”. Își răsfoi însemnările din ultimele luni, strecurate printre desenele reprezentând portul și casele din Bonifacio, loc în care petrecuse o perioadă plină de evenimente. Notițele ei arătau cam așa:

Joel Kervran și Sally

M-am întâlnit cu ei acum o săptămână, în Bretania. Căpitanul era stropit cu vopsea din cap până în picioare – zugrăveau amândoi un far vechi, pe care-l cumpăraseră la Louannec, la doi pași de Plougrescant. M-au chemat să le văd achiziția. Proprietatea se compune dintr-o căsuță mică la baza imensului turn al farului, foarte cochet amenajată (cred că e mâna lui Sally la mijloc, am băgat de seamă că se pricepe). Farul e înalt, cilindric, cu scări în spirală pe interior și are o platformă în vârf, care domină marea și casele scunde ale satului. Sally mi-a spus că vrea să aibă pe platformă jardiniere cu plante care să atârne către baza farului. S-o văd și pe asta – în jos sunt peste cinzeci de metri! Zeița a fost rebotezată în Zeița Mării și Joel a întemeiat o firmă care plimbă turiștii amatori de scufundări printre numeroasele epave care se găsesc în Canalul Mânecii. Am înțeles de la el că afacerea e profitabilă, pentru că voia să cumpere o a doua ambarcațiune, de astă dată un velier – of, obsesia lui pentru navigația cu pânze, ca odinioară! Sally e bineînțeles ocupată cu relațiile cu clienții și face ce se pricepe ea cel mai bine să facă – dă dureri de cap întregii populații masculine din zonă, spre exasperarea căpitanului. Locuitorii din Louannec și din împrejurimi o știu

ca pe logodnica norocosului americano-breton. Am vrut să le pomenesc ceva de nuntă, dar mai bine nu mă amestec. Ei trăiesc oricum împreună, de parcă ar fi căsătoriți de mult – pe vremea mea asta era ceva șocant, dar acum am observat că nimeni în afara mea nu se scandalizează. Cred că ar trebui să-mi revizuiesc opiniile.

Samuel Oz

El pare puțin nefericit, fiindcă toată ancheta s-a finalizat fără nici un amestec al entităților din afara materiei, în care continuă să creadă cu străşnicie. Își caută o nouă secretară și tot nu s-a împăcat cu Carla, care și-a lansat propria linie de bijuterii și a devenit o persoană respectată în lumea modei, fără nici un ajutor (benevol și dezinteresat) din partea bunicului ei. Samuel a făcut o afacere excelentă colaborând cu Joel Kervran – după ce se termină cele trei luni de sezon turistic în Bretania, Joel caută comori pe diferite epave răspândite pe mările și oceanele lumii, iar expedițiile sunt finanțate de bijutier. N-a găsit încă aurul incașilor, dar a scos din Atlantic două cufere cu tezaure precolumbiene, care au constituit subiect de inspirație pentru cea mai nouă colecție de coliere a lui Samuel.

Giuseppe Tasso

După un proces răsunător, a fost condamnat pentru instigare la crimă cu premeditare, contrabandă cu stupefiante și o mulțime de alte delicte. Averea i-a fost confiscată, ca despăgubire – parțială – pentru societatea care a pierdut Costa Brava. Bijuteriile furate de Leloup au ajuns înapoi la posesorii lor, mai puțin diamantul sângeriu, care n-a mai reapărut niciodată. Evelyne Bishop a făcut – după cum îi este obiceiul – scandal că nu i-au fost recuperate toate pietrele din colier și nici diamantul, dar Carla a împăcat-o spunându-i că roșul nu-i stă bine și

proiectând pentru ea, cu perlele rămase, un colier mai simplu, în care a adăugat o mulțime de diamante albe. Toată lumea a fost de acord că bijuteria aceasta era mai elegantă decât vechiul ei colier, iar Evelyne i-a pus tinerei o vorbă bună în cercurile bogate din New York. Fata mai are acum un magazin și în Statele Unite, unde vinde în principal bijuterii cu pietre prețioase, iar modelajul în paste polimerice a devenit doar o relaxare de timp liber. Tasso, pe care la greu l-au părăsit toți amicii și l-au turnat toți colaboratorii, a avut de înfruntat meticulozitatea lui Maximilien Duchamp, care a adunat împotriva lui probe zdrobitoare, reducând prin aceasta la tăcere toți avocații mafiotului. Dinamita a fost recuperată, ambalată în noi cutii de carton, pusă în altă ladă de lemn și expediată pe continent, acolo unde o echipă de constructori de drumuri o așteptau în zadar, după ce Leloup o furase din portul Bastia. Pentru jaful și naufragiul de pe Costa Brava, Tasso a primit douăzeci și cinci de ani de închisoare. Nu l-a putut scăpa nici măcar faptul că suferise o criză cardiacă, înainte cu o zi de arestarea sa. A fost transferat la o închisoare de maximă securitate din Italia, unde împarte celula cu un temut hoț de mașini. Vor putea, desigur, sta de vorbă pe îndelete despre anvelopele cu cameră și cele fără cameră. Au timp, foarte mult timp la dispoziție. Asasinii lui Leloup au ajuns și ei să primească o binemeritată pauză de meditație, la loc răcoros, cu gratii și haine vărgate plătite din bugetul statului. Maximilien Duchamp a fost promovat pentru treaba excelentă pe care a făcut-o.

Fabio Rossi

Arestat la domiciliu timp de câteva luni, Fabio a avut un proces greu. Ziarele l-au ridicat în slăvi și l-au târât în noroi în același timp, împărțind lumea în două tabere: pro-Fabio și împotriva lui. Posibilitățile de filmare subacvatică ale Zeiței au

fost folosite din plin, ca și expertiza unei noi echipe de scafandri, adusă de Maximilien de la Paris. O bucată de tablă din cala navei a fost găsită înțepenită între niște stânci, în larg, ceea ce – împreună cu declarațiile unor marinari – a dus la concluzia că ciocnirea avusese loc mai devreme și mai departe de țărm decât s-a crezut inițial. Unii au susținut că Fabio s-a comportat ca un erou, ordonând secundului și timonierului să aducă aproape de țărm un vapor grav avariat. Joel a depus mărturie în favoarea lui, arătând cât este de greu acest lucru, iar mărturia eroului de la Brest a cântărit serios în derularea procesului. Alții l-au acuzat pe Fabio pentru șirul de minciuni îndrugate: stâncile care n-ar fi apărut pe hartă, ascunderea incidentului față de pasageri, fuga de la locul naufragiului. Depoziția lui Fabio de la proces a fost relatată pe larg de reporteri și a crescut tirajele principalelor jurnale. (Aici, în caietul de schițe al lui Nelly fusese intercalat un articol decupat dintr-un ziar).

„În timpul cât Costa Brava a ancorat la Bastia, am rămas pe vas să întrețin atmosfera în grupul de călători care nu au coborât pe țărm, susține în depoziția lui de la proces căpitanul pachebotului naufragiat, domnul Rossi. Nu am supravegheat personal ce anume s-a încărcat în cală în perioada escalei, dar asta nu făcea parte din atribuțiile mele. Știam că trebuiau să se aducă legume proaspete pentru bucătării, iar ofițerul de bord care era responsabil cu supravegherea operațiunii mi-a raportat că totul s-a desfășurat fără incidente. În aceeași seară, după ce am părăsit Bastia, m-au abordat pe punte doi călători. Ambii au îndreptat spre mine revolverele ascunse sub haine și mi-au cerut să merg cu ei în cală. Acolo mi-au arătat lăzile și mi-au promis că vor transforma Costa Brava într-o uriașă torță. Poate am reacționat nepotrivit, dar am fost cuprins de groază. Am încercat să negociez cu ei ca să scap

viața pasagerilor și m-au păsuit cu douăzeci și patru de ore, până la miezul nopții următoare, spunându-mi că după trecerea acestui termen vor detona lăzile cu explozibil. Aveam voie să părăsesc vasul împreună cu pasagerii, cu condiția ca bunurile acestora să rămână pe loc. Dacă vorbeam ceva cu cineva despre toată întâmplarea, urma să fiu împușcat imediat.

În noaptea aceea și în ziua următoare n-am făcut decât să mă frământ – speram că era un vis urât, dar cei doi călători veneau să-mi reamintească mereu de înțelegerea pe care o făcusem cu ei și de trecerea răgazului de timp care mi s-a acordat. Indivizii înarmați erau practic peste tot după mine, amenințându-mă într-una că mă lichidează. Era imposibil să discut cu cineva din echipaj în absența lor și au avut grijă să-mi spună că făceau parte dintr-o bandă numeroasă, așa încât ajunsesem să mă tem să deschid gura în prezența pasagerilor, pentru că nu știam cine mai e cu ei. Am hotărât să fac ceea ce orice căpitan ar fi făcut – să scufund Costa Brava, ca să nu ajungă pe mâna piraților. Am profitat de momentul în care la timonă se afla un om mai puțin experimentat și i-am indicat coordonate de navigație greșite, știind că ne îndreptăm spre stâncile submarine din apropiere de Bonifacio. Timonierul s-a uitat confuz la mine, dar n-a comentat – era ordinul șefului său. După ciocnirea cu stâncile am schimbat timonierul cu un adevărat lup de mare, iar acesta știa ce are de făcut cu o navă avariată – să o ducă spre primul petic de uscat pe care pasagerii pot debarca în siguranță. În acest timp eu eram în restaurant, sub amenințarea armelor celor doi. După ce am ordonat evacuarea, aceștia mi-au reproșat că nu m-am comportat conform planului stabilit și că vor detona explozibilul oricum, iar eu, cu echipajul și pasagerii, vom arde de vii. Au spus-o râzând si asigurându-mă că ei și-au pregătit din timp costumele de scafandru. De parcă mi-ar fi

păsat de soarta lor! Știu că pot fi considerat laș, dar mai văzusem și înainte, în copilărie, oameni arzând de vii și nu doresc nimănui să treacă printr-o asemenea experiență. Am preferat să fug de pe navă, cu riscul de a fi împușcat de pirați, dar am luat o barcă de salvare și am alertat portul Bonifacio. Nu am putut spune ce se întâmplase – oamenii aceia îngrozitori mi-au pomenit de Giuseppe Tasso, iar despre el se vorbește că poate să ucidă pe oricine, aflat oriunde, pe mare sau pe uscat, în libertate sau chiar în închisoare".

Nelly reciti mărturia lui Fabio Rossi. „Interesantă figură" gândi ea. „E curajos și fricos în același timp, de nu știi ce să crezi despre el". O mare parte din depoziția lui Fabio Rossi la proces a putut fi confirmată de membri echipajului și de călători, dar oamenii care l-au amenințat n-au fost găsiți niciodată. Sally a sugerat că li s-a făcut de petrecanie, în stilul clasic al lui Tasso. În orice caz, după demonstrații nu tocmai pașnice în fața sălii unde s-a ținut procesul (unii cereau achitarea lui Rossi, alții îi voiau capul) căpitanul de pe Costa Brava a fost condamnat la cinci ani cu suspendare. De atunci omul a dispărut. Joel a mai trecut pe la casa lui din Bastia, dar acum acolo locuiește o altă familie, care a cumpărat imobilul de la o firmă de afaceri imobiliare, fără să știe cine fusese proprietarul anterior. În cele din urmă, Joel și Sally au apelat la Maximilien ca să afle de soarta lui Fabio Rossi. Se pare că acesta a fost cuprins într-un program de protecție a martorilor, așa încât trăiește în Antilele Franceze împreună cu familia, sub alt nume și cu o altă înfățișare. Maximilien zicea ceva de o florărie ținută de soția și mama lui Rossi, unde acesta ar lucra.

Nelly notase în dreptul numelui lui Fabio Rossi din lista ei de personaje: „așa o fi, sau poate altfel. Nimeni nu știe cu precizie". Stătea în fața foilor de manuscris, cu capătul pixului între dinți, întrebându-se dacă mai are ceva de spus sau nu.

„Am terminat, asta e povestea vasului Costa Brava, a lui Joel Kervran și a frumoasei Sally”, își spuse ea. „Va trebui, desigur, să adaug în epilog descrierea siropoasă a unei nunți, editorul mi-o va cere. Oamenii iubesc astfel de finaluri și dacă nu vreau să-mi fie returnat manuscrisul, îi voi căsători pe căpitanul breton și pe mulatra lui cea dulce ca o păpușă de ciocolată, deși știu că Joel, în realitate, a jurat să nu aibă altă soție decât marea. Treaba lui dacă nu vrea să se însoare, eu oricum nu intru în nici o biserică, nici în Bretania, nici în altă parte și nici nu gust din tortul miresei, așa că puțin îmi pasă.

Nelly mai scrise câteva pagini despre nuntă – bineînțeles mireasa trebuia să poarte bijuterii Samoz, Carla va fi domnișoară de onoare iar bătrânul bijutier va veni și el ca să le ureze proaspeților însurăței „casă de piatră!” Apoi se duse să predea manuscrisul editurii, știind că pentru ea munca de abia acum urma să înceapă.

„Povestea pentru oameni s-a încheiat. Adevărata poveste, cea pe care nu au voie s-o cunoască decât puținii aleși care cred în lumea noastră nevăzută, are încă multe puncte neclare. Nu trândăvi, Ulrich, apucă-te să descâlcești firele istoriei care s-au încurcat acum mii de ani, pe vremea lui Isis, Osiris și Horus, a construcției piramidelor și a femeii-faraon”.

Cap. 17 Povestea continuă

Johann-Ulrich Heller închiriase pentru o lună de zile un apartament în Paris, cu vedere spre Place du Tertre. Bineînțeles în acel loc camerele sunt foarte mici iar prețurile exagerat de mari, dar el era conștient de acest lucru și dispus să plătească prețul cerut. În existența lor milenară, vampirii adună bogății nebănuite și în afara câtorva nenorociți care-și duc zilele (sau mai degrabă nopțile) în cripte vechi din cimitire obscure, restul sunt persoane avute, care nu se zgârcesc de loc atunci când vine vorba de propriile lor plăceri, atâtea câte le mai poate oferi viața de după moarte. Domnul Heller – Uri pentru apropiați (da, chiar și ei pot avea apropiați) se retrăsese în mansarda aceea pitorească din Montmartre ca să citească și să studieze, iar viața de noapte mai activă aici decât în oricare alt cartier al Parisului îl atrăgea și ea ca un magnet.

Place du Tertre este punctul central în care se adună boema pariziană. Din zori și până-n zori, locul e plin de artiști în căutarea gloriei, care desenează, pictează, colorează, pentru oricine îi plătește, orice subiect ar dori clientul. Tablourile și schițele, înrămate sau nu, sunt expuse direct pe trotuar, iar în majoritatea cazurilor prețul se negociază direct cu artistul. Se pot vedea aici caricaturi și portrete executate cu viteza unui aparat de fotografiat, tablouri elaborate reprezentând toate monumentele și locurile iubite de turiști din imensul oraș, reproduceri fidele ale unor lucrări celebre (lumea îi preferă pe impresioniști) sau scene de gen, schițate rapid chiar la bistroul din colț. Se bea vin și cafea de dimineață până seara și apoi de seara până dimineața, pentru că aici se trăiește fără pauză. Către răsărit, echipele de curățenie se strecoară

discret pe străduțele înguste, în pantă, din jurul pieței, iar apoi abandonează din nou locul pentru alte douăzeci și patru de ore în mâinile artiștilor închipuiți sau veritabili.

Majoritatea celor care-și fac veacul în Place du Tertre au talent cu carul, dar fie n-au noroc, fie n-au îndrăzneala să se abată de la calea bătută, iar în artă o astfel de abordare n-a intrat niciodată în istorie. Din când în când, câte o femeie tocmită să șteargă praful prin podul vreunei case descoperă tablouri uitate acolo de zeci de ani de vreun biet muritor de foame, de mult răposat. Experții se reped asupra lucrărilor, le evaluează și le certifică autenticitatea, iar apoi operele care au zăcut părăsite în colb se vând cu milioane de euro și femeia care le-a descoperit se mută dintr-un demisol insalubru din Paris în vila proprie pe care și-o construiește pe Coasta de Azur. Acestea sunt istoriile locului, la fel de captivante ca și cele ale căutătorilor de aur din Alaska – numai că aici aurul se obține cu hârtia, creionul sau pensula și de multe ori valorează chiar mai mult decât metalul galben și strălucitor.

Peste toată această umanitate bizară și mereu romantică se înalță indiferentă cupola albă a bisericii Sacre Coeur, care face parte din peisaj din oricare unghi ai privi cartierul. Ulrich o vedea și el de la geamul mansardei sale, dar nu se omora după ea. În schimb piața de artă improvizată și artiștii desenând cât era ziua de lungă chiar îi plăceau. Avantajul locului de observație ridicat și al privirii ascuțite de vampir era că nu trebuia să coboare în piață de câte ori vedea un tablou care-l impresiona. Stătea doar la geamul lui și vedea fiecare artist la lucru și detaliile fiecărei lucrări. Reperase în mulțime un caricaturist foarte talentat și se decise să-și părăsească apartamentul micuț, dar care domina piața, ca să-i solicite un portret – omul le executa în zece minute și le vindea cu zece euro. La cererea clientului, îl înfățișa ca pe un personaj

istoric, în costum de epocă. Doamnele erau transformate în curtezanele lui Ludovic al XIV-lea, îmbrăcate în rochii cu crinolină, iar domnii puteau alege să poarte sabie la șold ca muschetarii sau un coif de tablă împodobit cu coarne și un scut rotund, ca faimoșii gali ai lui Asterix și Obelix.

-Aș vrea să fiu Dracula, ceru Ulrich. Cu colți, mantie neagră căptușită cu mătase roșie și tot dichisul…

Artistul îi privi chipul cu atenție.

-Nu vi se potrivește deloc, domnule. Păreți mai degrabă un arhanghel luminos, cu părul acela ca aurul și ochii de ametist. Doar paloarea s-ar potrivi, nu zic, dar chiar doriți un asemenea tablou? Să vă pictez și sânge pe buze?

-Amănuntul cu sângele de pe buze poți să-l lași deoparte. Nu sunt chiar un mâncău obsedat.

Așa ajunse domnul Heller să-și împodobească biroul din cameră cu propriul chip – portretul îl înfățișa privit dintr-o parte, cu profilul decupându-se pe un fundal întunecat, în contrast cu paloarea chipului și cu aurul părului lung, care îi cădea pe umeri. Zâmbea scoțând la vedere niște canini puțin ascuțiți și alungiți, care aveau de-a face mai mult cu o costumație de Halloween, decât cu personajele din filmele de groază. Obrazul îi era parțial ascuns de gulerul ridicat al unei mantii negre, care se confunda cu fundalul, dar ceea ce atrăgea în tablou erau ochii – mari, violet-închis, cu privirea hipnotică. Oricine ar fi fost, artistul se achitase cu brio de misiunea lui – crease un Dracula nu înspăimântător la vedere, ci în stare să fure mințile. Și ce e mai teribil decât ca omul să cadă sub vraja unei alte făpturi și să devină incapabil să gândească pentru sine?

Atunci când nu privea pe geam pictorii și desenatorii la lucru, Ulrich își omora vremea cu două activități: citea și mergea prin muzee. Teancul de cărți scrise de Caroline Mac Namara constituia un obiect de studiu pe care Ulrich îl trata

cu seriozitate. Femeia se folosise de mulțimea de limbi antice pe care le cunoștea, ca să facă studii comparate de mitologie. Se mișca dezinvolt printre legendele babiloniene, cele grecești, romane, indiene, dar în special evoca adesea magia Egiptului faraonic. „Prima sfântă familie” – susținea ea – „a fost cea formată din Osiris, Isis și Horus, cu trei mii de ani înainte de nașterea creștinismului. Uciderea lui Abel de către Cain e un deja vu și se regăsește în crima odioasă a lui Seth – nimic nou sub soare! Acesta și-a ucis fratele, pe Osiris și i-a dezmembrat trupul pentru a-și ascunde fărădelegea. Prin comparație cu religia Egiptului antic, mitologia creștină, ca și a celorlalte culte monoteiste, e profund misogină. Sfânta familie e formată de atotputernicul Dumnezeu, de Fiu și abia la urmă de mamă, care apare mai degrabă ca o figură aflată pe o treaptă ierarhică inferioară. Tatăl și Fiul sunt zei – mama, o biată muritoare dotată doar cu răbdare și supunere, singurele ei calități. Pe când Egiptul ne oferă modelul unei Isis luptătoare, o zeitate la fel de importantă și de plină de putere ca Osiris sau Horus. Putem concluziona că mitologia egipteană, mai veche, a păstrat un filon ancestral cu origini în îndepărtata epocă a matriarhatului”.

„Ia te uită” se minună Ulrich. „Caroline vorbește de lucruri interesante. Credeam că studiile docte mă vor plictisi, dar găsesc aici o poveste mai captivantă decât un roman. Hm, trupul lui Osiris care a fost făcut bucăți și apoi a renăscut întreg – oare de ce mi se pare cunoscută istoria asta? Oare e vorba de vampiri?” Ca să afle mai multe, domnul Heller se duse la Luvru și petrecu zile în șir în secția de antichități egiptene. Ajunse să cunoască fără greș istoria sacră a Egiptului: eterna rivalitate dintre zeul luminii, Osiris și fratele său Seth, zeul nopții, al întunericului și al morții, asasinarea lui Osiris, rătăcirea lui Isis, soția-soră a lui Osiris, pe pământ, căutând corpul soțului răpus,

învierea lui Osiris, peste care fiul său, Horus, a suflat suflul vieții – eterna poveste a victoriei vieții asupra morții (deși Ulrich se cam îndoia că lucrurile se terminaseră chiar așa, el fiind ferm convins că întotdeauna moartea iese biruitoare). Vampirul privi statui, picturi, mumii, din ce în ce mai fascinat de scena renașterii lui Osiris – „a fost tăiat în bucăți, iar bucățile s-au sudat la loc", recită el în gând. „Întocmai ca în lumea noastră – nici pe noi nu ne poate nimeni nimici, decât arzându-ne trupurile, altfel ne refacem. Osiris era ca noi – etern și capabil să renască. E doar o singură deosebire,altfel i-aș fi suspectat pe acești zei egipteni că erau de un neam cu mine. Dar nu, Osiris și Isis au avut un prunc, pe Horus, pe când noi nu putem avea copii. Doar mușcând o ființă muritoare îi dăruim nemurirea, altă cale nu există. Doar dacă… dacă în decursul mileniilor egiptenii au modificat povestea, ca să corespundă unui punct de vedere uman? De ce nu am văzut nici o statuetă sau o reprezentare a lui Isis gravidă? Ce fel de copil era Horus? Unul născut de ea, sau creat din sânge nemuritor? Dobândirea nemuririi nu este posibilă decât plătind prețul sângelui – a plătit oare Isis, sau Osiris, acest preț?"

Se frământă astfel mult timp, apoi hotărî să abandoneze subiectul sfintei familii egiptene și să studieze cărțile Carolinei pentru ceea ce ea-i spusese să caute: trebuia să dea de urma diamantului sângeriu. Ulrich află că egiptenii iubeau și foloseau pietrele prețioase ca talismane magice. Cele roșii le plăceau în mod deosebit – nu făceau distincție între ele, le numeau pe toate carbunculi și credeau că sunt benefice pentru sănătate. „Când Isis l-a născut pe Horus, sângele ei s-a scurs în pământ și astfel au apărut pietrele roșii" citi el. (Aha, Isis nu era vampir și nici Horus!). Nestematele roșii sunt simbolul vieții, al renașterii perpetue, ca și sângele".

-Prețul plătit pentru nemurire, murmură Ulrich. Oare când își înmormântau faraonii, acoperiți cu aur și nestemate, egiptenii credeau că au plătit prețul? Că oamenii aceia morți vor renaște asemenea lui Osiris? Sau… sau asemenea nouă?

Cu mintea plină de întrebări de la căror răspuns nu era sigur, hotărî să plece în căutarea Carolinei Mac Namara, ca ea să-i lămurească sensurile ascunse ale vechilor legende. Simțea că deslușește lucruri tainice ascunse între pagini și nu se îndoia că bătrâna oarbă știa mult mai multe decât scrisese. De fapt lui Ulrich i se părea corect să facă un schimb de informații – întâlnise de nenumărate ori povești cu vampiri în literatura antichității și era convins că și ea le citise și că-i stârniseră curiozitatea. „Ea are voie să afle”, decise el. „De fapt știe oricum. Noi am fost aici de când lumea. Suntem neschimbați ca și coloanele vechilor temple – timpul ne macină, dar nu ne poate distruge. Au existat oare Isis, Osiris, Seth și Horus în carne și oase, sau e doar o alegorie despre bine și rău? I-o fi văzut oare cineva dintre ai noștri pe când hălăduiau încă pe pământ, în noaptea timpurilor?”

Peste două zile, domnul Heller pleca spre Nisa, unde Samuel Oz își petrecea lunile de vară. Pe drum redeveni cocheta Nelly Noel, scriitoarea.

Nu e prea plăcut să întâlnești o ființă din altă lume – îți poate da dureri de stomac. Nu poți să-i anticipezi reacțiile. Nu știi dacă gândește ca noi, simte ca noi sau are același sistem de valori ca noi. Și totuși istoria demonului era atât de veche în familia Osimovici, încât Samuel Oz o primi pe Nelly cu bucurie.

-Te văd posomorât, observă ea. Las-o baltă, nimic nu merită să-ți bați capul. Viața voastră e scurtă, măcar trăiește-o așa cum vrei.

-Nu e asta, începu bijutierul, dar…

-Dar te supără rezultatul anchetei de pe Costa Brava. Credeai că un diamant malefic a provocat naufragiul și dai peste un mafiot și o bandă de hoți. Știu că asta te frământă. Sau voiai să ai diamantul?

-L-aș fi avut acum patruzeci de ani, dacă aș fi dorit. Ajungea să ofer pentru el o sumă mai mare decât a oferit George Bishop și diamantul ar fi fost al meu.

Nelly tresări, mirată.

-Nu ştiam că ai licitat pentru piatră.

-Povestesc destul de rar episodul acela. Mi s-a dus vestea că obţin întotdeauna ceea ce vreau şi asta ar da peste cap părerea bună a multora despre mine.

-Dă-mi voie să rezum, spuse Nelly. Deci obţii întotdeauna ceea ce vrei, dar n-ai obţinut diamantul sângeriu. Eu din asta înţeleg că de fapt nu l-ai vrut, aşa e?

-Şi da şi nu. Am licitat pentru el până în clipa în care a venit cineva aducându-mi un bileţel. L-am păstrat în toţi anii aceştia.

Samuel îi întinse un bilet îngălbenit de vreme. „Piatra e blestemată. Fugi!” Nelly îl răsuci pe o parte și pe alta și-l privi cu atenție.

-Și ai crezut că e de la demonul protector al familiei, de aceea l-ai păstrat. Nu, eu scriu numai cu sânge sau uneori cu pastă roșie, dacă nu am „cerneala” preferată la îndemână. Deși – recunosc – scrisul e destul de straniu. Cuvintele sunt legate între ele fără nici un fel de spațiu despărțitor. Ciudat, nu?

-Nu am crezut că biletul e de la tine. Cunosc sursa biletului.

-Și l-ai păstrat atâta vreme. Înseamnă că are o valoare uriașă pentru tine.

Samuel Oz îi aruncă o privire panicată și Nelly schimbă subiectul. „Nu-i place să mă amestec în treaba asta. E bine de știut”.

-Deci, spuse ea, pari supărat pentru că pe Costa Brava nu s-a întâmplat nimic ieșit din comun și totul are o explicație logică. În cazul acesta nu trebuie să cauți pe Costa Brava ci mai înainte, pe Steaua Atlanticului.

-Sally mi-a demontat ipotezele, răspunse Samuel Oz. Katia Nicolaevna nu avea ce să caute pe Titanic, a plecat în America abia cu cinci ani mai târziu. Dacă la vasul-fantomă te referi, n-a fost decât o iluzie.

-Asta crezi? Eu nu m-am dat în lături să caut dovezi la Paris.

Bijutierul tresări.

-Am găsit aceste dovezi, continuă Nelly. Am vorbit cu urmașii Mariei Lefevre și m-am dus la primăria arondismentului care a înregistrat căsătoria ei. Marie s-a măritat în anul 1913.

Pentru că Samuel o privi confuz, Nelly începu să povestească:

-În epoca dinainte de primul război mondial – o cunosc, am trăit-o – dacă o tânără fată era dată în grija unei guvernante, aceasta trebuia să păzească virtutea tinerei, întocmai cum ar fi făcut-o părinții fetei. Marie Lefevre nu putea să aducă un bărbat în casa în care locuia împreună cu fata, atât timp cât Katia se afla în grija ei. În 1911, când a plecat de la Sankt Peterburg, Katia avea cincisprezece ani și fusese promisă, la întoarcerea de la studii, unui bărbat mult mai în vârstă, bogat, prin care familia ei spera să-și refacă situația financiară. Ei, ce părere ai, ce crezi că a făcut Katia?

La zâmbetul bijutierului, Nelly replică:

-Exact așa m-am gândit și eu. S-a îndrăgostit de primul tânăr chipeș care i-a ieșit în cale și a fugit cu el în America. Scrisorile Katiei către familie i-au fost expediate de fapt Mariei Lefevre, la Paris, iar guvernanta le trimitea spre Sankt Petersburg. Astfel pe plic apărea scrisul Katiei iar ștampila poștei din locul de expediție era

franceză. Katia nu făcea decât să pună scrisorile într-un plic dublu, în care adăuga corespondența ei cu fosta guvernantă. Aceasta avea de două ori vârsta Katiei, dar în fond era tot tânără pe atunci, iar cele două femei s-au înțeles și s-au acoperit una pe alta. Te-ar surprinde să afli pe ce vas s-a îmbarcat Katia spre America, împreună cu iubitul ei? Da, a plecat pe Titanic, în 1912, la șaisprezece ani. Te miră? Sper că asta ți-a mai adus inima la loc. Viziunea era corectă – Katia pe vaporul-fantomă, așa cum i-a apărut căpitanului Joel Kervran. Iar momentul și motivul pentru care a fost nevoită să vândă diamantul ți le spun eu acum. Era în ianuarie 1913, la nouă luni de la scufundarea Titanicului și implicit de la moartea iubitului ei, iar Katia avea nevoie de bani ca să nască. Fetița ei și a acelui tânăr fără noroc a avut o viață lungă, iar familia ei mai trăiește și astăzi. Numele de Nicholson, Katia l-a luat în iarna lui 1917, pentru a-și proteja copilul. Emigranții ruși vorbeau de atrocitățile armatei roșii și de serviciile secrete sovietice, care ar urmări lichidarea fostei aristocrații ruse, indiferent unde s-ar afla reprezentanții ei. Acum povestea sună mult mai logic, nu?

Nelly îi întinse bijutierului înmărmurit un pic.

-Înăuntru găsești copia tuturor actelor pe care le-am cercetat și a scrisorilor schimbate de Katia cu Marie, obținute prin bunăvoința urmașilor acesteia.

-Ești cu adevărat un demon, dacă ai reușit să descâlcești toate astea, spuse impresionat Samuel Oz. Cine ar fi crezut că scufundarea Titanicului are legătură cu piatra roșie?

-Demon sunt, dar nu mi-am folosit decât flerul de investigator, așa cum ar face un polițist isteț. Partea ezoterică, paranormală cum îi spuneți voi a poveștii mă interesează tot atât de mult ca și

pe tine și am de gând să merg până la capătul firului.

-Să mă ții la curent, Nelly.

-Da, dacă și tu îmi spui unde pot să dau de Caroline Mac Namara.

-Las-o în pace pe biata Cora, sări speriat bijutierul.

-Cred că „biata Cora” e mult mai puternică decât pare, replică Nelly. Și mai cred că în legendele și miturile celor din vechime, pe care ea le-a studiat, sunt multe istorisiri despre lumea noastră.

-Deci știi de cărțile ei?

-Oh, da. Dar nu destul! Samuel, te las acum. Fie că-mi spui, fie că nu unde o pot găsi, tot voi da de Cora, dar jur că n-o caut ca să-i fac vreun rău. Dimpotrivă, s-ar putea să-i fac un mare bine. Pentru tine am doar un sfat: viața e scurtă, iar tu ai dovedit că ai răbdare. Exagerat de multă răbdare și anii pierduți nu se întorc. Mai gândește-te la asta. La revedere!

Conacul familiei Mac Namara seamănă ca două picături de apă cu casa lui Scarlet din „Pe aripile vântului”. De fapt bătrâna Mac Namara, mama lui Evelyne și a Corei, se inspirase copios din film când ceruse arhitectului să-i construiască o casă mare, de modă veche în mijlocul unui parc englezesc, clasic. La lăsarea întunericului, Ulrich se strecură nevăzut înăuntru. Purta pantaloni negri de catifea reiată și o cămașă mov-închis de mătase, care-l făcea să se confunde cu negura nopții. Așteptă retragerea personalului domestic, apoi intră pe un geam deschis și se piti în odaia Evelynei. Aceasta se pregătea de culcare, demachiindu-și cu grijă în fața oglinzii obrazul pomădat. Ulrich o urmări din dosul unei draperii până când ea termină – era în stare să piardă ore

lungi ocupându-se cu propriul chip – apoi ieși din ascunzătoare și-i astupă gura cu mâna, forțând-o să-l privească în ochi.

-Vei dormi neîntoarsă până la răsăritul soarelui. Nu vezi nimic, nu știi nimic!

-Voi dormi, repetă Evelyne în transă.

-Aşa să faci. Unde e camera Corei?

-Oh, biata mea soră!

-Cu mine nu joci rolul ipocritei, pentru că nu suport genul ăsta de oameni. Te mai întreb încă o dată, unde e camera Corei?

Ameţită de privirea ochilor violeţi, Evelyne şopti:

-A doua uşă pe dreapta, cum ieşi din camera mea.

-Bine. Acum dormi!

Femeia adormi în timp ce mergea. Vampirul o prinse şi o puse pe pat, învelind-o cu grijă, apoi o privi de aproape, murmurând pentru sine:

-Fără vopsele pe faţă eşti o babă ca oricare alta. Soră-ta e mult mai frumoasă!

Ieşi discret din cameră şi închise uşa în urma lui. Ascultă la uşa Corei – o voce fredona o melodie veselă. Ulrich apăsă pe clanţă şi uşa se deschise. Privi în jur – Cora era singură, aşezată într-un fotoliu iar pe masa de lângă ea se zăreau mai multe cărţi în scriere Braille. Vampirul se opri în prag.

-Intră, spuse femeia. Cred că te ştiu de la Nisa, nu? Sper că nu te atrage sângele unei băbătii uscate ca mine!

-E remarcabil darul tău de a vedea dincolo de realitate, zise Ulrich înaintând. Pot să iau loc?

-Desigur. Sunt uneori o gazdă execrabilă, dar nu am prea mulţi oaspeţi şi uit mereu ce ar trebui să facă sau să spună un om politicos.

-Nu pari surprinsă de vizita mea şi nici speriată.

-Nu sunt, răspunse Cora cu o voce fermă. Dacă ai fi vrut să mă ucizi, ai fi făcut-o de prima dată când m-ai întâlnit. Aşa că de ce aş fi speriată? Iar surprinsă? E un nonsens. Mi-ai spus că ai cumpărat cărţile pe care le-am scris, iar dacă ai apucat să le citeşti, e firesc să vrei să ştii mai multe.

-Cora, întrebă Ulrich, în cercetările tale ai dat de poveşti despre lumea noastră? Cine erau zeii anticilor – Isis, Osiris, Horus? Vampiri? Oameni? Entităţi din afara materiei? Fiinţe venite din galaxii îndepărtate?

-Vrei prea multe, spuse domnişoara Caroline zâmbind. Aveau puteri peste cele umane, dar asta e tot ce ştiu. De istorii despre lumea morţilor e plină mitologia egipteană şi bănuiesc că toate istoriile astea au ca sursă vampirismul, dar nu pot fi sigură – poveştile au circulat din noaptea timpului.

-Vorbeşte-mi despre Isis, ceru Ulrich.

-Aha, te interesează diamantul sângeriu. Textele străvechi spun că toate nestematele roşii sunt picături din sângele ei, căzut pe pământ atunci când ea l-a născut pe Horus. Isis era simbolul feminităţii, al fertilităţii şi al renaşterii. Pietrele roşii le protejau în special pe femei, se foloseau ca talismane şi se considera că dădeau sănătate, vitalitate şi asigurau purtătoarei talismanului bunăvoinţa zeilor în timpul unei eventuale sarcini.

-A existat o piatră de la care au pornit toate legendele astea? Mă gândesc la o nestemată stropită cu adevărat cu sângele lui Isis.

-Hm, ai citit bine printre rânduri. Sunt unele lucruri care e necesar să le rămână ascunse oamenilor obişnuiţi. A existat, într-adevăr, o piatră roşie despre care se spune că a fost purtată de Isis însăşi în timp ce-l năştea pe Horus. Această piatră dădea nemurirea, pentru că fusese impregnată cu sângele zeiţei. Seth a aflat şi s-a temut că lumea subterană a morţilor, al cărei stăpân era el, va

rămâne pustie dacă oamenii ar fi dobândit nestemată, aşa că a blestemat-o ca oriunde s-ar afla, să aducă doar moarte şi nenoroc. Legenda spune că blestemul i-ar privi în exclusivitate pe bărbaţi.

Ulrich ascultă atent.

-De ce? E o reminiscență a unor povești mai vechi, din timpurile matriarhatului?

-Se poate să fi fost și asta, răspunse Cora după ce reflectă câteva momente. Dar mai era și altceva – vezi tu, ambii frați, Osiris și Seth, au iubit-o pe Isis. Când ea l-a ales pe Osiris, inima lui Seth s-a frânt, dar chiar și așa nu a încetat s-o iubească.

-De ce l-a preferat Isis pe Osiris? Era mai frumos, mai deștept, mai bogat?

-Era viu. Isis putea să aibă prunci cu el. Nu te-ai gândit niciodată de ce Seth este cunoscut în mitologie ca zeul lumii de dincolo, al ținutului umbrelor și al morții?

-Seth… era ca mine? întrebă Ulrich abia șoptind. El a fost primul vampir?

-Unele texte accesibile doar marilor preoți, scrise codificat, asta lasă să se înțeleagă. Și dacă acesta ar fi adevărul, ce implicație ar avea? întrebă Cora.

Fu rândul lui Ulrich să tacă un timp și să reflecteze. Cora nu-l deranjă în nici un fel și nu-l zori. În încăpere se auzea doar respirația ei liniștită. Vampirul reluă discuția după minute lungi de tăcere.

-Implicația ar fi foarte gravă. Blestemul rostit de un vampir nu poate fi ridicat decât de un alt vampir, cu condiția să fie mai bătrân și mai puternic decât cel care a blestemat. Dacă Seth a fost primul, piatra rămâne blestemată pentru totdeauna, indiferent unde s-ar afla și ce i s-ar face. Dar tu crezi că piatra roşie a lui Evelyne ar fi aceeaşi cu cea a lui Isis?

-Nu m-ar mira să fie, spuse Cora. Exista o casetă în care piatra a fost adusă din Egipt în Europa, din lemn preţios, încrustată cu hieroglife. În timp caseta s-a pierdut, dar am văzut cândva o fotografie a ei şi am descifrat inscripţia cioplită pe capac. Vorbea despre puternica Hatşepsut, singura femeie încoronată vreodată ca faraon, cu ceremonialul rezervat numai bărbaţilor. A fost sora şi soţia lui Tutmosis al II-lea şi mama lui Tutmosis al III-lea, unul din cei mai glorioşi faraoni ai dinastiei a XVIII-a. Hatşepsut a avut puterea absolută vreme de cincisprezece ani, timp în care şi-a ridicat templul de la Deir-el-Bahri, din vestul Tebei. Să nu te mire că în acest templu zeul cel mai venerat era Isis, cu care Hatşepsut s-a comparat de multe ori. O inscripţie de pe peretele templului sugerează că femeia-faraon poseda piatra nemuririi, impregnată cu sângele lui Isis şi că toţi adversarii ei au avut parte de un sfârşit groaznic doar privind-o. Dar bine, astea sunt poveşti de demult – nimic nu poate fi verificat cu mijloacele ştiinţei actuale, iar piatra oricum s-a pierdut, nu?

Vampirul schimbă subiectul.

-Nu înţeleg un singur lucru, Cora. Cum de o femeie cu inteligenţa şi cunoştinţele tale trăieşte retrasă, în umbra Evelynei? Numai pentru că ea a purtat diamantul sângeriu?

-Sunt oarbă, spuse Cora. Asta explică multe lucruri. Şi apoi a trebuit mereu să ne ajutăm între noi - Evelyne avea grijă de mine, eu încercam să-i asigur, ei şi copiilor, un trai decent. Când ea a plecat cu George Bishop la noua lor casă, mie şi mamei ne-a rămas căsuţa părintească, unde Eve s-a întors după moartea lui George. Eu pe atunci predam încă la facultate, aveam o meserie bună, dar ea n-avea nimic, decât doi copii mici de crescut şi nici nu ştia să facă nimic. Aşa că m-am gândit să-i dau o ocupaţie. Descoperisem mai demult în vechiul reţetar din spiţeria bunicilor o

cremă-minune, sau cel puţin asta scrisese bunica în dreptul reţetei, o cremă care garanta mulţi ani frumuseţea şi tinereţea unei femei. Sora mea a fost mereu o femeie frumoasă, aşa că nu i-a fost greu să vândă câteva borcănele. În acest fel s-a născut firma ei de cosmetice, practic din nimic. Împreună am construit un imperiu – eu am sfătuit-o mereu, am stat ani de zile în spatele ei de fiecare dată când trebuia să ia câte o decizie. Evelyne a devenit foarte bogată, fiii ei au viitorul asigurat şi eu îmi pot linişti conştiinţa că mi-am plătit datoria faţă de ea.

-Ce datorie, Cora? Nu cumva te judeci prea aspru pentru un bileţel pe care l-ai trimis cu patruzeci de ani în urmă?

-Ştii?

-Am bănuit de cum am văzut biletul, recunoscu Ulrich. E scrisul cuiva care nu mai vede literele – de aceea n-ai lăsat spaţii despărţitoare între cuvinte, ca nu cumva să le pierzi şirul şi să le scrii unele peste altele. Deci tu l-ai prevenit pe Samuel să renunţe la licitaţie.

-Da, eu.

-Dar asta nu te îndatorează faţă de Evelyne. A fost decizia ta pe cine să ajuţi, scriind adevărul – pe cumnatul care a considerat mereu cercetările tale o aiureală sau pe bărbatul pe care l-ai iubit cu adevărat. Nu am căderea să te judec, dar alegerea ta mi se pare corectă. Nu te învinovăţi pentru ea – nu tu l-ai ucis pe George Bishop, ci propria lui nesocotinţă.

-De unde ai ştiut de Samuel? întrebă Cora cu un glas ostenit.

-Te-am văzut cu el la Paris, când ați cumpărat cărți împreună. Știu cum arată doi oameni fericiți, făcuți unul pentru celălalt.

-Ai dreptate, murmură ea. L-am iubit de pe vremea când eram colegi de școală, dar, cât timp a trăit tatăl meu, deosebirile de religie m-au ținut la distanță de el – ai mei erau catolici, dintr-o veche

familie de origine irlandeză. Apoi am început să-mi pierd vederea și mama, sfătuindu-se cu sora mea mai mare, a hotărât să nu mă mărite niciodată – nu voia să ajung la mila nimănui, deși Samuel tot insista. Evelyne a zis că e bine să stau mai mereu în casă, unde sunt ferită de necazuri și așa ocaziile de a-l vedea pe Samuel s-au tot rărit. Nu-i vorbă, l-am întâlnit odată în ciuda opoziției mamei și surorii mele și i-am cerut să se însoare cu oricine i-ar ieși în cale și să mă uite. Părinții lui îl sfătuiseră mereu să se căsătorească de tânăr, ca să lase în urmă mulți moștenitori care să-i ducă mai departe meșteșugul. Pentru el era mai bine așa și m-am simțit datoare să împiedic distrugerea a două vieți, în loc de una, deși de fiecare dată când ne întâlneam din întâmplare îmi dădea de înțeles că n-a încetat niciodată să țină la mine.

-Evelyne, din câte mi-am dat seama, e cumplit de orgolioasă, spuse Ulrich. Cred că în încercarea ei de a te ține departe de societate a fost și multă invidie – dacă ai fi devenit doamna Oz, urma să porți diamantele cele mai frumoase din lume. Oricât de bogat sau de celebru ar fi fost George Bishop, niciodată n-ar fi putut să cumpere podoabe ca acelea purtate de doamnele Oz.

-Da, poate și asta. Cred că ai dreptate, recunoscu domnișoara Caroline. Dar acum s-a terminat. Suntem bătrâni și…

-Și Samuel își caută o a patra doamnă Oz, interveni vampirul. Dă-i șansa să fie fericit, măcar de data asta. Cât despre sora ta, poate ar fi cazul, după toți acești ani în care i-ai condus afacerile din umbră, să învețe să se descurce singură. Ar cam fi timpul pentru asta! Iartă-ți trecutul, Cora – nu tu l-ai ucis pe soțul surorii tale!

Cora oftă.

-Poate că tu vezi lucrurile mai clar decât mine. Va trebui să vorbesc cu Samuel, deși Evelyne va fi scandalizată, bănuiesc.

Ulrich surâse ironic.

-Un pic de scandal nu-i strică surorii tale. Prea s-a obișnuit să strălucească bazându-se pe munca „bietei oarbe”. Abia aștept s-o văd la nunta ta!

Dar domnul Heller putea să aștepte mult și bine, n-avu parte s-o vadă pe Evelyne la nunta Corei, deși Samuel Oz îi trimisese o invitație. Cei doi miri aleseră o ceremonie cât mai discretă cu putință: la ieșirea de la starea civilă nu-i așteptau decât câteva mii de curioși și o armată de ziariști, veniți să caște gura la ținuta noii doamne Oz. Cora hotărâse să poarte un costul crem, simplu. Rochia de mireasă, spunea ea, e pentru femei mult mai tinere. Apăru fără voal și fără tiară, iar curioșii regretară că Samuel nu-și putuse cadorisi noua soție cu obișnuitele bijuterii somptuoase ale casei Samoz. Bijutierul se mulțumi să zâmbească enigmatic toată dimineața, atunci când, în ziua nunții, Cora întrebă unde-i e buchetul de mireasă. I-l dădu în ultima clipă – ea îl atinse cu degetele și izbucni în râs: simți atingerea rece a metalului, atât de fin prelucrat încât părea mătase. Florile erau din aur, încrustate cu nestemate care arătau ca picăturile de rouă într-o dimineață însorită și răspândeau curcubeie multicolore în lumină.

-Am voie să arunc buchetul peste cap după ceremonie? întrebă Cora cu un glas timid. Așa se obișnuiește, dar…

-Aruncă-l dragă, bineînțeles!

Carla Oz prinse buchetul. Când trecu pe lângă ea, Samuel murmură:

-Așa, fetițo, ia aminte! Să vezi și tu ce înseamnă niște pietre fațetate după toate regulile artei. Mai ai multe de învățat și nu aștepta să te învăț eu – nu uita, adevărații meseriași fură meseria.

Carla chicoti și strânse la piept prețiosul buchet.

-Lasă că vezi tu, bunicule!

Evelyne Bishop nu apăru la nunta propriei surori. Avea o migrenă cumplită…

Cap. 18 Templul lui Hatșepsut

La jumătatea distanței dintre delta Nilului și granița de sud a Egiptului cu Sudanul se găsește situl arheologic de la Luxor. Se întinde în plin deșert, pe ambele maluri ale Nilului – pe malul de răsărit este Luxorul, considerat de antici orașul celor vii, iar pe malul opus e Teba, cea pe care egiptenii din vechime o numeau orașul morților. Pe vremuri chiar existase un oraș al morților, altul decât cel alcătuit din lungul șir de morminte regale. În orașul acesta își duceau viața toți cei ce lucrau pentru complicatele ritualuri de înmormântare – preoți, îmbălsămători, arhitecți, pictori, sculptori, pietrari și simpli zilieri, ba chiar și o armată de femei țesătoare, al căror rol era să furnizeze interminabilele fâșii de pânză necesare învelirii unei mumii. Toți aceștia aveau ca unic scop pregătirea faraonului pentru întâlnirea cu strămoșii lui, zeii, care-i vor dărui viața veșnică. Acum pe același loc se găsește un alt furnicar de oameni, dar care tot cu morții se ocupă – săpătorii pe numeroasele șantiere arheologice. Locurile par orice, numai spații de liniște și reculegere nu – turiști în hoarde gălăgioase, grupați în jurul câte unui ghid atoateștiutor frământă cât e ziulica de lungă nisipul deșertului cu tălpile lor, în timp ce localnicii încearcă să le vândă orice, de la mici chilipiruri la „antichități” originale, ieșite recent din atelierul vreunui meșteșugar.

În jurul coloșilor lui Memnon sau al templului lui Ramses al II-lea, se aude continuu țăcănitul în rafală al aparatelor de fotografiat. Turiștii vin, cască gura, se fotografiază singuri sau în grup, apoi pleacă mai departe, unii spre lacul de acumulare de la Assuan și templul de la Abu Simbel, alții spre Cairo, Sfinx și piramide. Între timp, în locuri izolate, săpătorii mută zilnic sute de metri cubi de praf și nisip saharian, sperând la

descoperirea unui nou mormânt intact, plin de comori. Iar specialiștii continuă să spună că nici zece la sută din vestigiile Egiptului faraonic nu au fost scoase la lumină.

Odată cu lăsarea întunericului, aerul încins de soarele deșertului devine brusc mai respirabil. La unele monumente se organizează spectacole de sunet și lumină, în alte locuri însă noaptea se înstăpânește peste întinderea Saharei și doar gărzile care circulă rar, încercând să stăvilească săpăturile clandestine și contrabanda cu antichități, mai tulbură liniștea.

Într-o noapte, o umbră se furișa, neauzită, în jurul templului lui Hatșepsut. Femeia-faraon își construise (sau îi construise Senmut, arhitectul curții și iubitul ei, așa cum susțineau gurile rele acum trei mii cinci sute de ani) un templu cu planul pătrat și o intrare, cândva somptuoasă, pe mijlocul uneia din laturi. Trecând de primul rând de ziduri, se intra într-o curte mare, de unde o a doua poartă dădea, străpungând zidul din spate al curții, într-o incintă mai mică, în care se găsea sfânta-sfintelor – altarul lui Isis, căreia Hatșepsut îi dedicase măreața construcție. Astăzi puține elemente ale vechilor clădiri mai stau în picioare. Timpul s-a îngrijit să-și ia tributul, la fel și dușmanii Egiptului, iar conducătorii dinastiilor care au urmat după dinastia a XVIII-a, vădit incomodați de femeia care s-a proclamat faraon încălcând tradiții milenare, au șters majoritatea inscripțiilor care o proslăveau pe Hatșepsut – Isis.

La apropierea unui paznic, umbra întinse o mână înainte. Paznicul nu văzu decât strălucirea nefirească a doi ochi în noapte și căzu pe spate ca un bolovan, în somnul cel mai adânc cu putință. Umbra trecu pe lângă el, traversă marea curte a templului și intră în curtea mică, în care se aflase cândva altarul. Luna se ivi de după un nor, iar umbra își dădu pe spate gluga mantiei negre pe care o purta. În lumina lunii, părul îi lucea auriu-

argintiu, iar pielea, extrem de palidă, părea sidefie. Era un bărbat tânăr, de o frumusețe stranie și cumva ireală. Sub mantia neagră nu avea decât o bucată de pânză în jurul șoldurilor, legată așa cum se purta cu mii de ani în urmă. Pe umăr ducea o mică bocceluță închisă la culoare. Era desculț, dar nici nisipul cuarțos, nici pietrele ascuțite pe care călca nu păreau să-i irite tălpile la fel de albe ca și restul corpului. Arăta ca o statuie de alabastru, brusc însuflețită.

În curtea rezervată altarului se mai păstrează o parte din dalele de piatră care compuneau pavajul original al templului. Bărbatul se așeză pe dale, cu picioarele încrucișate în poziția în care fusese reprezentată celebra statuie a scribului. Închise ochii și buzele începură să i se miște. Părea să rostească o incantație străveche. Orice ar fi spus, nu se auzea nici un sunet, dar în mod sigur bărbatul stăpânea magia, pentru că din senin se formă un mic vârtej de praf care începu să se rotească peste pietre în absența vântului. Simțind adierea, bărbatul deschise ochii. Vârtejul încremeni pe una din dale și continuă să se învârtă acolo, fără să se mai deplaseze. Bărbatul se ridică și păși curajos în norul de praf rotitor care-l înghiți, ascunzându-l privirii omenești. Dar oricum în zonă nu se afla nici țipenie de om, exceptându-l pe paznic, al cărui sforăit ușor era singurul semn de viață pe o întindere de câteva hectare.

Bărbatul se simți tras în jos, ca și cum nisipul ar fi coborât cu el cu tot, trecând prin dalele de piatră. Se pomeni pe un coridor subteran din lespezi perfect șlefuite, acoperite cu hieroglife. Vârtejul se transformă într-o grămăjoară informă de praf, căzând la pământ.

-Mulțumesc, spuse tânărul.

Ochii lui cu sclipiri nefirești, de felină ieșită după pradă, îl ghidau fără greș în bezna de sub pământ. Străbătu un labirint complicat de săli și coridoare, unele dintre ele pline cu artefacte

antice. Pe măsură ce înainta, sălile erau tot mai împodobite și mai pline de obiecte, iar ochii lui detectau strălucirea aurului chiar și în cel mai deplin întuneric.

Drumul se înfunda într-o sală rectangulară. Tânărul se așeză pe lespezile de piatră care alcătuiau podeaua sălii, uriașe și perfect îmbinate. Căută în boccea până dădu de o cutie de chibrituri, apoi reperă niște torțe care fuseseră fixate în ziduri cu milenii în urmă și le aprinse. În fața privirii lui uimite se desfășura o panoramă magnifică: o sală cu pereții acoperiți în întregime de picturi viu colorate. Recunoscu pe dată personajele reprezentate – Isis, Horus, Osiris și Seth și povestea lor așa cum Ulrich o citise în cartea Carolinei Mac Namara. Isis era mereu pictată în același fel – într-un veșmânt alb, lung, care se încheia pe un umăr printr-o agrafă împodobită cu o piatră roșie. „Sângele lui Isis – diamantul blestemat" gândi bărbatul. Simplul gând la sânge îl făcu să înghită în sec. Iritat de nisipul deșertului, gâtul îi ardea, dar el hotărî să ignore senzația dureroasă – stăpânirea de sine era singura calitate care-i permitea să se plimbe în lumina orbitorului soare saharian, fără să se transforme într-o grămăjoară de cenușă. „Ai o misiune, nu uita" își spuse el. „Piatra trebuie să ajungă la locul ei, în adâncul pământului – a adus deja prea multă suferință și moarte!"

Se îndreptă spre capătul întunecat al încăperii, acolo unde un artefact magnific lucea la lumina slabă și tremurătoare a torțelor: statuia unei femei așezate, în mărime naturală. Era o alcătuire abil combinată din mai multe materiale – capul fusese modelat în ghips, asemenea celui al celebrei Nefertiti, cu care semăna izbitor de mult. Brațele îi erau dintr-un lemn dur, vopsit în alb, dar în rest femeia fusese turnată în cel mai nobil și mai pur aur. Rochia îi era bogat împodobită cu turcoaze, corali și lazurit, pietrele cele mai utilizate de

artizanii egipteni cu mii de ani în urmă. De brațele întinse în lături îi erau prinse aripi din foiță de aur, atât de fină încât părea translucidă. Pe cap purta coroana tradițională a faraonilor, reprezentând domnia asupra Egiptului de Sus și a Egiptului de Jos, din aur masiv și mulțime de nestemate. Chipul femeii era fascinant de frumos și de real – probabil Hatșepsut slujise de model în gloria tinereții ei, dar Ulrich nu se îndoi nici o clipă pe cine reprezenta statuia. Aripile de aur erau atributul zeiesc al divinei Isis. Peste coroana înaltă se răsucea Uraeus, cobra imperială considerată de antici animal sfânt. Gura șarpelui era larg deschisă, lăsând la vedere colții veninoși. „E asemenea mie” își spuse vampirul. Privi de aproape gura căscată amenințător și-și dădu seama că ceva lipsea - șarpele avea o adâncitură între dinți, un loc în care cândva se sprijinise un obiect.

„Cred că știu ce” gândi Ulrich. Căută din nou în bocceaua lui și scoase de acolo o cutie banală în care zăcea, învelită într-o bucată de mătase fină, o piatră roșie nemaipomenit de strălucitoare. Luminile torțelor se oglindeau în fețele ei netede, proiectând pe pereții sălii mici puncte luminoase de un roșu-sângeriu. „Sânge și foc” murmură vampirul. Puse piatra lângă el pe pământ, apoi scoase din boccea o carte veche și o deschise la un semn pus acolo dinainte. Începu să citească, tare și clar, fragmentul ales din cartea egipteană a morților – se vorbea despre călătoria sufletului de la moarte la nemurire și vampirului îi plăcuse întotdeauna partea aceea a lucrării. Cuvintele stârneau un ecou straniu în liniștea apăsătoare, în timp ce reflexiile rubinii ale pietrei pe chipul de un alb perfect al statuii lui Isis păreau să însuflețească zeița din ghips și aur. „Trecerea de la moarte la nemurire – hm, nu mă mir că oamenii au înnebunit privind asta. Întreaga scenă are o putere hipnotică și bieții muritori n-au fost niciodată prea tari de înger”. După ce termină

lectura, vampirul puse cartea la loc și tăcerea deveni mai apăsătoare decât fusese înainte. Cu mișcări lente, solemne, luă piatra din cutia ei și se apropie de statuie. Ochii șarpelui – două fragmente de sticlă verde – păreau că îl privesc.

-Să nu mă muști, spuse Ulrich cu voce tare, ca și cum bucata de aur ar fi putut înțelege. Sângele meu e mai toxic decât veninul tău. Pot să dăruiesc nemurirea, asemenea zeilor, numai că ea trece prin moarte.

Cu o mână sigură introduse piatra în gura cobrei, fixând-o între colți.

-Așa. E ceva mai mică decât atunci când a fost luată de aici, pentru că a fost fațetată între timp, dar tot se potrivește de minune.

Se dădu cu câțiva pași în spate, privind statuia. Acum părea completă, întreagă și perfectă.

-Divină Isis, prețul sângelui a fost plătit. Îndură-te de muritori și dezleagă-i de puterea blestemului.

Pentru că Isis continua să privească imobilă în gol, Ulrich adăugă:

-Deci nu ai prins viață, toate astea sunt simple povești. Indiferent ce sau cine vei fi fost – zeiță, vampir, muritoare sau făptură din altă lume, ar fi cazul să ai mai multă grijă de lucrurile tale. Piatra a rătăcit printre oameni sute de ani, aducând nenorocire tuturor, vinovați și nevinovați deopotrivă. Până la urmă sunt un tip cumsecade că l-am scăpat pe Tasso de beleaua asta, deși el a făcut infarct când a văzut că i-a dispărut comoara. Nu e prost mafiotul – i-a cerut lui Leloup să-i aducă piatra și i-a cerut același lucru omului său de încredere, care l-a supravegheat pe Leloup în timpul naufragiului și i-a lichidat echipa de scafandri. Unul din doi, cineva tot trebuia să descopere piatra pe fundul mării, iar Tasso avea un motiv minunat să-i facă de petrecanie celuilalt, argumentând că operațiunea a dat greș. În plus de asta, nimeni nu l-ar fi bănuit că a pus mâna pe

diamant, din moment ce țipa la toți acoliții lui cerându-le să i-l aducă. Vizita aceea la casa actorului a fost o idee tare bună.

Ulrich tăcu. Îi spusese lui Isis ce avea în minte, acum era timpul să se ocupe de sine însuși. „E vremea să plec de aici – statuia nu a prins viață, nu trăiește mai mult decât trăiește orice bucată de metal, iar eu n-am de gând să ies de aici atunci când turiștii se plimbă cu sutele la suprafață. Rămâi cu bine, Isis”.

Vampirul stinse torțele. Era din nou întuneric deplin și liniște mormântală… Liniște? Dar ce era asta? Urechea lui sensibilă prinse un foșnet discret care se auzea din pereți. Înaintă până la primul zid, îl atinse și simți fire de nisip scurgându-i-se printre degete. „Isis e chiar simpatică”, își spuse vampirul amuzat. „Eu îi aduc nestemata , iar ea umple încăperea cu nisip, îngropându-mă de viu (în fine, aproximativ viu sau oricum, ceva pe-acolo). Nu-i nimic, e mai bine așa - știu măcar că muritorii nu vor găsi niciodată labirintul prin care am trecut venind încoace, iar pe mine nu mă deranjează de loc să mai fiu îngropat încă odată. Noi putem ieși din pământ fără probleme. Dar ca gest din partea ei, e incalificabil. Poftim de te încrede în femei, fie ele și zeițe”.

Soarele răsărea peste întinderea deșertului. Primele grupuri de turiști se pregăteau să ia în primire ruinele Tebei, când în apropiere de templul lui Hatșepsut o mână omenească nespus de albă răsări din nisip. Ulrich se săltă deasupra pământului, își scutură nisipul din păr și de pe mantie, apoi căută din ochi un loc unde să se ascundă. Noaptea tocmai cedase locul zilei și el nu mai avea puterea de a se dizolva în întuneric. Ochi un grup de construcții părăsite, părând barăci ale vreunui șantier arheologic abandonat, se piti în dosul lor și-și extrase din boccea pantalonii, cămașa și încălțările, redevenind un personaj al zilelor noastre. Îmbrăcat ca orice turist, se

amestecă printre oamenii gălăgioși, ba chiar cercetă minuțios o tarabă cu suveniruri și-și cumpără o statuetă de ceramică reprezentând-o pe Isis cu brațele întinse, împodobite cu aripi. Își privi atent achiziția – chipul zeiței era acceptabil, ba chiar destul de drăguț…

Sfârșit

Helga, aprilie – august 2012

Nota autorului

Într-o zi de vineri, 13, la începutul anului 2012, după lăsarea întunericului un pachebot cu trei mii de pasageri la bord se scufunda în apele teritoriale ale Italiei, pe o mare perfect calmă, iar căpitanul fugea de la locul naufragiului, lăsând grija salvării pasagerilor în plata Domnului. Mult timp după această întâmplare, vaporul a mai putut fi văzut, zăcând într-o rână la mică distanță de țărm, Acestea sunt faptele, așa cum s-au petrecut ele.

Neobișnuitul eveniment a generat numeroase teorii ale conspirației, dovedind că oamenii n-au învățat nimic din infailibilele legi ale lui Murphy, care a susținut mereu că dacă prostia omenească poate să slujească de explicație pentru un lucru, e pierdere de vreme să încerci să cauți o altă cauză. Dar deh, cine suferă de scenarită cronică nu se poate mulțumi cu atât de puțin… Pe când dezbăteam numeroasele ipoteze referitoare la naufragiu cu niște amici, unul din ei mi-a spus : „Tii, ce carte ar mai ieși din asta!”. Pe moment nu am dat atenție vorbelor lui, dar se pare că ceva din ele mi-a rămas totuși în cap, pentru că în scurt timp am început să scriu „Sângele lui Isis”, minunându-mă că ideile vin și se leagă parcă de la sine. Scrierea cărții a fost o provocare pentru mine – era prima oară că-mi mutam personajele din munții Banatului pe malul mării, așa încât a trebuit să fac un efort de memorie și să-mi amintesc de multele mele drumuri (în interes de serviciu) în Bretania. Aici am dat peste oameni minunați și prieteni de excepție, care mi-au deschis ochii asupra frumuseții aspre a peisajului marin și mi-au dezvăluit câte ceva din secretele navigației, domeniu în care ei erau ași cu toții. Cartea mea le este dedicată, cu mulțumirile de rigoare.

Personajele sunt toate fictive, dar locurile sunt cum nu se poate mai reale. Prin Place du Tertre am rătăcit îndelung, iar căsuța marinarului de la Plougrescant poate fi admirată de oricine are perseverența necesară să ajungă până în acel loc izolat – cândva mă duceam acolo ca să mă relaxez în liniște și singurătate după câte o zi obositoare de muncă.

Cât despre finalul poveștii reale, ancheta a concluzionat că totul s-ar fi datorat unei erori umane, stabilind odată pentru totdeauna că orice încercare de a aduce o corecție, cât de mică, legilor lui Murphy este iremediabil sortită eșecului. Prețul pe care l-am plătit pentru că n-am fost dispusă de la început să accept această situație a fost munca la volumul pe care tocmai l-ați citit. Dar, la final, trăgând linie după lunile de lucru, mi-a făcut plăcere și mi-a deșteptat multe amintiri plăcute – sper ca povestea să vă fi plăcut și dumneavoastră, cititorii mei.